

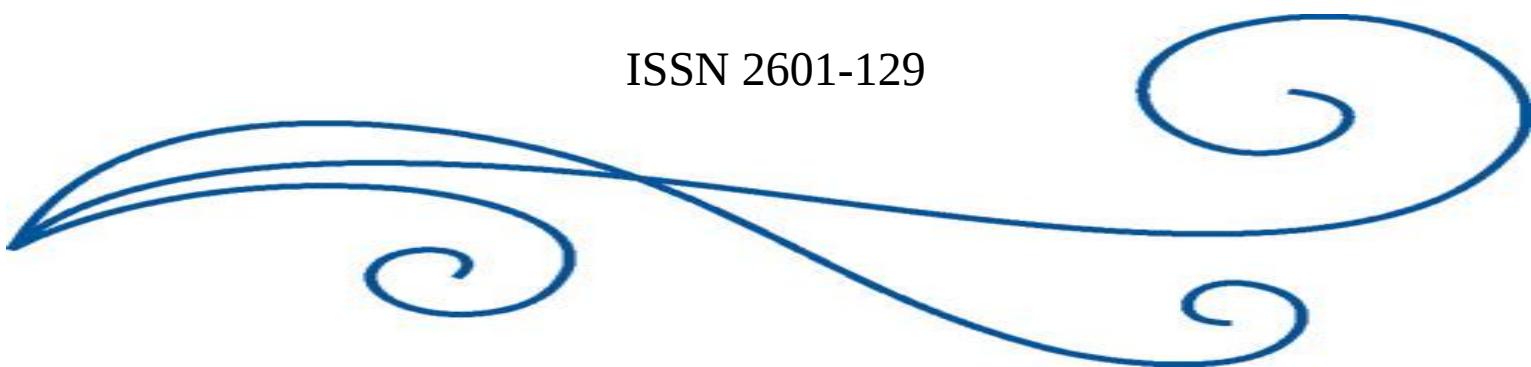
Proiect de parteneriat
CAER 2020

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NR.4 - BUCUREȘTI
Nr.3/2020

COORDONATORI:
prof. Geabău Marilena
prof. Corunga Elena
prof. Sava Cristian

COLECTIVUL DE REDACȚIE:
prof. Corunga Elena
prof. Sava Cristian
prof. Geabău Marilena

ISSN 2601-129

Cuprins

O mare întunecată	3
Povestea păsării salvatoare.....	4
Povestea unei prietenii	6
Mustătilă, un motan special	6
Păcală și corona-virusul	7
Corona- prințesa blestemată.....	8
Scrisoare către părinți.....	9
Povestea Săpunelului năzdrăvan și a Periutei buclucașe	10
Tu în ce limbă iubești?	11
Bulgăreală cu bucluc	13
Jocuri de creație și socio-afective	14
Negruț, câine norocos	23
Joc didactic - "De-a călătoria cu (tramvaiul, autobuzul, trenul)	24
Joc didactic „Croitorașul priceput!”	25
Studiu de caz	26
Bulgăraș	34
Formarea comportamentului civic prin activități extracurriculare	36
Zbor în timp... ..	37
Păpușa Lulu.....	38
Povestea de film a celui mai cunoscut meșter popular român - ION RODOȘ	39
Ținutul poveștilor fără cuvinte	43
Vânătoarea de comori	45
Mama mea dragă.....	46
Studiu de caz – abordarea copilului cu autism.....	47
La pescuit	48
Mica bucătăreasă.....	48
Cum au ajuns Piatra, Hârtia și Foarfeca dușmani	49
Părinții mei, mândria mea	50
MAMA, leagănul sufletului meu	50
Muzica – o comoară.....	51
Mama, îngerul meu	51
Cartea – Treaptă spre cunoaștere	52
Implicarea părinților și a profesorilor în pregătirea elevilor cu nevoi speciale	53
Legenda “Lacului fără fund” din munții Buzăului.....	54
Legenda râului Buzău	55
Iepurașul Buclucașul.....	57
O piesă de teatru.....	57
Poveste terapeutică - Prințul cel curajos	59
Copilul care a învățat să fie Supererou	61
Proiect de activitate	62
Evoluția personalității copilului preșcolar	67
Poveste de poveste	69
„Copilul este pentru părinții lui, ceea ce ei au reușit să facă pentru el,,	70
Plan/proiect de cunoaștere a unui preșcolar cu probleme de comportament	71
Studiu de caz în evaluare și intervenție la un copil cu ADHD	74
Criza de identitate și problemele de evoluție	76
Regulile se învață mai ușor prin oferirea modelelor de viață	78
Plan de intervenție personalizat în tulburările de limbaj.....	80
Recompensa și pedeapsa - cât, cum, unde, de ce!.....	82

Scumpa mea mămică	84
Studiu de caz asupra unui preșcolar agresiv	85
Harap-Alb și prietenii în perioada pandemiei	86
Povestea unui neam fără prezent.....	87
Mama	88
MAMA – Icoană sfântă.....	90
Mama	91
Scumpă mamă.....	91
Mama, primăvara vieții mele	92
Părinții.....	94
Mama	94
Mama	94
Mama	95
Buzunarul cu surprize	96
Mama mea.....	97
Cum a descoperit Lucas fericirea.....	98
Educația românească în Uniunea europeană pentru defavorizați	98
Portret de mamă	101
Povestea lui Emanuel	102
Mama	103
Împăratul cu mintea încurcată.....	103
Rolul factorilor educativi în dezvoltarea preșcolarilor.....	105

O MARE ÎNTUNECATĂ

-pildă-

Prof. Sava Cristian
Școala Gimnazială Specială nr. 4, București

Mă ridic ca dintr-un somn adânc și mă văd stând pe o suprafață aspră și stâncoasă. Înaintea mea se afla un ocean care se întinde cât pot vedea cu ochii.

Dar oceanul nu strălucește în lumina colorată și veselă care dansează deasupra mea și nici nu are albastrul sau verdele frumos al mării așa cum o știm cu toții. În schimb, e neagră și consumă toată lumina care de altfel s-ar fi jucat pe suprafața sa.

Ceva este trist și ciudat în legătură cu aceasta apă, așa că mă apropii pentru a cerceta mai îndeaproape. Încercând să mă apropii, mă trezesc din nou în locul din care am plecat și în care stăteam cu câteva clipe mai înainte.

Realizez că ceea ce se afla înaintea mea nu era un ocean de apă. Era un abis plin cu creaturi murdare care se târau unele peste altele. Mă sperii și încerc să mă depărtez. În spatele meu însă, aceeași mare neagră. Bucata de stâncă pe care stau este singurul loc rămas din aceasta lume părăsită de dragoste și frumusețe.

Deodată, un înger apare în partea mea dreaptă.

"Unde sunt?" întreb eu.

„Locul acesta în care ești nu l-ai înțelege”, răspunde el cu înfățișare solemnă.

"Ce este acest ocean teribil care mă înconjoară?" întreb eu cu vădită frică.

„Această mare nesfârșită, abisală”, spune el în timp ce întinde mâna peste mine, „este plină de păcatele întregii tale vieți, de la tinerețe până la bătrânețe”.

"Cu siguranță că nu aș fi putut păcătui atât de mult!" Protestez, nu pentru că îl consider un mincinos, ci datorită adevărului înfricoșător ce reiese din spusele sale.

"Câte gânduri trec prin capul unui om într-o oră și câte ore ai trăit?" m-a întrebat el.

Își continuă întrebările, deși nu într-o manieră acuzatoare:

„Câte gânduri ai avut despre tine în care te-ai mândrit, ai fost egoist, ai fost lacom, păcătos, nerăbdător, judecător, critic, auto-compătimitor, auto-îndreptățitor, furios, gelos, i-ai speriat pe ceilalți, nu ai ajutat pe cei din jur, ai ajutat doar ca să fii lăudat? De câte ori ai vorbit nepăsător, te-ai temut de părerea celorlalți, ai îndepărtat un cerșetor, nu ai făcut binele decât pentru a-ți fi recunoscători oamenii și nu ai arătat compasiune pentru semenul tău făcut după chipul lui Dumnezeu?” a întrebat el ca unul care îmi împărtășește groaza când realizez ceea ce am făcut eu cu toată viața mea.

Expresia temătoare de pe fața lui nu face decât să mă sperie și mai tare.

„Abisul meu se întinde dincolo de ceea ce poate vedea ochiul meu”, șoptesc în timp ce mă prăbușesc pe stâncă în lacrimi.

"Cine mă va salva de această moarte?"

Un sunet se aude din depărtare și îmi ridic capul. Este un bărbat rău, fluierând care se apropie de noi din stânga mea. Capul său este în cea mai mare parte chel, cu excepția câtorva fire de păr urâte, care se agăță cu curaj de scalpul său chel. Se apropie având un zâmbet arogant, strâmb și fără dinți.

„Privești neputincios la acest ocean cu ochii tăi, băiatul meu?”, îmi spune el, „dar adevărul lui loc este în inima ta. Această murdărie care ne înconjoară este doar o reflexie a ceea ce este acolo”. „Acum vedeți, treaba mea este să iau ceea ce aparține stăpânului meu și, văzând că ești plin de păcate, îmi aparții.”

Strângându-mi umărul tare, el este oprit brusc de îngerul din dreapta mea.

"Nu!" strigă îngerul, „există și un pic din Stăpânul meu în el!”

Ajungând în inima mea, îngerul scoate o mână de cele mai frumoase nestemate. Ele strălucesc cu culori de dincolo de curcubeu și luminează mai ceva decât soarele. Strălucirea lor îmi uimește acuzatorul. Ezitând, bărbatul răvășit îmi eliberează umărul, dar se mobilizează repede și vine cu o provocare:

„Aruncă-le în mare și vom afla care dintre ele sunt mai puternice, faptele bune sau cele rele”, cere el afișând un zâmbind în colțul gurii.

Îngerul se înalță în văzduh, șoptind o rugăciune, și le aruncă în mare. Se produce o explozie de lumină, creaturile murdare încep să urle de durere pe măsură ce sunt pârlolite de lumina nestematelor. Mii dintre creaturi se transformă în cenușă și, pentru o clipă, în mare se creează o mare deschidere. Cu toate acestea, deschiderea este curând umplută de revărsarea creaturilor din jurul ei și în câteva minute apare ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

"Cu siguranță, există mai mult de atât!" strig eu, plângând, către înger.

Ridicând trist din cap, el răspunde:

„Numai ceea ce a fost făcut fără mândrie și fără alt motiv ascuns poate fi folosit. Ceea ce am strâns din inima ta este tot ceea ce era curat. ”

"Dar nu a fost aproape nimic!" protestez eu.

"Ha! Vedeți, el este al meu!", strigă diavolul din stânga mea, râzând cu o bucurie răutăcioasă.

Dar, încă o dată, îngerul îl împiedică să mă ia, apărându-mă:

„Faptele lui sunt mult mai importante în comparație cu păcatele lui, căci a mers la mărturisire și a participat la Sfânta Euharistie frecvent. Păcatele, după cum știți, care sunt mărturisite și care nu sunt ascunse nu pot fi niciodată folosite împotriva lui, chiar dacă sunt numeroase sau oribile.”

Nefiind dispus să renunțe cu ușurință, acuzatorul meu își arată degetul strâmb spre mine în timp ce-l întreba pe înger:

„Ah, dar a făcut o mărturisire bună sau a ascuns anumite gânduri sau fapte în rușine și jenă?”

După ce s-au uitat unul la altul cu atenție, amândoi se întorc încet pentru a privi spre mine. Imediat, am putut să văd și să-mi amintesc fiecare dintre mărturisirile mele și ce am spus sau nu am spus acolo.

Uluit, deschid gura pentru a răspunde ...

Pilda se încheie aici.

Nu există nicio concluzie pentru că atâta timp cât sunt în viață nimic nu este terminat.

Prin aceasta pildă vreau să scot în evidență faptul că nu ar trebui să ne ascundem păcatele în timpul mărturisirii. Trebuie să facem bine celor din jur necondiționat, să ne rugăm neîncetat și să avem întotdeauna încredere în ajutorul pe care Dumnezeu ni-l oferă în toate situațiile. Tot ceea ce trebuie noi să facem este să ne înfățișăm înaintea Lui în biserică și să-i cerem ajutorul cu sinceritate și iubire.

POVESTEA PĂSĂRII SALVATOARE

A fost odată, demult, o privighetoare tare talentată. Probabil și tu, ca mulți alții, ai întâlnit-o în „Povestea privighetoarei”. Dacă totuși nu ai auzit de ea, ar trebui să știi că dintre toate înaripatele lumii ea are cel mai frumos cânt. Unele basme și vorbe din popor spun că graiul său putea înveseli chiar și cel mai arțăgos om.

În povestea noastră, mica pasăre și-a părăsit țărâmul natal, țărâmul poveștilor, într-o simplă zi de primăvară. „Dar oare de ce?”, probabil te întrebi. Ei bine... Privighetorii noastre îi plăcea să observe lumea oamenilor și obiceiurile lor de zi cu zi, fiind fascinată de simplitatea unei astfel de vieți.

Pe când se întâmplau cele povestite, trebuie să vă menționez, că pe Pământ se întâmplau lucruri cutremurătoare, pe care nimeni nu și le-a imaginat vreodată: copiii nu mai mergeau la școli sau la grădinițe, ba mai mult, nici măcar afară la joacă, parcurile erau pustii și ulițele la fel. Niciun picior de om nu mai era zărit pe stradă. Toți, de la mic la mare, se fereau de un virus îngrozitor, care pusese stăpânire pe ținutul lor: COVID. Acest Covid nu era un virus oarecare și chiar dacă mărimea sa nu ar speria nicio muscă, puterea lui era fatală.

Așadar, eroina noastră a luat decizia să ajute omenirea în lupta cu microbul. Mica zburătoare a cercetat în lung și în lat, a studiat și s-a documentat cu privire la inamicul sănătății. După o lungă strădanie, aceasta a descoperit secretul! Și-a făcut bagajele, s-a încărcat de voie bună și a plecat în călătoria sa către prima locație ce o va salva: România.

Ajunsă la destinație, privighetoarea a știut exact cui să meargă să se adreseze: conducătorului țării sau, așa cum îl numim noi, președintelui. A încercuit de zeci de ori Palatul Parlamentului, a bătut la toate ușile și geamurile clădirii, însă fără niciun rezultat. Președintele nu era de găsit! Tristă și cu moralul la pământ, pasărea decide să-și odihnească aripioarele la umbra unui nuc bătrân.

Fix atunci când credea că va fi imposibil să își ducă misiunea la bun sfârșit, prin fața sa trece mult căutatul conducător.

— *Cip cirip cirip...*, spuse eroina noastră, dar din păcate nu auzi niciun răspuns.

— *CIP CIRIP CIRIP!* continuă ea, mai tare și mai înflăcărat.

„*De ce nu mă aude?*” își zise ea. „*O fi din cauză că aici, pe Terra, oamenii și animalele nu vorbesc același grai? Ia să încerc să îi cânt, poate așa mă va înțelege...*”

Privighetoarea noastră începu să îi cânte unul dintre cele mai frumoase cântece auzite vreodată. La auzul acestora președintele a împietrit!

— *Cine ești tu și cum de prin cântul tău te pot înțelege?* spuse președintele.

— *Eu sunt privighetoarea din poveste și am venit să te ajut!*

— *TU?! O ființă atât de mică și neputincioasă?! Cum ai putea tu să mă ajuți?* spuse bărbatul răbufnind.

— *Poate acum îți par așa mică și fără de putere, dar știu că acum mulți ani, când erai copil, iar imaginația și inocența ta îți ofereau credința necesară de a face și de a crede în lucruri mărețe. Ascultai basmele mamei tale în fiecare seară, iar ele îți arătau nemurirea lor și pilde de viață. Atunci, printre cuvintele de noapte bună, mă puteai asculta. Acum de ce n-ai face-o?*

— *Vorbele tale mi-au luminat mintea, te rog, spune-mi cum putem să scăpăm de pandemia aceasta îngrozitoare!*

— *Secretul este mai simplu decât ai putea crede... Virusul, exact ca monștrii de sub pat, își pierde din putere atunci când oamenii nu se mai tem de el. Voia bună, zâmbetele, muzica și dansul îl fac să dispară.*

— *Mulțumesc, pasăre înțeleaptă! Însă am o întrebare... Cum le readuc oamenilor fericirea, fără a-i îndemna să își părăsească locuințele?*

— *Tu doar spune-le acestora ca mâine dimineată să-și lase geamurile deschise, iar atunci când îmi vor auzi glasul, să asculte cu mare atenție.*

Zis și făcut. Președintele a dat sfoară-n țară, iar a doua zi dimineață fiecare fereastră a caselor era larg deschisă. Toți cetățenii așteptau cu sufletul la gură!

Folosind un corn magic, privighetoarea începu să cânte cristalin despre iubire, prietenie și familie, despre toate lucrurile care ne bucură inima. La auzul baladei, oamenii au început pe loc să danseze, să se îmbrățișeze, să cânte și să se distreze.

Preț de o săptămână întreagă, eroina noastră a continuat să le cânte oamenilor, până când, într-o zi, Covid, depășit de situație și stors de putere, și-a făcut bagajele și a părăsit țărâmul oamenilor.

Odată cu plecarea virusului lumea și-a recăpătat bunăstarea, iar toți oamenii au trăit fericiți, până la adânci bătrâneți...

POVESTEA UNEI PRIETENII

Prof. Andreea Simion

Școala Gimnazială Specială nr.4, București

A fost odată, ca niciodată, într-un țărm magic, câțiva oameni, care încă vorbeau și se înțelegeau cu toate animalele din împrejurimi. Printre ei, se afla și o fetiță, pe nume Elena, tare drăgălașă și dornică de joacă. Era tot timpul veselă, blândă și prietenoasă cu animalele, plantele și orice viețuitoare, venită de la Creatorul universului.

Într-o zi, fetița s-a hotărât să iasă din țărmul magic și să facă o plimbare pe lângă o pădure plină de brazii și copacii foarte înalți.

După ce a intrat în pădure, a văzut de odată după un copac, un iepuraș alb, cu o blăniță moale și tare catifelată.

Fetița, fericită, s-a îndreptat spre el și a pășit încet, cu pașii mici, pentru a nu îl speria.

Când a ajuns lângă el, a început să-i vorbească cu o voce blândă:

-Bună iepuraș drăgălaș, eu sunt Elena și îmi doresc să devenim prieteni, vrei să te joci cu mine?

Iepurașul speriat și surprins că un om îi vorbește pe limba lui, a început să murmure încet:

-Bună,eu sunt Țup-Țup și nu am mai avut până acum nici un prieten atât de mare și frumos, ca tine.

Iepurașul se apropie de ea și cu nasul lui roz o miroși pe fetiță, care îi întinse mâna și apoi îl mângâie pe cap, prietenia se legase între ei.

Fetița se simțea foarte fericită că își făcuse un nou prieten și în fiecare zi mergea la plimbare prin pădure, îl striga pe Țup-Țup, iar acesta apărea de îndată lângă ea. Fetița îi aducea în sacul ei morcovii, salata, îi aduna din pădure iarba, și i le oferea iepurașul Țup-Țup în semn de recunoștință. În fiecare zi se întâlneau pentru câteva ceasuri, țopăiau împreună, se jucau bucuroși și apoi fetița îl mângâia și îl îmbrățișa cu multă dragoste. Și așa au trăit fericiți o fetiță gîngășă alături de prietenul ei, Țup-Țup, un iepuraș catifelat.

Așadar dragi copii, prietenia este cea mai frumoasă relație dintre oamenii, animalele și toate viețuitoarele acestei planete. Să o prețuiți și să vă bucurați cu toată ființa de ea.

Cu drag, Andreea Simion"

MUSTĂȚILĂ, UN MOTAN SPECIAL

Demult, tare demult exista un oraș al animalelor, unde toate vietățile fie ele domestice ori sălbatice, trăiau în pace și armonie. Pe vremea aceea, nu se vânau unele pe altele, ci se hrăneau cu plante, fructe și legume. Se răcoreau cu apa izvoarelor cristaline, se jucau toată ziua și nu aveau griji. Clima era una prielnică tuturor speciilor, ele adaptându-se la orice temperaturi. Astfel, succesiunea anotimpurilor nu le afecta și se puteau bucura atât de fulgii reci de zăpadă și de ploile răcoroase, cât și de soarele arzător. Acest oraș minunat se numea Animalia.

Acolo, a venit pe lume, într-o zi însorită de vară, un motănel special ale cărui mustăți erau mult mai lungi decât ale celorlalte pisici, atât de lungi încât uneori călca pe ele, stârnind râsul animalelor mai puțin îngăduitoare și întristându-l profund pe bietul pisoiaș.

Părinții lui Mustățilă, căci așa se numea eroul nostru, erau foarte mândri de el și sufereau enorm când alți părinți îi tachinau:

-Are mustățile precum antenele parabolice! Ar putea prinde toate canalele de televiziune cu ele!

-Puiul nostru este special și veți vedea că mustățile lor diferite îi vor aduce noroc! spunea mama pisoifului.

La prima sa petrecere, micul motan și-a prins mustățile sub scaunul pe care voia să se așeze.

-Sunt ciudat, nimic nu îmi iese bine! răbufni motanul.

Unii răutăcioși au început să râdă de el spunându-i că nu este un animal normal. Mustățilă a plâns mult și a adunat multă durere în sufletul său nevionovat. A vărsat o mare de lacrimi, iar în apele sale și-au găsit adăpost numeroase specii de pești care rămaseseră fără adăpost după ce lacul în care locuiau a secat.

-Fiule, sunt mândru de tine, ai salvat numeroase vieți! spuse tatăl pisoifului.

Într-o noapte, Miaunica, cea mai mândră mătă din Animalia, s-a gândit să se amuze pe seama peștilor trăgându-i de cozi. Ea s-a dezechilibrat și a căzut în apă. Mustățilă și-a întins mustățile, iar pisica s-a prins de ele salvându-și viața.

-De acum tot neamul pisicesc te va respecta și nimeni nu va mai râde de tine, i-a promis ea noului prieten.

Odată cu venirea toamnei păsările au început să aducă îmbunătățiri cuiburilor, pregătindu-se temeinic pentru iarnă. Lucrând de zor, o rândunică și-a prins aripioara dreaptă între două crengi. Atunci, motanul special i-a sărit în ajutor. A înfășurat pasărea cu mustățile sale și a tras-o jos din copac.

A doua zi, Mustățilă era vedeta Animaliei. Mama l-a sărutat apăsător și i-a spus:

-Vezi că nu este rău să fii special? Tu nu ești un ciudat, ești doar deosebit! Mustățile tale lungi te-au ajutat să faci mult bine semenilor. Acesta este farmecul tău!

-Acum lumea mă apreciază! Să fii special nu este o povară, este un dar! a exclamat pisoiful.

PĂCALĂ ȘI CORONA-VIRUSUL

Prof. psihopedagog Geabău Marilena
Școala Gimnazială Specială nr.4, București

A fost odată un om cu mintea cam încâlcită pe care oricine îl întreba ceva, nici nu afla răspuns, dar își pierdea și vremea dacă era grăbit și nesocotit. Omul nu era prost ci mai deștept ca mulți alții,

dar îi plăcea să-i pună la treabă cu mintea pe cei curioși ori nevoiași de a afla ceva așa că mai mult încurca decât deslușea.

De asemenea, el îi pedepsea pe cei răi și îngâmfăți, păcălindu-i și arătându-le astfel cât de proști sunt în răutatea lor.

Într-o zi s-a întâlnit cu Coronavirus - o năzbâtie ca un cap mișcător fără trup , care zbura prin aer și aducea moartea. Ea se opri și intra în vorbă cu omul:

- De unde vii omule?

-De pe-aicea! Răspunse Păcală.

-Unde pot să rămân peste noapte? Întrebă creatura iscoditoare!

-Pe unde ai trebuință? La casă de om ori la cimitir?

Creatura se cutremură de vorbele năzbătiosului și continuă:

-N-ai vrea să te îmbogățești? Primește-mă în casa ta.

Lui Păcală i s-a părut curioasă cererea Coronei și răspunse:

- Eu am muiere cârtitoare, nu vreau să vă-ncăierăți , dar am la acareturi un loc unde ai putea rămâne cât poțtești. Da cu ce treabă pe la noi?

- Am venit să-i pedepsesc pe toți cei care nu păstrează curățenia.

-Tu oi fi soră cu Moartea?

-Ba nu sunt, ce-ți veni!

-Atunci ce cauți prin lume să ceri socoteală oamenilor?

- M-a trimis cineva să fac asta, n-am venit de capul meu.

-Bine , zise Păcală gândindu-se, înseamnă că ești tare puternică!

-Dacă vreau, pot să omor toți oamenii de pe pământ!

În gândul său, Păcală și urzi un plan cum să-i măsoare puterea, dar se abținu și întreabă:

-Și atunci ce cauți în sat? Că oamenii vor să trăiască!

-Oamenii nu mai trăiesc cum trebuie, nu se îngrijesc, sunt prea mulți, se iubesc după poftele lor, nu sunt cinstiți, nu țin rânduiala!

Aaa! Oi fi Necuratul! gândi Păcală, deci matale ești dușmanul celor care sunt apropiați. Cu voce tare îi zise Coronei:

-Am totuși un loc de găzduire unde vei găsi ce ai nevoie: nu a fost spălat niciodată și toate se îngrămădesc alături.

-Du-mă acolo negreșit zise Corona!

-Bine ! încuviință Păcală, trăgând zăvorul la poartă și făcându-i loc să intre în curte. Cum ți-am zis, muierea mea e geloasă și te-ar prăji dacă te-aș duce în casă așa că hai să-ți arăt casa mea de oaspeți. Păcală o duse pe Corona la curtea din spate unde așeza căruța cu boi, deschise ușa cuptorului din livadă , unde tocmai făcuse pâine femeia lui și mirosea îmbietor și își îmbrânci musafira în jar , apoi închise iute ușa cuptorului.

-Au! Scoate-mă de-aici omule, că ți-oi da tinerețe fără bătrânețe!

-Eu nu vreau să trăiesc mai mult decât copiii mei. La ce-mi trebuie tinerețea fără bătrânețe dacă toți cei pe care-i iubesc pleacă pe lumea cealaltă și eu rămân între străini! zise Păcală și plecă în casă, să povestească și altora cum a scăpat el lumea de COVID.

CORONA- PRINȚESA BLESTEMATĂ

Prof. psihopedagog Geabău Marilena
Școala Gimnazială Specială nr.4, București

A fost odată o familie regală care avea o copilă mai mică foarte răsfățată și rea. Era tare ageră la minte, dar stătea mereu la pândă să-i „pedepsească”, pe cei din jur, trăind asemeni unui vânător.

Într-o zi, sfetnicul palatului a propus ca prințesa să facă și ea lecții, pentru a înțelege rostul vieții și a se purta cuviincios. Din acea zi, a fost adusă la lecții alături de frații ei. Se plictisi repede și începu să facă scandal și să alerge prin sala de clasă în vreme ce pedagogul explica. Pentru că a fost pedepsită de pedagog să stea în sala hărților până se liniștește, Corona a hotărât să-l pedepsească pe pedagog așa încât să nu-l mai vadă niciodată.

Corona a inspectat toate sălile palatului și adesea se ascundea și nu răspundea până nu era căutată și găsită cu mare greutate. Într-o zi îi spuse pedagogului că vrea să cunoască Lumea nouă și are nevoie de harta făcută după descoperirile lui Magellan. Pedagogul, de bună credință, o invită după lecții să-l însoțească în sala Hărților, iar ea abia așteptă prilejul, fiindcă pregătise un dezastru. Îl invită pe pedagog să intre întâi el să verifice dacă nu sunt șoareci acolo, iar ea trânti ambele uși și-l încuie în acea sală cu cheile furate de la tatăl ei.

A doua zi pedagogul n-a mai venit să cheme copiii la lecții după micul dejun, iar regele a trimis un om la casa dascălului să vadă ce i s-a întâmplat. Pedagogul nu era acolo și nimeni n-a știut ce să spună căci trăia singur. A trecut o vreme și regele a căutat alt pedagog. Corona, temându-se că se va afla năzbâtia ei, a pus la cale un plan, să scape și de familia ei. Le-a spus că visează că în sala Hărților e un monstru și vrea ca ei să meargă cu ea acolo. Părinții și frații au luat povestea Coronei ca o curiozitate și au pornit cu toți să deschidă sala cu hărți.

Corona pregătise să fie deschisă sala în ziua aceea dar, să nu găsească nimeni cheia. A așteptat să intre și părinții și frații în locul unde l-a lăsat să moară pe pedagog și îndată a încuiat ușa după ei. Curtenii s-au speriat, văzând că nu mai apar regele și regina, dar marele preot și-a dat seama că fata cea mică a semănat moartea în neamul ei și s-a rugat tot mereu. Familia Coronei a murit în sala Hărților care nu avea fereastră și nici aer, dar înainte să-și dea duhul, mama ei a blestemat să n-aibă liniște și să umble prin toată lumea, să fie vânată până la moarte.

Corona, prințesa blestemată, a fost descoperită cu faptele ei înfricoșătoare și a fost alungată cu pietre din regat de popor, iar fiecare picătură de sânge a ei a semănat moarte, rostogolindu-se prin lume până la sfârșit.

SCRISOARE CĂTRE PĂRINȚI

Prof. Daniela Monica Guzu
Școala Gimnazială Specială nr.4, București

"Dragă mamă, dragă tată!

Acum ceva timp în urmă, mi-ați spus că divorțați.

Nu prea am înțeles eu ce înseamnă acest lucru, nu prea am înțeles ce mi-ați explicat.

Ce o să se întâmple cu mine și cu frățiorii mei după divorț?

Eu sunt îngrijorat, nu știu dacă rămânem în casa noastră, dacă mai dorm în patul meu, dacă trebuie să mă mut de la școală, dacă îmi pierd prietenii mei, dacă mai am jucăriile mele.

Oare tata pleacă de acasă pentru că eu nu am fost cuminte, pentru că te-am supărat pe tine mama, pentru că am stat prea mult pe calculator?

Oare mai pot să îl văd pe tata? Dar pe bunici?"

Acestea sunt unele din multele gânduri ai copiilor în privința divorțului.

Divorțul reprezintă un fenomen social din ce în ce mai întâlnit în ultimul timp, cu efecte asupra familiei și în special asupra copiilor, efecte în planul emoțional, școlar, fizic.

Nu există nici o instituție care să ne învețe cum să depășim cu bine această perioadă critică din familie, să avem un divorț fără prea mari efecte asupra tuturor.

În urma hotărârii de divorț, majoritatea părinților primesc Custodie Comună a copiilor. Este un concept destul de puțin timp introdus în legislația românească, iar dacă nu este corect implementat, are efecte destul de puternice asupra tuturor membrilor familiei, mai ales al copiilor.

De aceea aveți mai jos **câteva direcții sănătoase de urmat, pentru a avea o Custodie Comună sănătoasă:**

1. Chiar dacă părinții nu mai locuiesc împreună, este important să se păstreze ideea de familie în mintea copilului. Acesta va avea o mamă și un tată, toata viața lui, indiferent de faptul că aceștia nu mai sunt căsătoriți și nu mai locuiesc împreună.
2. Copilul are dreptul de a păstra o legătură emoțională sănătoasă cu părintele care nu locuiește cu el. Dacă interzicem copilului să își viziteze părintele, atunci realizăm un abuz emoțional asupra copilului nostru;
3. Copilul are dreptul de a păstra o legătură emoțională sănătoasă cu părinții părintelui care nu locuiește cu el, adică cu bunicii lui. Dacă interzicem copilului să își viziteze bunicii, verișorii sau alte persoane semnificative emoțional pentru el, atunci realizăm un abuz emoțional asupra copilului nostru;
4. Este interzisă denigrarea celuilalt părinte în fața copilului. Orice ar fi făcut, mama rămâne mamă, tatăl rămâne tată și ambii vor rămâne în sufletul copilului. Alterarea acestui lucru se numește Alienare parentală și este pedepsită de lege.
5. Este interzis să punem copilul în situația de a transmite mesaje între părți, de la adulții, de a argumenta și judeca anumite situații încărcate emoțional, din mediul lor. Este interzis a trianula copilul, al pune la mijloc, al folosi ca monedă de schimb, ca metodă de plată a polițelor restante.
6. Este nesănătos să punem copilul să aleagă între părinți, să întrebăm pe care dintre părinți îi iubește mai mult, să îl punem să aleagă cu cine să locuiască. Toate acestea produc în mintea și sufletul copilului o mare tensiune, conflict și presiune emoțională. El nu are capacitatea și dreptul de a decide, pentru el amândoi sunt foarte importanți. De obicei copilul nu răspunde printr-o alegere, ci prin evitarea subiectului.
7. În fața copilului, este de evitat să avem discuții cu alți adulți, în care să povestim detalii legate de căsătorie și divorț, legate de viața grea avută cu tatăl/mama copilului, să vorbim despre procesul de partaj/încredințare a copilului/stabilirea domiciliului etc. Este foarte important să ținem minte faptul că, el înțelege ceea ce poate înțelege, de foarte multe ori total diferit de ce este în realitate.

Aveți grijă de sufletul copiilor voștri!!

POVESTEA SĂPUNELULUI NĂZDRĂVAN ȘI A PERIUȚEI BUCLUCAȘE

Prof. Iacob Felicia

- Bună, numele meu este Săpun. Pentru că sunt mic, mi se mai spune Săpunel. De când mă știu mi-a plăcut apa. Și în plus, eu vreau să ajut oamenii. Chiar dacă, de felul meu sunt mai năzdrăvan, și alunec mai tot timpul în mâinile oamenilor, știu sigur că le sunt de mare folos. Ajut și eu cât pot... De la cel mai mic copil - atunci când mămica îl spală în fiecare zi - până la școlarul care se spală înainte și după fiecare masă, și de câte ori este nevoie de mâini curate. Și nu mă opresc aici... Oamenii mari îmi cer ajutorul la fiecare baie, căci, deși sunt alunecos, miros frumos și curăț întotdeauna mizeria. Sănătatea este prietena mea și mereu fac tot posibilul să o păstrez alături de mine. Și nu vă mirați...căci eu am numai prieteni de seamă care mă susțin și-mi sunt tot timpul alături: Prosopul cel alb și pufos care face întotdeauna ca prin magie să dispară toți stropii de apă care au mai rămas după ce te-ai spălat, Buretele de baie care mă ajută să curăț mizeria și să las pielea curată, curată. Ei... și mai am eu prieteni, dar voi, sunt convinsă că vă întâlniți în fiecare zi cu ei și le cereți ajutorul.

Vreau să îți spun că nu îmi plac copiii care nu vor să mă aibă în fiecare zi alături de ei. Murdăreii, pur și simplu nu îmi plac. Le explic tot timpul cum se pot îmbolnăvi dacă nu mă au aproape. Uneori ei înțeleg, și eu devin nelipsit de la ei din baie și până la urmă ne împrietenim, dar alteori, nu vor și pace...

Dar, să vă mai spun un secret, unul mare de tot...Eu știu să fac și baloane...Așa că atunci când te speli și mă folosești, alături de apă fac mult clăbuc, și mai apoi dacă suflă puțin, așa de la o palmă depărtare, poți să faci cele mai frumoase baloane. Așa-i că e distractiv? Ce poate să fie mai frumos... mă spăl... sunt curat... și mă mai și joc!

Și mai știți ceva? Nu sunt eu singurul care vă poate ajuta. Mai este și verișoara mea, Periuța de unghii. I se mai spune Buclucașă, pentru că atunci când o cauți, nu o găsești. Ba fuge pe chiuveta de la baie, ba se aruncă în cadă ca să mai înoate puțin. În orice caz și ea este bună prietenă cu Sănătatea. Cine o folosește are mereu unghiile de la mâini și de la picioare sănătoase și câștigă mereu lupta împotriva microbilor cei răi și a bolilor.

Împreună cu Periuța cea buclucașă facem o echipă de mare ispravă! Așadar noi vă așteptăm să ne întâlnim în fiecare zi și să vă ajutăm!

TU ÎN CE LIMBĂ IUBEȘTI?

-poveste terapeutică (prelucrată)-

educ. Ioana Dana-Mihaela,
G.P.P. "Ion Creangă" Craiova, jud. Dolj

12 iulie 2016: se naște Loni.

Primele ei amintiri au miros de aer tare de pădure și zgomot tânguitor de frâne de mașină. Se simte luată în brațe. Mâini calde, cu degete lungi, o mângâie întruna și voci de oameni o alintă cu reproș.

-Ce cauți, micuțo, în mijlocul drumului? Era să te calc cu mașina!

Alte amintiri: voci de oameni, multe voci de oameni. Miros de oraș. Umbre mișcătoare în jurul ei. Loni caută, aleargă în direcția mâinilor calde, cu degete lungi – mâinile oamenilor. De prea puține ori mai nimerește sub mângâierile lor. De cele mai multe ori, se împiedică și dă cu botul în pietre. Se lovește, dar tot ce o doare e lipsa mângâierilor, devenite tot mai rare, cu cât ceața de pe ochi

i se limpezește, iar umbrele prind contur. De la o zi la alta, capătă substanță și devin tot mai clare. Sunt oameni: unu...doi...trei...patru...Sunt aici! Cinci oameni, fiecare cu câte două brațe, deci zece mâini care s-o cuprindă, s-o mângâie, să-i dea iubire.

Loni e zi de zi mai plină de energie, aleargă, latră, sare, sapă – nu știe cum să-și exprime mai puternic iubirea pentru oameni. De unde vede pe vreunul ieșind în curtea casei, înnebunește de bucurie. Îi sare înainte, i se împleticește printre picioare, îl trage de pantaloni.

Pleacă de aici, javră! Ia uite, mi-ai rupt pantalonii!!

Și jap! Loni e azvârlită cu un picior direct în gard. O doare, dar nu bagă de seamă – probabil că așa se joacă oamenii! Se ridică de jos și își reia dovezile de dragoste. Iarăși se împleticește printre picioarele omului, iarăși caută să-l prindă de pantaloni. Din nou e azvârlită cât colo, cu un șut mai lacom. Și până ce Loni se ridică de jos și se scutură, omul a și dispărut pe poartă. Loni rămâne câteva clipe descumpănită. I se pare că omul nu prea o place sau poate se înșală? Se așează pe preșul casei și începe să numere clipele până la întoarcerea lui.

Hopa! Ușa casei din nou se deschide și apare o femeie, de mână cu un copil mic. Loni a și uitat de îndoielile de până atunci și sare, veselă, să-mbrățișeze copilul. Dar tâncul începe să zbiere de spaimă. Femeia îl ridică în brațe și Loni vrea și ea același lucru: să o cuprindă și pe ea la piept; e loc și pentru ea, și pentru copil. Sare și latră, se agață cu dințișorii de picioarele copilului, doar-doar va fi și ea îmbrățișată.

Culcat, Loni! Culcat! țipă femeia, alarmată de urlatele copilului.

Loni nu se lasă, latră în același ritm cu poruncile femeii și cu țipetele răzgâiate ale celui mic. Vrea și ea în brațe, vrea și ea în brațe!! Palma mamei o altoiește direct peste bot, așa de tare, că Loni ametește pentru o clipă. Yupi! A mângâiat-o! Așa iubesc ei, oamenii! Loni își revine din durerea palmei și e în culmea fericirii: femeia o iubește! S-a obosit să se aplece, să o plesnească peste bot, să-i dea atenție!

Oh, nu! Unde se duce?! În brațe cu copilul care continuă să țipe, femeia traversează curtea, deschide poarta și iese.

Puiul mamei, nu-i nimic, nu mai plânge, puișor!

Cățelul! A sărit...pe...pe mine! plânge copilul, neîmpăcat.

Ei, lasă că vede ea, potaia! O batem când ne întoarcem de nu se vede!

Loni nu are mult de așteptat. Ușa casei de deschide încă odată și ies pe ea doi bătrâni.

Hai să ne jucăm! Hai să ne jucăm! latră Loni.

Dar unul dintre bătrâni o și altoiește cu bastonul pe spinare.

Stai cuminte, Loni!

Cuminte? Loni e în culmea fericirii! Deci ne jucăm cu bețe? Caută să prindă cu dinții bastonul, reușește să-l smulgă și să fugă cu el, doar-doar le-o face bătrânilor și mai mult chef de joacă.

Uite la ea, ce obraznică! Strigă celălalt bătrân, luându-se după Loni și lovind-o cu propriul baston pe unde nimerește.

Zi de zi, așa a crescut Loni. Cu palme, cu șuturi, cu bastoane pe spinare. Când a împlinit un an de zile, era destul de mare încât niciun om să nu cuteze a mai da în ea. Dar pentru Loni, hârjonelile cu oamenii continuau să fie o dovadă de iubire. Începu să-i muște și fu imediat azvârlită în stradă. Mușcă și acolo câțiva care îi dădură binețe. Așa că oamenii chemară hingherii, s-o ia și s-o omoare. Dar un vecin, care-i știa povestea și bățiile încasate, interveni și o luă la el acasă. O lăsa pe Loni să-l muște, de fiecare dată răspunzându-i cu o mângâiere.

Un an de zile mai târziu, Loni se plimba pe stradă cu stăpânul ei și mergea așa de cuminte și de liniștită, încât primilor stăpâni nu le venea să creadă.

Asta e Loni a noastră, cea sălbatică și rea? Dar cum ai liniștit-o, domnule? Ce fel de bății i-ai dat?

Nicio bătaie! Dimpotrivă! Vorbe bune, mângâieri și îmbrățișări! Voi o băteați și ea credea că acela e limbajul iubirii; eu i-am vorbit frumos și frumos se poartă și ea cu mine. Pe ce limbă îi vorbești, pe aia îți răspunde!

Bibliografie:

BULGĂREALĂ CU BUCLUC -poveste terapeutică (prelucrată)-

prof. Ioana Jenica-Mihaela
Liceul Tehnologic Stoina, jud. Gorj

Pe Miruna, Luca o îndrăgește din prima zi în care a văzut-o la școală. Adică de peste un an de zile! Sunt acum în clasa a patra și Luca încă se perpelește cum să își exprime admirația față de ea. Dacă l-ar lăsa să o țină de mână un singur minut, într-una din pauzele dintre ore, lui i-ar ajunge pentru o viață! Bineînțeles că nu spune nimănui. Toți prietenii lui de la școală preferă să le tragă de păr și să le pună piedică. Dar Luca ar prefera să-și dea viața decât s-o facă pe Miruna să sufere.

Asta până a venit zăpada!

Atunci, parcă au înnebunit toți elevii! Zăpada e așa de albă, de strălucitoare, și le ia mințile tuturor! Vrei s-o îmbrățișezi, să te tăvălești prin ea, să o transformi în bulgări și s-o auzi cum scârțâie sub talpa cizmelor!

Luca și colegii lui de clasă nu-și mai încap în piele de bucurie.

Propun să chiulim de la ore și să ne batem cu zăpadă! Cugetă unul dintre ei.

Propun să facem oameni de zăpadă în curtea școlii până nu mai putem! zice altul.

Propun să stăm cuminți la oră! murmură, sfioasă, Miruna.

Propun să taci și nicio fată să nu-și mai dea cu părerea asupra distracției! E clar că nu știți ce e aia! a decis cel mai bun prieten al lui Luca, Marian.

Luca a sângerat în sinea lui, dar a tăcut. Marian e cu jumătate de an mai mare ca el, are părinți cu bani și o casă de vacanță. Știe el ce zice! Nu?

De acord, băieți? a strigat Marian.

De acord! au răspuns toți în cor, inclusiv Luca.

Băieții au ieșit în curtea școlii în toate pauzele dintre ore și s-au jucat cu zăpada. Apoi s-au plictisit. Să te joci de bunăvoie nu e prea distractiv. Dar să te joci cu cineva căruia nu-i place să se joace e super distractiv.

Haideți ca mâine să săpunim fetele cu zăpadă! îi trece lui Marian prin cap.

Oooo!!! Da!!! Se entuziasmează mai mulți colegi.

Fetele? Îndrăznește Luca. Adică ce înțelegeți prin "fete"?

Înțeleg toate sclifositele alea de colege care preferă să stea în clasă, la căldură, în loc să iasă cu noi afară și să se lase bătute cu bulgări de zăpadă.

Chiar toate? Toate-toate, adică?

Până la ultima!!! Începând cu Miruna și terminând cu ... Miruna! Crezi că nu știu că îți place de ea?! Rușine să-ți fie, frate! Dar ei nu-i place de tine, ce crezi? E doar o fată! Fii băiat de gașcă! Fii ca noi! Fetele sunt câh! Hai să le săpunim!!!

În Luca se dă o mare luptă. Miruna o fi și ea "câh", ca toate celelalte colege? E drept că sunt cam sclifosite! Nu vor deloc să se joace în zăpadă! Chiar așa! Doar s-a rugat de ele (și de Miruna) să iasă în pauze, să facă împreună un om de zăpadă. Iar ele (și nici ea) nu au vrut! Da! Merită săpunite cu zăpadă, să le mai treacă de sclifoseală! Luca o privește pe Miruna parcă cu alți ochi. Nu e de gașcă! Parcă nu merită admirația lui. Altfel ar ieși afară cu el, s-ar juca împreună și s-ar bucura de iarnă. Dacă ea refuză, e clar: e sclifosită!

A doua zi dimineață, începe distracția băieților! Fetele sunt atacate cu zăpadă încă din prima pauză, în curtea școlii. Câteva reușesc cu greu să se strecoare înăuntru și să scape încă nevătămate. Printre ele, și Miruna!

Luca face un bulgăre mare de zăpadă, îl bagă în buzunarul hainei și fuge cu el după Miruna, pe coridoarele școlii. O prinde la un colț, o prinde chiar de mână. Se privesc uluiți. În ochii Mirunei e o implorare fără margini. În ochii lui Luca e doar spaimă amestecată cu dorința de a se dovedi tare. Nu se poate hotărî: să-i dea drumul sau s-o săpunească cu zăpadă pe față?

Săpunește-o, frate! Strigă Marian, apărut de nicăieri. Ce stai? N-o lăsa să scape! E fată și tu ești băiat!

Ochii ei imploră s-o lase în pace. Dar vocea lui Marian e mai puternică. Luca o ține de mână, scoate bulgărele de zăpadă și îi aplică o săpuneală de nota zece. Abia apoi îi dă drumul.

Uite ce de gașcă e el! Când se sună de intrare în clasă, merge la banca lui fără remușcare. Miruna plânge încetișor în banca ei. Luca bagă mâna în bancă după caiet, dar dă peste un bilețel. Îl deschide și citește: „Știu că azi e zi de săpuneală, dar eu te rog pe tine să mă cruți. Port lentile de contact și nu aș vrea să aflu toată clasa. Mă ia amețeala numai când văd zăpadă, de frică că le-aș putea scăpa și nu le-aș mai găsi niciodată. Au costat o avere. Poate rămâne secretul nostru? Miruna. Luca se căiește. Îi scrie Mirunei un bilețel:

“Iartă-mă! Abia acum l-am citit!” și-l trimite prin colegii din față. Miruna îl primește, îl deschide și încearcă să-l citească. Dar nu vede nimic. Îl mototolește și îl aruncă în bancă. Și-a pierdut lentilele de contact...

BIBLIOGRAFIE:

Chemarea credinței, Revista Patriarhiei Române pentru copii și familia creștină, serie nouă, nr. 47, ianuarie-februarie 2017, pag.24

JOCURI DE CREAȚIE ȘI SOCIO-AFECTIVE

Prof. Psihopedagog Geabău Marilena
Școala Gimnazială Specială nr.4, București

1.,,Ghici cine e prietenul meu”

Scopul jocului: identificarea colegilor după calitățile și defectele fizice și morale

Obiective: dezvoltarea capacității de comunicare expresivă

Îmbogățirea vocabularului prin reactualizarea tuturor cunoștințelor

Autocontrol, discriminarea însușirilor și conștientizarea polarității lor

Capacitate de argumentare, motivarea alegerilor

Pregătirea jocului: prezintă planșe mari cu copii care au diferite însușiri fizice: culoare, gen, dimensiune, estetism, funcționalitate, la activitățile DOS-despre om și societate. De asemenea povestesc „Doi prieteni”, a lui L. Tolstoi pentru a înțelege polaritatea însușirilor morale ale oamenilor.

Instructaj: Pentru a preveni „nehotărârile”, și „confuziile”, cer copiilor mai întâi, să-mi spună la ureche cine e prietenul lor din grupă și notez, de asemenea notez și fiecare calitate ori defect consemnată ca notă de identificare a celui copil având ca autor pe cel ce e „ghicitorul”, de serviciu. Voi invita fiecare copil să spună cum e prietenul lui cel mai bun din grupă, enumerându-i calitățile fizice și morale și defectele, fără a spune cine e, apoi invit fiecare copil să ghicească despre cine e vorba și notez.

Surpriza constă atât în secretul privind numele cât și în capacitatea colegilor de a recunoaște despre cine-i vorba.

Regulament: Este eliminat orice copil care atunci când spune calitățile prietenului său, îi divulgă numele.

Ghicirea/întrecerea: Sunt desemnați câștigători cei care reușesc să ofere cât mai multe detalii: calități și defecte ale prietenilor și... cei care ghicesc cine e prietenul.

Mișcarea-Este un joc oarecum static, dar la sfârșit vom încinge hora „Deschide urechea bine!/Să vedem ghicești ori ba/Cine te-a strigat pe tine /Hai ghicește nu mai sta.

Foloasele acestui joc: constat care sunt alegerile copiilor și cine are statutul de lider în grupă.

2. Evantaiul de povești

Scopul jocului: găsirea personajelor și însușirilor comune din povești (lupul, fata, Făt Frumos, etc.)

Obiective: dezvoltarea imaginației și capacității de exprimare liberă

-sa sorteze din biblioteca grupei numai cărțile cu povești cunoscute;

-să-si exerseze memoria, imaginația creatoare, atenția;

-să folosească limbajul adecvat poveștilor, respectând formulele de început, de sfârșit ale poveștilor;

-să știe să combine poveștile sau anumite episoade, găsind momentul cel mai prielnic de a trece ușor de la una la alta;

-să distingă personajele din povesti, să discearnă faptele bune de cele rele, să extragă partea educativă, mesajul moral al poveștii;

-exersarea limbajului sub toate aspectele: lexical, gramatical, al expresivității.

Strategii didactice:

-metode și procedee: explicația, observația, exercițiul, problematizarea.

-mijloace didactice-cărți cu povești, imagini, siluete ale personajelor, măști.

Regulament: Aceasta presupune ca un copil să înceapă o poveste, iar la un anumit moment să intervină, următorul copil, preluând propoziția povestitorului anterior și continuând el, dar cu un episod din povestea din cartea care și-a ales-o el. Se continuă, până ce în salată intră toate poveștile alese de ei.

Desfășurare: primul copil începe povestea- Ex.1. „A fost odată un moș și o baba. Baba avea o fată și moșul o fată. Fata moșului era harnică, bună, frumoasă, cuminte.

Dar baba avea o.....

2.,„Baba avea o găina care făcea ouă în fiecare zi. Ea mânca ouă ca-n târgul lui Cremene, iar moșului nu-i dădea deloc.

Într-o zi moșul zise:

M:-Dă-mi măi baba și mie niște ouă că tare mi-i poftă.

3. Dacă vrei ouă.....du-te și-ți moaie coada-n baltă și ai să vezi ce de peste ai să prinzi...

După ce toți copiii au intervenit în salata cu povești, se ajunge la primul copil povestitor care încheie povestea începută inițial.

După terminarea salatei de povești ei sortează de pe masă planșe sau siluete cu personajele care au fost introduse în salată.

-ei le separă în două grupe :personaje care au făcut fapte bune și personaje care au făcut fapte rele.

-fiecare motivează de ce le-a separat așa, chiar cu fapte concrete ale personajelor sau doar caracterizându-le.

-în final ei aleg doar personajele pozitive care rămân în salată, iar cele negative sunt înlăturate, dialogând cu ele și hotărându-se ca altă dată să nu mai repete faptele rele săvârșite.

Întrecere copiii sunt stimulați să găsească chiar proverbele, care se potrivesc cel mai bine faptelor din poveștile redactate secvențial.

Ghicirea-cu siluete sau chiar măști pot reda, la alegere, dialogul dintre personajele din povestea preferată fără să spună.

Evaluarea- Se urmărește capacitatea de exprimare și desfășurare liberă a copilului, punându-se accent pe bogata lui imaginație.

3.Floarea prieteniei

Scopul jocului: Să înțeleagă calitățile și defectele și să le asocieze corect cu purtătorii

Instructaj: exersăm calitățile și defectele, însușirile oamenilor și le asociem cu anumite culori, apoi memorăm asocierile.

Surpriza constă în descoperirea percepției fiecăruia dintre copii asupra colegilor lor- ce însușiri le atribuie.

Regulile jocului: fiecare copil trebuie să completeze colajul său, punând acele petale cu însușiri care se potrivesc colegilor pe care-i declară prietenii lor. Florile (tulpinele lor) trebuie să fie de mărimi diferite, iar copiii trebuie să știe că celui mai bun prieten îi construim floarea cea mai înaltă, cu cele mai multe petale.

Sarcina didactică: în jurul fiecărei din cele 3 miniportrete, care se lipesc în capătul tijei verzi din hârtie glasă lipită pe fișa de lucru împreună cu frunzele alături, copilul trebuie să lipească petale din hârtie colorată pe care sunt scrise însușirile potrivite fiecăruia din cei 3 prietenii.

Conținutul jocului/Elementele de joc

Fiecare copil primește nouă petale cu care poate face trei flori, adică trei petale pentru fiecare prieten. Se cere copiilor să spună ce pot face pentru prietenii sau ce vor să facă împreună.

Copiii vor primi fișe pe care sunt miniportretele a trei copii pe care ei i-au ales/numit prietenii, iar chipurile acestora reprezintă diferite emoții. Ei vor lipi pe tulpina florii de sub portret atâtea petale câte consideră că merită prietenul lor și pe care le merită.

Petalele sunt: roșu-ascultă; oranj-dă sfaturi; galben- te critică; albastru-te ajută la greu; indigo- este sincer și fidel; violet- îți dă încredere în tine și în el/e solidar

Mișcarea După ce fișele au fost completate și expuse copiii vor cânta cântecul „Ce petrecere frumoasă!” și vor executa mișcările sugerate de versuri.

4. „Suntem gazde bune”

Scopul

- reactualizarea regulilor de comportare în timpul primirii unor musafiri
- însușirea unor formule de politețe și motivarea formării deprinderii acestora;
- educarea sociabilității copiilor ca resursă a unei bune comunicări;

Sarcina didactică: – să interpreteze corect rolul de musafir și de gazdă, să elaboreze răspunsuri adecvate rolului asumat.

Regulile jocului:

–grupa se va împărți în două subgrupe, unii vor fi musafiri, alții gazde, musafirii vor veni în vizită și vor trebui să țină cont de următoarele momente- să sune la ușă, să ofere flori, să se adreseze corect, să servească ceva în mod politicos și la despărțire să folosească limbajul adecvat.

Material didactic-un buchet cu flori, sacoșă de cadou, farfurii, pahare cu apă, tavă, prăjiturile, servetele.

Conținutul jocului/Desfășurarea jocului:

-La începutul jocului se va intona cântecul „Bucuroși de oaspeți” în timp ce educatoarea va aranja sala pentru acest joc-2-3 mese pentru musafiri și gazde (veselă, tavă, pahare cu apă, prăjituri, servetele). Copiii vor fi împărțiți în două grupe, unii vor fi gazde, alții vor fi musafiri. Gazdele vor sta pe scăunele la mesele aranjate cu veselă. Educatoarea oferă un buchet cu flori musafirilor care vor merge în vizită la gazde cerându-le să respecte normele de comportare civilizată în societate.

Instructaj-Este indicat ca pe parcursul jocului, copiii-gazdă să fie și musafiri și invers. Educatoarea trebuie să susțină dialogul prin intervenții, să ajute unde este nevoie. Pot să interpreteze și roluri de persoane adulte: tata, mama, bunica, unchi, soră, vecini, prietenii, etc.

La finalul jocului putem interpreta din nou cântecul „Bucuroși de oaspeți”. Așadar prin joc copiii își însușesc norme de comportare civilizată, interpretează roluri, își însușesc roluri, își asumă roluri, astfel preiau modele comportamentale, învață să relaționeze și să socializeze. Jocul este determinant în socializarea preșcolarilor.

Surpriza constă într-un aranjament culinar sau un fel de mâncare care să surprindă

Ghicirea poate consta în acoperirea unui fel de mâncare înainte de a fi servit și ghicirea conținutului cu o ghicitoare.

Întrecerea: educatoarea înregistrează dialogul gazdelor cu musafirii, este bonificat cel care are cel mai potrivit comportament

Mișcarea: ne prindem în horă și batem din palme pe ritmul cântecului „Ce petrecere frumoasă,,

5. Ne pregătim să mergem în vizită!

Scopul: reactualizarea regulilor de comportare în timpul deplasării într-o vizită cu ocazia serbării zilei de naștere a cuiva, primirii unor musafiri, însușirea unor formule de politețe, educarea la copii a spiritului de ospitalitate și de sociabilitate.

Obiective de referință: să interpreteze corect rolul de musafir și de gazdă, să elaboreze răspunsuri adecvate rolului asumat (musafir, gazdă).

Resurse didactice: un buchet de flori naturale sau confecționate, veselă, biscuiți sau bomboane, pahare cu apă, tăvi mici.

Desfășurarea jocului

Cadrul didactic împreună cu copiii vor aranja înainte de începerea jocului 2-3 mese pentru musafiri și gazde. Se vor pune la îndemâna materialele necesare pentru servit.

Conținutul/desfășurarea jocului: Clasa va fi împărțită în două grupe: jumătate dintre elevi vor fi gazde, iar ceilalți elevi vor fi musafiri. Gazdele se vor așeza la mesele pregătite și vor aștepta musafirii. Propunătorul dă un buchet de flori musafirilor și aceștia pleacă în vizită. Copiii vor fi îndemnați să-și reactualizeze impresiile avute cu ocazia unor vizite sau să țină seama de câteva momente care au valoare de **Regulament**:

- sunatul la ușa sau ciocănitul;
- oferirea florilor de către musafiri;
- adresarea mulțumirilor de către gazdă;
- poftirea musafirilor să ia loc;
- discuții și informare reciprocă cu privire la evenimente recente;
- servirea musafirilor;
- despărțirea musafirilor de gazde.

Reușita jocului depinde în mare măsură de alegerea a câte unui copil din ambele grupe (musafiri și gazde) care să conducă și să poarte dialogul, nefiind posibilă comunicarea între toți copiii. Eventual se vor repartiza roluri de adulți și de copii pentru a justifica diferențierea atribuțiilor în cadrul celor două categorii, musafiri și gazde.

Ghicirea- Musafirul poate întreba gazda, sărbătoritul, ghici ce ți-am adus?., ținând florile la spate

Mișcarea În încheierea jocului se poate cânta de către toți copiii un cântec vesel: „Ce petrecere frumoasă,, la care batem din palme., se poate recita în cor o urare. Se poate combina cu jocul de mai jos:

5.b "De ziua mamei, surorii, fratelui, tatei, bunicii)

Scopul: precizarea regulilor de comportare în vizită și a regulilor de conduită față de sărbătoriți

Obiective de referință: să ofere flori/cadouri celor dragi, să-și exprime liber sentimentele în legătură cu ziua mamei (a tatei, a bunicii, a bunicului).

Resurse didactice: flori naturale sau artificiale (lucrate de către copii), bani (de carton), masa aranjată de sărbătoare, cutii cadou.

Desfășurarea jocului

Se va improviza într-un colț al clasei o florărie. Înainte de începerea jocului se vor stabili care dintre copii să interpreteze rolul de vânzător, mama (tata, bunica, bunic) și care pe acela de copil.

Vor fi propuși din rândul copiilor cei care să meargă la florărie. După ce au cumpărat florile, copiii se vor îndrepta spre locul care reprezintă casa fiecăruia. În fiecare casă (delimitată prin trasarea cu creta sau cu alte semne, de exemplu cu cuburi, cu bucăți de sfoară, șiret sau stinghii subțiri), va fi plasată dinainte persoana căreia i se va oferi flori.

În ambele etape ale jocului - cumpărarea florilor, oferirea lor - propunătorul va urmări cum se încheagă dialogul. În indicațiile care le va da copiilor cu rol de vânzător și cu rol de mama (tata etc.) va insista ca aceștia să urmărească cu atenție felul în care copiii solicită sau oferă florile. Se va preciza că în cazul în care copilul-cumpărător nu știe să se adreseze să nu i se elibereze marfa și să fie pus în situația să însoțească alți copii, apoi să revină la florărie. Este de dorit ca jocul să se repete pentru a pune pe toți copiii în situația de părinte și de copil.

Observație

La clasele mari, jocul poate fi complicat introducându-se pe lângă florărie, un magazin de cadouri diverse (artizanat, bibelouri sau alte obiecte potrivite - fluturi, mănuși, batouri, apa de colonie, cărți etc.). În acest caz, fiecare copil va fi pus în situația de a alege singur ce dorește să cumpere manifestându-și inițiativa și independența în această direcție.

6. De-a călătoria cu (tramvaiul, autobuzul, trenul)

Scopul: fixarea cunoștințelor privind unele acțiuni și deprinderi în legătură cu folosirea diferitelor mijloace de locomotie de către călători. Deprinderea copiilor să cedeze locul adulților.

Obiective de referință: să execute corect în calitate de călător toate acțiunile implicate de călătoria cu mijloacele de locomotie în comun (să-și cumpere bilet de călătorie, să urce pe o anumită ușa și să coboare pe alta, să-și perforizeze biletul de călătorie, să se poarte politicos și disciplinat).

Resurse didactice: bani (de carton), bilete, compostor, geamantane.

Desfășurarea jocului

Cadrul didactic împreună cu copiii vor așeza scaunele imitând tramvaiul, autobuzul sau trenul (în compartimente și vagon).

Se vor fixa cele câteva roluri: casier, controlor, vatman (șofer, mecanic). Propunătorul va interpreta rolul de ghid pentru a da explicații cu privire la locurile pe unde trece în traseul fixat.

În desfășurarea fiecărui gen de călătorie se va urmări plasarea corectă a momentului și a locului de unde se cumpără biletele:

- la tramvai și autobuzele din oraș, de la oricare ghișeu de bilete din stații;
- la autobuz, în cazul unei călătorii ce depășește limitele localității, de la șofer, taxator sau de la casierul din autogară;
- la tren, la ghișeul de bilete din gară.

În cursul călătoriilor vor fi introduse unele activități specifice:

- în tren: așezarea geamantanului, lectura revistelor, cărților, luarea gustării, prezentarea biletelor la control;
- în autobuz: lectura ziarului, a revistei.

Regulile de comportare vor fi reamintite fiecare la momentul potrivit. Se va insista în cazul călătoriei cu trenul ca să nu coboare nici un copil în stațiile intermediare, pentru a evita pierderea lui. De asemenea, se va putea diversifica acțiunea jocului introducând roluri diverse: mama, tata, bunici. Se pot, de asemenea, în unele variante propune roluri de persoane care însoțesc rudele la tren și în acest caz se pune accentul pe felul în care se face despărțirea între cei care pleacă și cei care rămân, stimulând copiii să-și interpreteze veridic rolul.

Orice varianta s-ar alege de către propunător accentul trebuie pus pe relațiile care se stabilesc între cei care călătoresc și cei care fac parte din personalul de deservire a mijloacelor de locomotie.

7. "De-a magazinul universal"

Scopul: actualizarea reprezentărilor și consolidarea acțiunilor în legătură cu procesul de vânzare-cumpărare, formarea capacității de a folosi corect diferite formule de politețe în relațiile cu personalul magazinului.

Obiective: să se informeze asupra mărfii necesare, să consulte vânzătorul, să cerceteze marfa, să solicite bon, să achite costul mărfii, să preia marfa de la locul de ambalare.

Sarcina didactică: respectarea succesiunii operațiilor într-un proces de cumpărare.

Resurse materiale: bani (de carton), în raioanele de pânzeturi tot ceea ce este necesar pentru păpușă, -stofe, mățasuri, rochițe și alte confecții; încălțăminte; în raionul de vase: veselă; în raionul de librărie: cărți, papetărie, jucării, etc.

Desfășurarea jocului: Jocul va fi precedat de o vizită la un magazin universal sau de prezentarea unor diapozitive cu aspecte dintr-un astfel de magazin. La începutul jocului se vor reaminti acțiunile principale desfășurate în magazin. Copiii vor fi solicitați să precizeze în mod independent regulile de comportare, după ce au asistat la o mică demonstrație efectuată de câțiva dintre ei. Vor trebui să

răspundă la întrebarea: "Cum ai proceda dacă ai avea de făcut cumpărături la magazin, la fel sau altfel?"

Regulile jocului: Cadrul didactic va alege vânzătorii în funcție de numărul raioanelor amenajate. Alegerea se va face de preferință la sugestia copiilor. Se va amenaja un loc de plimbare - o strada sau un parc pentru ca o parte din copii să intre în magazin și o parte să circule, să se plimbe până când magazinul se descongesează. În acest scop se pot constitui 2-3 grupuri de cumpărători, eventual 2-3 familii care merg să cumpere păpușilor cele necesare (aceasta datorită faptului că dimensiunile materialelor și obiectelor pot să satisfacă numai nevoile păpușilor).

În complicarea jocului se poate alege un responsabil de magazin. Inițial rolul va fi interpretat de propunător și va avea ca sarcini controlul felului în care se face cumpărarea, al relațiilor dintre vânzători și cumpărători, ordinea din rafturi, respectarea ordinii de către cumpărători, aprovizionarea raioanelor cu mărfuri etc.

Surpriza: vânzătorul prezintă un produs care să-l surprindă plăcut pe cumpărător.

Ghicirea și Întrecerea sunt înlocuite de monitorizarea respectării regulilor de conduită civilizată în magazin.

Mișcarea : cântăm „Un elefant, se legăna, pe o pânză de păianjen,, și batem din palme.

8. Ruleta emoțiilor

Scopul: Conștientizarea, exprimarea și etichetarea corectă a emoțiilor.

Obiective : -să identifice emoțiile pe baza imaginilor prezentate;

-să exprime corect emoția observată;

- să identifice contextele în care se manifestă anumite emoții și posibilele cauze ale acestora.

Materiale: „Roata emoțiilor”-un cadran confecționat din carton, împărțit în 6 părți egale;

Desfășurarea activității: Se prezintă copiilor roata emoțiilor și li se explică cum o vor utiliza într-un joc pentru a înțelege mai bine emoțiile lor și ale celorlalți. Pe fiecare rază se află o paletă cu o emoție la care se oprește roata.

Sarcina didactică: În acest joc, pe rând, câte un copil va învârti săgeata roții și când aceasta se oprește la o emoție, va încerca să identifice și să reproducă emoția, să dea exemple de situații când s-a simțit în acest fel.

Ghicirea-identificarea corectă a emoțiilor proprii și etichetelor verbale corespunzătoare;

Instructaj Copiii au primit paletetele emoțiilor. Educatoarea le citește câteva situații, iar ei trebuie să ridice paleta și să arate emoția corespunzătoare:

1. Afară plouă.

2. Bunicii vor veni în vizită.

3. Părinții pleacă fără tine la plimbare.

4. Ți s-a furat telefonul.

5. Doamna educatoare îți dă să scrii mai mult.

6. Măine mergeți cu sania.

7. Nu ai fost ales șeful clasei.

Regulile jocului: urmarea/respectarea instrucțiunilor educatoarei

- răspunde doar când e solicitat și e eliminat dacă răspunde în locul altora

Surpriza-realizează diferența între emoții pozitive și emoții negative.

Întrecerea- câștigă cel care găsește cele mai frumoase cuvinte care denumesc emoții;

Mișcarea: cântăm „Emoția e prietena ta/dă mâna cu frica/transformă-o în curaj,, și batem din palme.

9. "Mergem la Operă/ cinema/ teatru,,

Scopul: însușirea și aplicarea de către copii a cerințelor cu privire la modul de comportare într-o sala de spectacol; obișnuirea copiilor să se asculte unii pe alții, să se supună indicațiilor conducătorului.

Obiective: să intre în sala de spectacol numai după ce au cumpărat bilete și și-au depus îmbrăcămintea la garderoba, să-și ocupe locul indicat pe bilet, să nu vorbească după ce a început spectacolul, să aplaude numai atunci când este cazul.

Resurse materiale: bani (din carton), bilete cu diverse imagini, imagini asemănătoare așezate pe speteaza scaunelor, sau bilete cu cifre, buchete de flori, eventual bufet cu dulciuri.

Sarcina didactică: adaptarea comportamentului în raport cu condițiile unui spectacol.

Surpriza: noutatea spectacolului propus

Conținutul/Desfășurarea jocului

Jocul va fi început prin împărțirea rolurilor, respectiv o echipa de actori cu un prezentator care implicit dirijează spectacolul. Cadrul didactic va conduce grupa spectatorilor și va respecta în această privință câteva acțiuni/**Reguli/**

Regulament :

- cumpărarea biletelor;
- controlul biletelor;
- intrarea la garderobă și depunerea îmbrăcăminte;
- căutarea locurilor corespunzătoare semnelor (cifrei) de pe bilet și așezarea;
- așteptarea semnalului de începere a spectacolului;
- urmărirea spectacolului;
- plecarea acasă după preluarea îmbrăcăminte.

Propunătorul va îndruma pe copii pentru a aprecia spectacolul prin aplauze, pentru a mulțumi actorilor oferindu-le flori.

Jocul se poate complica introducând pauze în cursul spectacolului, cu vizitarea bufetului și cumpărarea unor produse (biscuiți, rahat, bomboane, felii de fructe, sucuri). De asemenea se pot cumpăra programe la începutul spectacolului și consulta în timpul pauzelor. Se vor provoca discuții între copii după terminarea spectacolului.

Ghicirea- ajunși la grădiniță vom repovesti subiectul operei „Motanul încălțat”,

Întrecerea- nu este specifică acestui gen de joc în care executarea conduitelor așteptate e esențială.

Mișcarea- Cântăm în cor „Eu sunt Motanul încălțat”,(miau, miau).

10.Ce-ai face dacă...?

Scopul jocului- Să găsească cuvinte potrivite cu care să comunice modul în care ar rezolva problema.

Surpriza constă în originalitatea și (libertatea) de a interveni în discurs cu dorințele lor exprimate.

Instructaj: li se spune copiilor că fiecare din ei va spune în secret doamnei educatoare ce surpriză vrea să le facă colegilor și că poate interveni cu dorința lui care e altceva decât ceea ce s-a petrecut în realitate, în orice moment din perioada petrecută în afara grădiniței, fie trezi sau în somn, fie acasă sau pe drum. Se accentuează ideea că trebuie să se abată de la realitate atunci când vor să construiască problema lor imaginară și li se dau multe exemple. Sunt acceptate și situații reale. De asemenea, li se spune copiilor când trebuie să se oprească din întâmplarea lor imaginară ca să aștepte rezolvarea problemei de către colegi.

Regulament: fiecare copil trebuie să vină la catedră și să spună la ureche doamnei educatoare ce surpriză are de gând să facă colegilor lui, surpriză pe care doamna o notează cu autor.

Sarcina didactică:- fiecare copil stă în scaunul autorului și povestește cum a decurs ziua/după amiaza lui, de când a plecat de la grădiniță și, la un moment dat introduce o poveste fantezistă în care apare o problemă ce pare fără rezolvare(am rugat pe mama să intrăm în magazin să luăm ciocolata mea preferată, dar ea nu a vrut/ sau/ am visat că înotăm și a apărut balena lui Pinocchio care m-a prins în gura ei uriașă...etc.

Autorul se oprește în momentul când așteaptă soluțiile colegilor.

Ghicirea -autorul trebuie să aibă răbdare ca fiecare coleg să-și exprime părerea- să ghicească ce au făcut după expresia „Ghici ce s-a întâmplat?”,.

Este un joc de comunicare, deci mișcarea va lipsi oarecum până la sfârșit când vor cânta și vor dansa în horă :„Când am fost noi la pădure!”,.

Întrecerea aici este diferită fiindcă va fi premiat copilul care povestește cel mai frumos!

Fiecare copil trebuie să răspundă la întrebarea finală a autorului: Voi ce ați fi făcut?

Este premiat și cel care are cea mai bună rezolvare la dilema imaginară a autorului.

Toate elementele menționate creează acea valoroasă – prin implicațiile sale educative – stare afectivă – distracția, buna dispoziție pe fondul căreia copilul asimilează mai repede, mai ușor și mai trainic cunoștințele și deprinderile transmise.

11. „Ce-ar fi dacă...”, e un joc care stimulează imaginația, comunicarea alternativă, iar dacă suntem atenți, vom învăța împreună să descifrăm cauzele comportamentelor dorite sau nedorite ale copiilor, vom învăța să le numim astfel încât atunci când ne vom afla într-o situație să știm să ne comportăm adecvat.

Scopul jocului: crearea unei stări de empatie, descoperirea, crearea unui final al poveștii de către fiecare copil.

Instructaj/Sarcina didactică: Se cere fiecărui copil să asculte cu atenție povestea și să povestească cum cred ei că ar trebui să se termine povestea.

Conținutul jocului constă în povestirea educatoarei, urmată de „încheierile copiilor”,

Textul povestirii:

Într-o zi m-am oprit în fața unui magazin cu jucării. În magazin erau două fete cam de vârsta voastră împreună cu mămicile lor. Am intrat în magazin să privesc rafturile cu cărți de povești și din întâmplare am auzit-o pe una dintre fete în timp ce o ruga pe mama ei să-i cumpere o cutie cu plastilină. Mămica fetei a privit-o trist. M-am îndreptat spre casă să plătesc o cârtică și am cumpărat și o cutie cu plastilină. Înaintea mea era cealaltă mămică cu fetița ei căreia tocmai îi cumpărase o păpușă mare, într-o rochiță frumos colorată, dar spre surprinderea mea, fetița cu păpușa bătea din picioare trăgând-o pe mama ei de mână înapoi spre magazin. Am ieșit din magazinul de jucării și în același timp cu mine și fetița care își dorea plastilină, i-am întins cutia în timp ce ochisorii ei s-au luminat, ochii mamei s-au umplut de lacrimi. Între timp au ieșit și cealaltă mămică împreună cu fetița ei și în timp ce-i dăruia păpușa aceea mare și frumoasă ochii mamei au lăcrimat, iar fetița era tare nemulțumită.

Răspunsurile preșcolarilor:

-unii au repovestit și atât;

-alții au trecut la etapa întrebărilor: „De ce?”,

-jumătate din copii au încercat să respecte cerința lecției/joc de rol-„ce-ar fi dacă ai fi în locul unuia din personaje.

Regulament : fiecare copil trebuie să croșeteze un alt final pe care să-l motiveze.

Surpriza: Cum ați fi procedat dacă erați în locul fetei a cărei mămică i-a cumpărat păpușa?

Întrecerea : nu e prezentă în acest joc, fiecare copil având o exprimare personală.

Mișcarea : La sfârșitul poveștii vom încinge hora pe cântecul „Dacă vesel se trăiește!”,

12. „Suntem gazde bune”

Scopul- reactualizarea regulilor de comportare în timpul primirii unor musafiri

-însușirea unor formule de politețe și motivarea formării deprinderii acestora;

-educarea sociabilității copiilor ca resursă a unei bune comunicări, acceptare, colaborare;

Sarcina didactică: – să interpreteze corect rolul de musafir și de gazdă, să elaboreze răspunsuri adecvate rolului asumat.

Regulile jocului:—grupa se va împărți în două subgrupe, unii vor fi musafiri, alții gazde, musafirii vor veni în vizită și vor trebui să țină cont de următoarele momente- să sune la ușă, să ofere flori, să se adreseze corect, să servească ceva în mod politicos și la despărțire să folosească limbajul adecvat.

Material didactic-un buchet cu flori, sacoșă de cadou, farfurii, pahare cu apă, tavă, prăjiturile, șervețele.

Desfășurarea jocului:

-La începutul jocului se va intona cântecul „Bucuroși de oaspeți” în timp ce educatoarea va aranja sala pentru acest joc-2-3 mese pentru musafiri și gazde (veselă, tavă, pahare cu apă, prăjituri, șervețele). Copiii vor fi împărțiți în două grupe, unii vor fi gazde, alții vor fi musafiri. Gazdele vor sta pe scăunele la mesele aranjate cu veselă. Educatoarea oferă un buchet cu flori musafirilor care vor merge în vizită la gazde cerându-le să respecte normele de comportare civilizată în societate.

Surpriza constă în motivarea aducerii unui dar pe care copiii îl desenează pe cutia pentru cadou.

Este indicat ca pe parcursul jocului, copiii-gazdă să fie și musafiri și invers. Educatoarea trebuie să susțină dialogul prin intervenții, să ajute unde este nevoie. Pot să interpreteze și roluri de persoane adulte: tata, mama, bunica, unchi, soră, vecini, prieteni veri, învățătoarea fratelui, cunoștințe, etc.

Așadar prin joc copiii își însușesc norme de comportare civilizată, interpretează roluri, își însușesc roluri, își asumă roluri, astfel preiau modele comportamentale, învață să relaționeze și să socializeze. Jocul este determinant în socializarea preșcolarilor.

Întrecerea e înlocuită cu **cooperarea** ca în strategia puzzle.

Mișcarea :La finalul jocului putem interpreta din nou cântecul „Bucuroși de oaspeți” .

13. Continuă cuvântul (Jocul silabelor/ cuvintelor)

Scopul jocului: dezvoltarea limbajului activ, a masei vocabularului prin gândire divergentă

Instructaj: se prezintă copiilor multe jetoane și se fac exerciții de identificare, sortând imaginile a căror nume începe cu aceeași silabă sau măcar cu primele două litere identice:

Ex: casă, care, car, cap, cal, cană, carte, card, capac, capră, calendar, candelă, cară, cațără, cadă.

Surpriza: descoperirea unor cuvinte noi, față de cele prezentate în imagini.

Regulile jocului: copiilor li se explică faptul că sunt multe cuvinte care încep cu o literă comună sau cu o silabă sau un început de două litere asemănătoare și li se dă exemplu. Iese din joc cine nu respectă începutul dat, mai are o șansă, cine nu are inspirație să găsească un cuvânt care să înceapă cu silaba sau formațiunea fonetică dată. Copiii sunt așezați în cerc în ordine alfabetică, explicându-li-se că răspund în ordinea numelui dat de Dumnezeu. Câștigă cel care găsește cuvântul cel mai complicat/lung și mai nou și poate face o propoziție în care să-l folosească. Doamna notează rezultatele.

Sarcina didactică: să găsească cuvinte care încep cu grupul de litere/silaba dată.

Conținutul jocului/Elementele de joc: se alege o formațiune fonetică cu care începe numele unui lucru/animal sau acțiune de pe un jeton, ca la „tăierea”, cărților de joc. Să zicem că suntem la proiectul tematic „Primăvara”, și avem imagini cu flori, activități de primăvară, păsări călătoare, animale sălbatice și domestice, unelte pentru munca la câmp, fenomene ale naturii, etc. Se începe cu mini jocul „Deschide urechea bine,/Hai! ghicește nu mai sta/Cine te-a strigat pe tine....”, Cel care ghicește primul cine l-a strigat, e invitat să aleagă din cărțile/jetoanele aflate cu fața în jos , aflate pe catedră, una la întâmplare. Identifică numele imaginii și spune primele două litere sau prima silabă a cuvântului care numește imaginea. Copiii răspund așteptându-și rândul. Se respectă regulile descrise în instructaj și se consemnează răspunsurile. Se diferențiază câștigătorii prin utilizarea cuvintelor descoperite în propoziții.

Ghicirea, întrecerea- Se diferențiază câștigătorii prin utilizarea cuvintelor descoperite în propoziții.

Mișcarea -Se încheie jocul cu același cântecel jucat în hora cuvintelor: „Deschide urechea bine,,

Variantă: Educatoarea dă startul cu un cuvânt, iar copiii urmează să construiască propoziții cât mai dezvoltate și mai interesante continuând propoziția. Copiii continuă propoziția în ordinea așezării lor în cerc.

14. Ce personaje ar putea interpreta mai bine colegii tăi

Scopul jocului: să găsească calități interpretative sau de comportament curent cu care unii colegi pot fi cei mai buni „lupi, scufițe, capre, urși, iezi, Albă ca Zăpada, Cenușăreșe, babe, moși, cocoși, găini....”,

Instructaj: se vizionează pe rând, o singură poveste și se solicită fiecărui copil să-și aleagă un rol pe care să-l interpreteze alături de colegii care interpretează alte roluri. Clasa/Grupa se împarte în două : actori și spectatori care dau note interpretărilor de la 1 la 5. Spectatorii reprezintă „Pălăriile gânditoare,, sau „Galeria de evaluare,, iar educatoarea consemnează atât calitatea interpretării cât și evaluarea „galeriei,,.

Surpriza: constă în modul de executare a fiecărui rol de către fiecare copil și de ocazia unică în cazul în care copiii nu se înțeleg pe o etapă, cine să interpreteze: vânătorul, lupul, capra, purcelușul, baba, scufița ori prințul, ca ei să execute pe rând acel rol scos din context și să fie evaluați de colegi care

aleg care e cel mai potrivit să interpreteze rolul.

Regulile jocului: Fiecare copil va fi pe rând, actor și spectator în acest joc, se va putea autoevalua și se va compara cu ceilalți în executarea rolului și va avea ocazia să-și înțeleagă partenerii de joc de rol, își va descoperi limitele și abilitățile. Spectatorii vor da note individual și le vor fi consemnate de educatoare.

Sarcina didactică: copiii vor interpreta rolul liber ales și vor evalua ca spectatori, interpretarea colegilor lor. Ar fi indicat să fie filmate secvențele poveștilor interpretate de copii care pot deveni elemente ale unui proiect tematic de anvergura unui an școlar pe sistemul unui opțional sau la DLC.

Conținutul jocului/Elementele de joc: în prima etapă copiii vizionează povestea și aleg roluri potrivite, în a doua etapă, grupa se împarte în actori care îmbracă hainele personajelor și joacă roluri și spectatori care evaluează interpretarea, dau note, aplaudă sau critică.

Ghicirea va consta într-un exercițiu de pantomimă sau o ghicitoare cu care poate să debuteze jocul pentru antrenament.

Întrecerea nu are locul aici decât de a stabili care e cel mai potrivit dintre colegi să interpreteze un anumit rol din povestea dată.

Mișcarea se realizează ca o horă pe cântecul asortat fiecărei povești: ex: Scufița, roșie eu sunt./pe glume pusă și pe cânt.... sau „Cei trei purceluși” : unul e cel care se joacă, altul e cel ce tace chitic, unul mănâncă tot, altul nu gustă nimic, iar altul plânge oa-oa-oa,, etc.,.

15. Termină povestea care-ți place ție

Scopul jocului: dezvoltarea capacității de comunicare prin antrenarea imaginației în găsirea unui final diferit pentru povestea aleasă.

Instructaj: Copiii sunt îndemnați să aleagă o poveste pe care să le-o citească părinții, apoi să asculte o bandă sau povestea pe youtube, să o povestească și ei și în cele din urmă, să caute o soluție/să găsească sau să construiască un sfârșit pe care ei îl consideră mai potrivit sau pe gustul lor pentru poveste.

Surpriza: copilul va folosi personajele cu care va croșeta în fața colegilor și doamnei educatoare un nou final de poveste.

Regulile jocului-fiecare copil merge la doamna educatoare și spune „în secret,, povestea al cărei final dorește să-l expună în fața colegilor. Se vor înregistra povestirile copiilor.

Sarcina didactică: povestirea unui final de poveste aleasă de fiecare copil care să fie diferită de finalul scris în cărți.

Conținutul jocului/Elementele de joc- Fiecare copil iese în fața clasei, sau dacă se rușinează, rămâne în cerc, așezat pe pernuta lui, așa cum a fost organizată grupa la început/stil șezătoare, și atunci când îi vine rândul, povestește după cum alege, întreaga poveste cu final schimbat de el, sau doar finalul.

Ghicirea- colegii vor recunoaște povestea la care se referă, dacă se povestește doar finalul.

Întrecerea : Vor fi premiate cele mai interesante povestiri ale copiilor.

Mișcarea- la sfârșit copiii se prind în cerc și cântă, bătând din palme: „Vulpe tu mi-ai furat gâsca,,

Variantă : se poate alege o singură poveste, sarcina copiilor fiind să vină fiecare cu finalul său.

NEGRUȚ, CÂINE NOROCOS

Cristea Adina – Valentina
Grădinița ADNAN București

Undeva într-un orășel, trăia un cățeluș pe nume Negruț, cu blana lungă, neagră și încălțită. Acesta era mai toată ziua supărat pentru că nimeni nu se juca cu el. Toți ceilalți câini aveau părinți și prieteni cu care se distrau în locul de joacă pentru animale. Doar Negruț era singur – singurel, într-un colț al parcului, uitându-se cu ochii mari și înlăcrimați la semenii lui fericiți.

De supărat ce era, Negruț s-a hotărât să fugă din acel orașel, cu speranța că va ajunge și el într-un loc unde își va face prieteni. Tot mergând și alergând, Negruț a obosit și s-a gândit să găsească un colț unde să se odihnească. Din păcate afară a început o ploaie puternică, iar acestuia îi era frică de tunete și fulgere și a început să o ia speriat la fugă până a ajuns într-o curte unde s-a ascuns într-o cutie și a adormit încălzindu-se cu șuvițele sale lungi de blană.

Când ploaia s-a oprit, stăpânii curții l-au găsit pe Negruț, dar, pentru că era ud și murdar, l-au gonit cât colo. Negruț era acum iarăși pe străzi, tot singur, supărat și fără o familie a lui. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe fața și nu mai știa încotro să o apuce ca să găsească un loc unde să se simtă iubit și fericit, așa că s-a așezat lângă trunchiul unui copac unde s-a cuibărit trist și se uita la oamenii care treceau prin fața lui, adormind în cele din urmă.

Deodată, Negruț și-a deschis ochii mari și negri, speriat de privirea unui copil cu un păr la fel de negru ca blana lui, care voia să-l ia în brațe. Câțelul, înfricoșat, a lăsat coada și capul în jos și a început să dârdăie de teamă. Tremurând și suspinând, Negruț a fost luat în brațe de băiețel și dus acasă, unde, el cu părinții lui l-au spălat, l-au tuns și l-au pieptănat. După o baie binemeritată, a urmat o masă copioasă, cum Negruț nu a mai avut parte. În ochii lui nu mai erau lacrimi, blana nu îi mai era încălțită și se simțea mai bucuros decât a fost vreodată. Și-a dat seama că aceasta va fi familia lui, cum aveau ceilalți câini de la locul de joacă, iar, de bucurie, a sărit pe băiețelul său, lingându-l pe față și dând foarte puternic din coada sa stufoasă și parfumată.

Acum Negruț era un câine care se plimba țănoș alături de familia lui, fluturând din coadă ca elicea unui elicopter, cu blana aranjată și cu o zgardă roșie la gât. În parcul de câini, Negruț se juca alături de toți ceilalți semeni ai săi, chiar și cu cei care nu aveau stăpâni și nu erau îngrijiți, așa cum a fost el odată.

Morala: Toți merităm o familie în care să ne simțim iubiți și fericiți.

JOC DIDACTIC - "DE-A CĂLĂTORIA CU (TRAMVAIUL, AUTOBUZUL, TRENUL)

Prof. Ionescu Daniela,
Școala Gimnazială nr.79, București

Scopul: fixarea cunoștințelor privind unele acțiuni și deprinderi în legătură cu folosirea diferitelor mijloace de locomotie de către călători. Deprinderea copiilor să cedeze locul adulților.

Sarcina didactică: să execute corect în calitate de călător toate acțiunile implicate de călătoria cu mijloacele de locomotie în comun (să-si cumpere bilet de călătorie).

Instructaj:- copiii sunt instruiți să urce pe o anumită ușa și să coboare pe alta, să-și perforeze biletul de călătorie, să se poarte politicos și disciplinat.

Regulile de comportare: vor fi reamintite fiecare la momentul potrivit. Se va insista în cazul călătoriei cu trenul ca să nu coboare nici un copil în stațiile intermediare, pentru a evita pierdere a lui. De asemenea, se va putea diversifica acțiunea jocului introducând roluri diverse: mama, tata, bunici. Se pot, de asemenea, în unele variante propune roluri de persoane care însoțesc rudele la tren și în acest caz se pune accentul pe felul în care se face despărțirea între cei care pleacă și cei care rămân, stimulând copiii să-si interpreteze veridic rolul.

Material didactic: bani (de carton), bilete, compostor, geamantane.

Desfășurarea jocului/conținut Cadrul didactic împreună cu copiii vor așeza scaunele imitând tramvaiul, autobuzul sau trenul (în compartimente și vagon).

Se vor fixa cele câteva roluri: casier, controlor, vatman (șofer, mecanic). Propunătorul va interpreta rolul de ghid pentru a da explicații cu privire la locurile pe unde trece în traseul fixat.

În desfășurarea fiecărui gen de călătorie se va urmări plasarea corectă a momentului și a locului de unde se cumpără biletele:

- la tramvai și autobuzele din oraș, de la oricare ghișeu de bilete din stații;

- la autobuz, în cazul unei călătorii ce depășește limitele localității, de la șofer, taxator sau de la casierul din autogară;
- la tren, la ghișeul de bilete din gară.

În cursul călătoriilor vor fi introduse unele activități specifice:

- în tren: așezarea geamantanului, lectura revistelor, cărților, luarea gustării, prezentarea biletelor la control;
- în autobuz: lectura ziarului, a revistei.

Surpriza și ghicirea pot fi realizate prin alegerea unui jeton de la taxatoare pe care e desenată stația unde se coboară, iar copiii să ghicească după ce au fost instruiți asupra variantelor, jetoanele martor fiind puse pe tablă: ex un jeton cu soare indică stația „Soarelui”, un jeton cu fluturi indică stația „Fluturilor”, etc.

Întrecerea e înlocuită cu **cooperarea**.

Mișcarea Încheiem cu cântecelul „Roțile de-autobuz, se-nvârtesc...când călătoresc”, așezați în cerc, la care batem din palme.

Orice varianta s-ar alege de către propunător accentul trebuie pus pe relațiile care se stabilesc între cei care călătoresc și cei care fac parte din personalul de deservire a mijloacelor de locomotie.

JOC DIDACTIC „CROITORAȘUL PRICEPUT!”

Prof. Ristea Camelia,
Școala Gimnazială nr.79, București

Jocul se adresează copiilor de grupă mare și pregătitoare

Organizare- pe grupe/echipe

Scop: - consolidarea și evaluarea operațiilor intelectuale prematematice vizând grosimea, lungimea, culoarea, textura materialelor.

Obiective :1 - să confecționeze din materiale diverse (hârtie, materiale textile, ațe, carton, punți de plastic), hăinuțe pentru păpuși respectând diferite criterii: lungime, culoare, grosime;

-2 -să măsoare lungimi utilizând unități de măsură standardizate (metrul), dar și nestandardizate (degetele, brațul, bețișoare);

-3 -să confecționeze prin lipire, colaj, tăiere, legare, coasere, haine potrivite pentru fiecare păpușă, respectând cerințele educatoarei;

-4- să compare materiale și produsele rezultate (culoare, formă, textură, lungime, lățime);

-5- să identifice, prin comparație, diferențe și asemănări între cele 4 rochițe, pentru a le confecționa în ceea ce privește culoarea, lungimea, lățimea;

-6- să lucreze în echipă, respectând partenerii de activitate și cerințele educatoarei;

Strategii :

- **metode didactice:** tăiere după contur, aplicația, conversația, explicația, jocul didactic, învățarea prin descoperire.

- **material didactic:** păpuși de diferite mărimi; hârtie glasată, creponată, materiale textile de diferite culori, foarfece, lipici, ace, ață, punți, metru, bețișoare pentru măsurat.

Sarcina didactică- copiii vor croi și vor face haine pentru păpuși, apoi vor socializa.

Conținutul /Desfășurarea activității:

- grupa este organizată sub forma a 3 *magazine* unde se confecționează haine. O păpușă e necăjită

fiindcă nu reușește să le găsească celor 4 copii ai ei hainele potrivite. Cele 4 păpuși au toate nevoie de haine speciale:

- prima păpușă este foarte înaltă și are nevoie de haine lungi. Culoarea ei preferată este roșu, dar și orice nuanță care este din aceeași gamă (roz, vișiniu, portocaliu);
- a doua păpușă este mai plinuță și are nevoie de haine mai largi. Culorile ei preferate sunt culorile cerului și a ierbii (verde și albastru) și îi plac hainele mai groase;
- a treia păpușă este scundă. Culorile ei preferate sunt culorile soarelui și a portocalei (galben și portocaliu) și îi plac hainele subțiri;
- a patra păpușă este nehotărâtă. Nu vrea haine nici prea lungi, nici prea scurte, nici prea largi, nici prea strâmte. Și vrea ca hainele ei să aibă o culoare unică, pe care să n-o poarte altă păpușă.

Reguli de joc: Copiii, așezați la cele 3 croitorii vor începe să lucreze. Pentru început ei vor nota ce dorește fiecare păpușă, ce lungime, ce culoare, ce mărime să aibă hainele. Apoi vor măsura cu ajutorul metrului, a degetelor, a bețișoarelor: lungimea brațelor, a bustului, a picioarelor. Vor trasa pe hârtie *schitele* hainelor, folosindu-se de lungimile aflate, apoi le vor tăia după contur și le vor îmbrăca pe păpuși utilizând tehnici ca: lipirea, cusutul, legarea cu ață.

Complicarea jocului:

Deoarece a patra păpușă este mai *pretențioasă*, ea oferă un premiu croitoriei care va reuși să îi satisfacă cerințele:

- hainele vor fi mai scurte decât ale primei păpuși, dar mai lungi decât ale celei de-a treia (pot să aibă aceeași lungime ca și celei de-a doua păpuși);
- hainele ei vor fi mai largi decât ale primei sau ale celei de-a treia păpuși, dar mai strâmte decât alei celei de-a doua;
- culorile nu trebuie să fie la fel cu ale celorlalte păpuși.

Copiii compară lungimile, mărimile și gama de culori ale celor 3 rochii pentru a identifica cu ce materiale mai pot să lucreze pentru a respecta cerințele. *B*

Ghicirea și întrecerea vor fi înlocuite de „jocul bunelor maniere”.

Mișcarea : cântăm „E o poveste cu o păpușică/e o poveste c-o fetiță mică”, batem din palme.

STUDIU DE CAZ

Prof. de psihopedagogie specială Popa Sorin,
Școala Gimnazială Specială nr. 4

I. PREZENTAREA CAZULUI

R.A, băiat, 16 ani

Diagnostic: Tulburare de spectru autist (autism înalt funcțional), ADHD

De la un prim contact se pot observa următoarele aspecte:

- menține contactul vizual
- existența unui comportament social rudimentar, cu caracter repetitiv
- limbaj expresiv bine dezvoltat
- este hiperkinetic
- prezența unor stereotipii motorii (mișcări ale mâinilor)
- prezența unor stereotipii verbale (anumite întrebări pe care le pune des)
- tendința de autoagresare (își mușcă mâinile)

Cadru familiar: familie organizată formată din membri cu studii superioare (părinții și fratele său mai mare).

II. EVALUARE PE ARII DE DEZVOLTARE

1. Contactul vizual:

- ✓ Inițiază și menține contact vizual direct
- ✓ Contactul cu mediul este unul spontan. Este curios și dorește să exploreze toate obiectele noi pe care le întâlnește.
- ✓ Acceptă cu ușurință persoanele noi
- ✓ În momentul în care cunoaște o persoană nouă acesta inițiază imediat un dialog cu aceasta, punând un set de întrebări cu caracter repetitiv ("Cum te cheamă?", "Câți ani ai?", "Care este data în care te-ai născut?")
- ✓ După ce a primit răspunsul la întrebările puse mai sus, acesta își pierde interesul față de persoana nouă, dar totuși dacă persoana respectivă îi pune întrebări A. răspunde cu promptitudine la ele
- ✓ Relaționează mai ușor cu persoanele adulte decât cu persoanele tinere și aproape deloc cu cei mai mici decât el
- ✓ Acceptă apropierea fizică
- ✓ Se adaptează relativ ușor la spațiile noi și chiar dorește să viziteze parcuri sau muzee la care nu a fost până în momentul respectiv

2. Jocul:

- ✓ Aparent, jocul este la nivelul "jocului funcțional". La solicitarea adultului elevul participă la jocuri de imitare a acțiunilor cotidiene ("La masă", "De-a doctorul", etc..)
- ✓ Preferă jocul individual, evitând pe cât posibil jocurile de grup (mai ales cu alți copii de vârstă sa sau mai mici). În momentul în care este solicitat de către terapeut sau de către profesor să participe la jocuri de grup se declanșează stări de agitație psihomotorie și verbală
- ✓ Rareori inițiază din proprie inițiativă o activitate ludică, preferând în schimb să facă rebusuri sau să deseneze pe calculator folosind programul "Paint"

3. Comportament autostimulativ:

- ✓ Stereotipii motorii (fluturarea mâinilor la nivelul ochilor). De obicei acest comportament este prezent în momentul în care elevul este foarte bucuros
- ✓ Stereotipii verbale: pune persoanelor nou întâlnite un anumit set de întrebări ("Cum te cheamă?", "Câți ani ai?", "Care este data în care te-ai născut?"). De asemenea pune întrebări de tipul "Ce este" ("Ce este cimentul?", "Ce este bodega?", "Ce este cormoran?", etc...) în mod constant, deși deja știe răspunsurile la acele întrebări.
- ✓ Tendința de auto agresare (își mușcă mâinile și se ciupește). Acest comportament apare atunci când este frustrat (că nu i s-a dat ceva sau că nu s-a făcut așa cum a vrut el) sau când este nervos.
- ✓ Tendința de a se masturba în clasa (se întâmplă destul de rar)

4. Recompense:

- ✓ Aprecieri pozitive
- ✓ Promisiunea de a merge cu metroul sau în parc
- ✓ Promisiunea ca i se va cumpăra un atlas sau o carte nouă

5. Dezvoltarea limbajului și dezvoltarea cognitivă:

- ✓ Verbalizează fluent și poate purta discuții pe domenii diverse
- ✓ Nu necesită activități de stimulare a comunicării, elevul fiind dornic de comunicare
- ✓ Înțelege și execută comenzile verbale
- ✓ Se pot folosi cu succes tehnici de învățare preponderent vizuale și auditive
- ✓ Depinderile de muncă școlară sunt însușite și exersate

- ✓ Acțiunile cu caracter stereotip nu influențează în mod deosebit actul instructiv-educativ și de recuperare datorită faptului că acestea se declanșează foarte rar în cadrul orelor de curs.
- ✓ Actul lexico-grafic este bine dezvoltat
- ✓ Are cunoștințe de gramatică de bază: Cunoaște ce este și identifică în propoziții substantive, verbe, pronume personale, adjective. Numeste și folosește corect aceste părți de vorbire în propoziții.
- ✓ Are capacitatea de a scrie corect și lizibil după copiere sau dictare
- ✓ Memorează relativ ușor poezii sau texte care prezintă interes.
- ✓ Elevul are capacitatea de a crea texte scurte, dar uneori acestea nu au fluentă în idei sau logică
- ✓ Desparte în silabe cuvinte cu 2, 3 și 4 silabe
- ✓ Prezintă un interes crescut pentru cuvinte noi întâlnite sau cuvinte care nu sunt folosite în mod cotidian (neologisme sau regionalisme)
- ✓ Citește texte scurte sau medii dar la textele foarte lungi elevul își pierde concentrarea
- ✓ Identifică și scrie corect numerele naturale în concernul 0 - 10.000
- ✓ Rezolvă corect adunări cu sau fără trecere peste ordin în centrul 0 -10.000
- ✓ Rezolvă corect scăderi fără trecere peste ordin în centrul 0 -10.000
- ✓ Prezintă probleme în înțelegerea și aplicarea independentă a algoritmului de calcul al scăderilor cu trecere peste ordin
- ✓ Materii școlare favorite: Limba și literatura română, Cunoașterea și igiena corpului uman, Activități de preprofesionalizare.

6. Motivația:

- ✓ Este motivat de dorința de a demonstra că știe și că "este băiat mare, de 16 ani"
- ✓ Este motivat de dorința de a-și mulțumi tatăl
- ✓ Drept recompense pot fi folosite plimbările în parc sau călătoriile cu metroul, cât și achiziționarea unui atlas sau unei cărți noi

7. Atenția:

- ✓ Fereastra atenției poate varia în funcție de nivelul de interes pe care elevul îl prezintă vis-a-vis de sarcina dată (ex: dacă acesta execută sarcini în cadrul orelor favorite, el poate să se concentreze până la 30 de minute, în schimb ce la materii ca Terapia ocupațională sau Educație plastică, după 5-10 minute acesta își pierde interesul)
- ✓ Sarcina trebuie adaptată nivelului de cunoștințe al elevului, deoarece o sarcină prea solicitantă îl demotivează și renunță la sarcina respectivă

8. Evaluarea motricității:

- ✓ Mobilitatea grosieră este normală, caracteristică vârstei
- ✓ Realizează cu ușurință acțiuni de mobilitate grosieră sau de motricitate fină indicate prin demonstrație sau prin explicație
- ✓ Coordonare motrică a mâinilor bună, deși unele activități care necesită un mai mare grad de mobilitate a mâinii îi creează ușoare probleme
- ✓ Orientare și organizare spațială foarte bună - dorește în permanență să încerce rute noi și este de ajuns ca o singură dată să meargă pe acel drum și a doua oară te poate îndruma cu ușurință. Cunoaște foarte bine zonele pe care le frecventează (știe toate stațiile de metrou și pe ce parte este peronul; știe majoritatea traseelor de tramvai și autobuz).
- ✓ Orientare și organizare temporală foarte bună - are noțiunile de trecut și viitor foarte bine stabilite. Are abilitatea de a-ți spune în ce zi a săptămânii a fost sau va fi o anumită dată.
- ✓ Schema corporală este consolidată corect, cunoscând părțile importante ale corpului uman și organele interne
- ✓ Cunoaște culorile

9. Alimentația:

- ✓ Alimentația este destul de variată, are anumite preferințe (Cartofi prăjiți, murături, slănină cu usturoi, măsline)
- ✓ Cantitatea de alimente pe care o mănâncă zilnic este foarte mică
- ✓ Nu respectă ordinea firească a felurilor de mâncare (mănâncă mai întâi desertul, apoi felul al II-lea și apoi ciorba)
- ✓ Anumite elemente de igiena alimentară nu sunt bine fixate

10. Autonomie personală

- ✓ Se îmbracă și se încălță singur
- ✓ Mănâncă singur, deși este necesar să i se amintească în mod constant regulile de comportament care trebuie respectate în timpul mesei
- ✓ Se spală singur
- ✓ Își pregătește cu rigurozitate de seara elementele de vestimentație pe care le va purta a doua zi
- ✓ Nu stăpânește procesul de vânzare-cumpărare
- ✓ Utilizează cu ușurință aparatele electronice din casă (P.C, televizor, tabletă, laptop, cuptor cu microunde)
- ✓ Își încălzește, cu ajutor și sub permanentă supraveghere, mâncarea la cuptorul cu microunde

III. PROGRAM DE INTERVENȚIE:

1. Reguli sociale
2. Jocul cu un copil
3. Jocul în grup / Jocul colectiv cu reguli
4. Program de povestit
5. Program de citit și povestit
6. Motricitate fină
7. Matematică
8. Autocunoaștere - caracteristici fizice
9. Autocunoaștere - corpul meu
10. Autocunoaștere - latura interioară
11. Ce este autismul?
12. Locații
13. Terapie ocupațională
14. Desen, pictură, modelaj
15. Kinetoterapie

IV. EXPLICITAREA PROGRAMELOR:

1. PROGRAM DE REGULI SOCIALE - acest program este dezirabil pentru a-l învăța anumite reguli sociale și modul de comportament în anumite scenarii cotidiene. Acest program este important deoarece aceste reguli sociale vor fi folosite și în aplicarea celorlalte programe.

Obiective:

- ✓ Să înțeleagă și să respecte regulile de comportament din timpul mesei
- ✓ Să înțeleagă și să respecte regulile de comportament care trebuie respectate în cadrul clasei
- ✓ Să cunoască regulile sociale care trebuie respectate în diferite contexte (ex: în mijloace de transport în comun, în magazin, la teatru, la restaurant, etc.)

Modalități de lucru:

- ✓ Răspunzând la întrebările specifice metodei "Give me five" (Ce?, Cine?, Cum? Unde? Când? De ce?) putem ajuta elevul să completeze puzzle-urile lacunare pe care le are vis-a-vis de regulile de comportament.
- ✓ Exerciții concrete prin care întărim comportamentele dezirabile din timpul mesei sau din sala de clasă și să eliminăm comportamente inadecvate (ca masturbarea în clasă)
- ✓ Jocuri de rol cu teme date, prin care terapeutul recrează situații specifice

- ✓ Folosindu-ne de capacitatea elevului de a crea texte pe diferite teme, putem să îi solicităm să povestească ce se întâmplă în anumite contexte și ce reguli de comportament trebuie să respecte.

Timp estimativ de lucru:

- ✓ O ședință pe săptămână (20 de minute) pe săptămâna, timp de 3 luni

2. PROGRAM DE JOC CU UN COPIL - A. preferă jocul individual și evită pe cât posibil interacțiunile cu alți copii. Din această cauză este important ca el să urmeze pașii unui astfel de program.

Obiective:

- ✓ Să interacționeze cu un alt copil de vârsta sa
- ✓ Să desfășoare, împreună cu acesta activități ludice diverse
- ✓ Să învețe reguli de bază ale jocului cu reguli

Modalități de lucru:

- ✓ Desensibilizare treptată - elevul este pus în situații în care trebuie să interacționeze cu alți copii de vârsta sa (pornind de la intervale scurte de timp și ajungând până la intervale medii în diferite situații)
- ✓ Se pornește de la activitățile ludice pe care el le preferă (desen în Paint, rebus, puzzle) la care participă și celălalt copil și se trece ușor la jocuri în echipă
- ✓ Realizând o structurare foarte buna a timpului, spațiului și a sarcinilor A. va învăța regula cea mai importantă a tuturor jocurilor de grup: "Așteaptă-ți rândul". Odată ce această regulă este învățată devin accesibile și tehnicile de lucru în grup specifice metodei "Eu sunt special" (metodă ce va fi folosită din plin în programul de autocunoaștere)

Timp estimativ de lucru:

- ✓ O ședință pe săptămână (20 de minute) pe săptămâna, timp de 3 luni

3. PROGRAM: JOCUL ÎN GRUP / JOCUL COLECTIV CU REGULI - acest program este o continuare a programului de joc cu un copil

Obiective:

- ✓ Să interacționeze cu mai mulți copii de vârsta sa
- ✓ Să participe la jocuri colective
- ✓ Să respecte regulile jocurilor

Modalități de lucru:

- ✓ Apelând la aceleași structurări temporare, a locului și a sarcinilor care au fost aplicate și în programul de joc cu un copil, A. este stimulat și încurajat să participe la diferite jocuri colective cu reguli, mai întâi de natură statică ("Continuă turnul", "Ce piesa lipsește?", etc...) și apoi jocuri de mișcare și de interacțiune fizică ("Pătrățel", "Rațele și vânătorii", "Țară, țară vrem ostași", etc...)

4. PROGRAM DE POVESTIT- A. are capacitatea de a crea texte scurte, dar uneori acestea nu au fluentă în idei sau logică. De asemenea, în povestirile acestuia se îmbină acțiuni care nu au avut loc cu acțiuni reale, trăite de acesta.

Obiective:

- ✓ Să povestească activități din rutina zilei
- ✓ Să povestească activități din viața sa, în care el a fost personaj principal
- ✓ Să povestească acțiuni care au avut loc în imagini (pe baza imaginilor)

Modalități de lucru:

- ✓ Povestirea orală sau în scris a activităților cotidiene
- ✓ Crearea unui jurnal personal
- ✓ Povestirea pe baza pozelor surprinse în anumite etape din viața sa, în care el este personaj principal
- ✓ Povestirea pe baza unui album (a unei cronologii) în care să fie cuprinse poze cu el în ordinea vârstei

- ✓ Povestirea pe baza unor imagini în care sunt surprinse anumite acțiuni

Timp estimativ de lucru:

- ✓ o ședință (de o oră) pe săptămână, timp de 3 luni

5. PROGRAM DE CITIT ȘI POVESTIT - După ce a atins obiectivele propuse în programul de povestit (în care elevul este învățat să povestească activități cotidiene sau activități pe baza imaginilor, în care el era personajul principal), este necesar un program în care el să povestească ceea ce citește.

Obiective:

- ✓ Să răspundă la întrebări pe baza unui text
- ✓ Să rezume un fragment de text
- ✓ Să rezume un text scurt
- ✓ Să povestească în scris o întâmplare cuprinsă într-un text mediu

Modalități de lucru:

- ✓ Structurarea clară a sarcinilor:
- ✓ se pornește de la citirea unui fragment foarte scurt de text (1-2 fraze) și cu ajutor, elevul răspunde la întrebări pe baza acestuia.
- ✓ citește un fragment foarte scurt de text și elevul răspunde independent la întrebări pe baza acestuia
- ✓ rezumă un text scurt cu ajutorul terapeutului sau al profesorului
- ✓ rezumă independent un text scurt și pe parcurs mărimea textului este mărită
- ✓ povestește în scris sau oral o întâmplare cuprinsă într-un text de mărime medie

Timp estimativ de lucru:

- ✓ 2 ședințe (de o oră) pe săptămână, timp de 3 luni

6. PROGRAM DE MOTRICITATE FINĂ - Coordonare motrică a mâinilor bună, deși unele activități care necesită un mai mare grad de mobilitate a mâinii îi creează ușoare probleme. Din acest motiv vom aplica și programul de motricitate fină.

Obiective:

- ✓ Să manipuleze materiale de lucru de dimensiuni mici și foarte mici
- ✓ Să realizeze acțiuni de înșirare și lipire a unor materiale din ce în ce mai mici

Modalități de lucru:

- ✓ Se pornește de la activitățile pe care elevul deja le face și se crește treptat dificultatea, prin micșorarea dimensiunii materialelor de lucru pe care acesta le utilizează (ex: bile mari - bile medii - bile mici - bile foarte mici)
- ✓ În orele de Terapie ocupațională (specifice școlii speciale în care elevul este încadrat) va realiza activități de manipulare, lipire, înșirare a materialelor de lucru de diferite dimensiuni.

7. PROGRAM DE MATEMATICĂ - acest program de matematică poate conține mai multe subprograme: învățarea cantităților, învățarea scăderii cu trecere peste ordin, învățarea banilor și a procesului de vânzare-cumpărare.

Obiective:

- ✓ Să opereze cu cantități (kilogram, metru, litru)
- ✓ Să efectueze operații de scăderi cu trecere peste ordin
- ✓ Să cunoască banii și procesul de vânzare-cumpărare

Modalități:

- ✓ Cunoașterea simbolurilor utilizate și operarea cu acestea (să îi arătăm cât înseamnă 1 metru, 1 litru sau 1 kilogram)
- ✓ Cunoașterea ustensilelor prin care se măsoară (metru, ruleta, cantarul)
- ✓ Lucrul direct (asistat la început, apoi independent) cu aceste ustensile
- ✓ Prezentarea algoritmului de descompunere a numerelor și de scădere prin algoritm (demonstrații, explicații)
- ✓ Rezolvarea cu ajutor și independent a scăderilor cu trecere peste ordin

- ✓ Prezentarea de ansamblu a valorilor monetare a unor obiecte (ex: televizorul valorează mai mult decât o carte; cartea este mai ieftină decât o mașină)
- ✓ Cunoașterea și manipularea specimenelor monetare
- ✓ Explicarea procesului de vânzare-cumpărare și punerea în practică a acestuia în jocuri de rol (la început) și apoi direct în magazin (asistat și îndrumat de către profesor sau terapeut).
- ✓ Pentru ca toate aceste etape să poată fi aplicate cu succes este necesară o foarte bună structurare a sarcinilor.

Timp de lucru:

- ✓ 2 ședințe pe săptămână (a câte o oră) timp de 5-6 luni

8. PROGRAM DE AUTOCUNOAȘTERE - Caracteristici fizice - deși schema corporală și lateralitatea este foarte bine stabilită la acest elev, este necesară o aprofundare a cunoștințelor despre sine însuși (atât a laturii sale interioare cât și a celei exterioare)

Obiective:

- ✓ Să cunoască și să poată descrie propriile caracteristici fizice
- ✓ Să conștientizeze diferențele și asemănările dintre diferite persoane
- ✓ Să numească diferențe și asemănări dintre propriul aspect fizic și cel al altor persoane

Modalități:

- ✓ În acest program putem aplica modalitățile și materialele de lucru specifice Metodei "Eu sunt special" ("Datele mele personale", "Aspectul meu exterior", "Aspectul meu fizic este diferit de al altora")
- ✓ Dacă unele din obiectivele programelor de reguli sociale și de joc colectiv cu reguli, putem apela și la ședințe terapeutice de grup specifice acestei metode
- ✓ Elevul este încurajat să completeze independent sau cu ajutor fișele de lucru.
- ✓ Dacă ședințele terapeutice sunt de grup atunci pentru a stabili diferențele și asemănările fizice dintre persoane, îi solicităm să se compare direct (înălțime, greutate, forma corpului, etc.). Putem folosi și ustensile ca: metru, cântar.

Timp de lucru:

- ✓ o ședință pe săptămână (a câte o oră) timp de 3 luni

9. PROGRAM DE AUTOCUNOAȘTERE - Corpul meu

Obiective:

- ✓ Să aibă capacitatea de a numi diferite organe ale corpului uman și să specifice funcțiile acestora
- ✓ Să cunoască locul unde se află creierul și rolul acestuia în corpul uman
- ✓ Să cunoască modul de funcționare a creierului și a altor organe de simț.

Modalități de lucru:

- ✓ În acest program putem aplica modalitățile și materialele de lucru specifice Metodei "Eu sunt special" ("Corpul meu - aspectul exterior", "Corpul meu - partea interioară", "Funcțiile diferitelor părți ale corpului" și "Creierul meu")
- ✓ Folosind fișe de lucru, atlase de anatomie și cd "Ce se întâmplă în corpul meu", enciclopedii medicale sau video-enciclopedii elevul ia contact cu funcțiile organelor corpului omenesc și modul de funcționare a acestora
- ✓ Este important ca A. să înțeleagă modul de funcționare a creierului deoarece aceste informații vor fi folosite și în programul numit "Ce este autismul"

10. PROGRAM DE AUTOCUNOAȘTERE - Latura interioară - este necesar să ajutăm copilul cu TSA să înțeleagă și latura sa interioară, nu numai latura exterioară.

Obiective:

- ✓ Să știe că fiecare persoană este unică din punct de vedere al laturii interioare
- ✓ Să conștientizeze propriile pasiuni și interese

- ✓ Să numească diferențele și asemănările care țin de latura interioară a participanților la ședința de grup

Modalități de lucru:

- ✓ Ca și în programele de autocunoaștere anterioare, și în acest program putem aplica modalitățile și materialele de lucru specifice Metodei "Eu sunt special" ("Latura mea interioară", "Interesele și preferințele mele", "Talentele mele")
- ✓ Dacă unele din obiectivele programelor de reguli sociale și de joc colectiv cu reguli nu se pot realiza, putem apela și la ședințe terapeutice de grup specifice acestei metode
- ✓ Pentru început A. va primi informațiile legate de latura sa interioară într-o manieră deductivă (terapeutul vorbește despre acestea și îi explică diferite aspecte)
- ✓ În cadrul ședințelor de grup fiecare participant este solicitat să vorbească despre interesele și preferințele sale și să explice motivele acestor preferințe.
- ✓ În cadrul ședințelor de grup fiecare participant este solicitat să numească punctele sale slabe și punctele sale tari. În cazul în care acestuia îi este greu să identifice aceste aspecte, vom întocmi o listă din care elevul trebuie să le aleagă.

Timp de lucru:

- ✓ o ședință pe săptămână (a câte o oră) timp de 3 luni

11. PROGRAMUL "AUTISMUL - O TULBURARE SPECIALĂ" - program specific metodei "Eu sunt special" al cărui scop este acela de a prezenta elevului autismul și triada dificultăților legate de tulburările din spectrul autismului (interacțiune socială, comunicare, imaginație)

Obiective:

- ✓ Să știe că autismul este o tulburare cerebrală
- ✓ Să cunoască triada dificultăților legate de tulburările din spectru autismului (interacțiune socială, comunicare, imaginație)
- ✓ Să participe la jocul "Eu sunt special"

Modalități de lucru:

- ✓ Datorită particularităților psiho-individuale ale elevului, se va aplica metoda deductivă. Pornind de la afirmația ca el are autism, profesorul sau terapeutul începe să explice triada de manifestări. Participantul este solicitat să dea exemple de dificultăți pe care le resimte în cazul său.
- ✓ Participarea la jocul "Eu sunt special" - respectând regulile jocului participanții învață să cunoască noțiunile de componență socială, de comunicare și de flexibilitate sau imaginație. Scopul e acela de a vorbi despre caracteristicile autiste ale jucătorilor.

Timp estimat de lucru:

- ✓ o ședință (de 30 de minute) pe săptămână timp de 2 luni

12. PROGRAM DE LOCAȚII - Elevul dorește să viziteze cât mai multe locuri străine, dar nu cunoaște funcționalitatea acestora și nici modul în care trebuie să se comporte în cadrul lor.

Obiective:

- ✓ Să cunoască funcționalitatea locațiilor pe care le vizitează
- ✓ Să cunoască principalele acțiuni care au loc în acele locații
- ✓ Să cunoască regulile de comportament care trebuie respectate în acele locații

Modalități de lucru:

- ✓ Vizite în diferite locații (teatru, supermarket, spital, etc.) în cadrul cărora elevului îi sunt arătate și explicate funcționalitățile acelor locații cât și acțiunile specifice fiecăreia dintre ele
- ✓ Jocuri de rol cu teme date, prin care terapeutul recrează situații specifice, în care să aplice regulile de comportament adecvate fiecărei locații
- ✓ Folosindu-ne de capacitatea elevului de a crea texte pe diferite teme, putem să îi solicităm să povestească ce se întâmplă în anumite contexte și ce reguli de comportament trebuie să respecte.

Timp estimat de lucru:

- ✓ o ședință (de 40 de minute) pe săptămână timp de 3 luni

13. PROGRAM DE TERAPIE OCUPAȚIONALĂ - este necesar ca A. să descopere care sunt talentele și abilitățile pe care le are, cu scopul de a fi orientat către o viitoare ocupație.

Obiective:

- ✓ Să cunoască și să manipuleze corect materialele de lucru
- ✓ Să participe la diferite activități de terapie ocupațională

Modalități de lucru:

- ✓ Elevul va participa la diferite activități de terapie ocupațională (împletit sfoară, împletit bucăți de piele, împletit coșuri de nuiele, pirogravat, lipituri, sculptură).
- ✓ Înainte de debutul fiecărei activități profesorul sau terapeutul îi explică sau îi demonstrează acestuia următoarele aspecte: materialele care vor fi folosite, tehnica de lucru (structurată în etape mici), etapele care urmează a fi făcute și îi arată produsul finit.

Timp estimat de lucru:

- ✓ o ședință (de 40 de minute) pe săptămână timp de 3 luni

14. PROGRAM DE DESEN, PICTURĂ, MODELAJ - acest program este util pentru a încuraja elevul să își dea frâu imaginației și să se exprime prin una din aceste 3 modalități.

Obiective:

- ✓ Să cunoască și să manipuleze corect materialele de lucru
- ✓ Să participe la diferite activități de desen, pictură, modelaj
- ✓ Să creeze liber opere prin care își exprimă sentimentele

Modalități de lucru:

- ✓ Se vor crea anumite etape de lucru, pentru a ajuta elevul să înțeleagă faptul că poate să se exprime și altfel decât prin limbaj verbal:
 - Familiarizarea cu materialele și tehnicile de lucru
 - Desen / pictură / modelaj prin imitație, profesorul demonstrând acestuia tehnicile de lucru
 - Desen / pictură / modelaj după model - elevul încearcă să recreeze un model dat
 - Desen / pictură / modelaj pe teme date - profesorul îi dă anumite teme de creație elevului
 - Desen / pictură / modelaj liber - elevul creează după bunul plac, profesorul încurajându-l să dea frâu liber imaginației

Timp estimativ de lucru:

- ✓ o ședință (de 40 de minute) pe săptămână timp de 3 luni

15. PROGRAM DE KINETOTERAPIE - va fi solicitat un specialist care îi va întocmi un program de corectare a scoliozei cu care elevul a fost diagnosticat.

BULGĂRAȘ (poveste creată)

Prof. Buzatu Cristina
Grădinița 101 Dalmațieni, București

Mi-amintesc cu drag vacanțele de vară petrecute la țară la bunica.

Soarele fierbinte încălzea pământul și pietrele de pe uliță, încât puteai prăji oul pe ele. Cu toate acestea, ulița răsună de chiotele copiilor veniți din aglomerația orașelor.

Cât era ziua de lungă ne jucam, fără să ne pese de mâncare sau de căldura de afară. Cei care veneam de la oraș, trebuia să-i învățăm pe cei din grup câte un joc. Da, așa era înțelegerea ca atunci când ne revedem, să învățăm ceva nou. Schimbul de experiență, ce să zici. Fiecare dintre noi venea dintr-un alt oraș, alți copii, alte obiceiuri, alte jocuri.

Aici am înțeles cum se jucau copii de la sat. Nu-și permiteau jucării, telefoane, biciclete, păpuși, etc. ei lucrau alături de părinți în gospodărie la treburi accesibile lor iar când mergeau la joacă, trebuiau să aibă grijă de animalele pe care le pășteau în poiana de la marginea satului. Se strângea o cireadă mare de oi, vaci, capre, cai, care mai de care mai arătoase și cu ele toți copiii. Animalele pășteau iar noi toți ne apucam de joacă încât nici masa de prânz nu ne mai interesa. Două treburi deodată, hrănirea animalelor și joaca până seara.

De multe ori luna își revărsa razele peste sat iar stelele sclipeau ca niște mărgel pe cer, animalele se întorceau singure în sat, dar poiana răsună de chiotele copiilor care nu se învoiau să plece.

Băgând de seamă că acei copii nu erau certați de părinți pentru că nu se întorceau acasă până la lăsarea întinerului dar și pentru a avea un motiv să mă alătur grupului, i-am cerut bunicii să mă lăse pe Costică, mielul pe care îl făcuse oia țurcană până în topirea zăpezilor și acum era în putere, să merg cu el la păscut. Trebuie să vă spun că zilnic mergeam cu bunica în grădină să-i culegem iarbă și frunze.

De dragul meu, dar și pentru a-și împrăștia din treburile zilnice, bunica mi-a dat voie să merg cu Costică în „Poiana veseliei” așa cum o numeau bătrânii satului. Multe generații de copii si-au petrecut aici în poiană, cu maximă bucurie, vacanțele de vară. Aerul curat, mirosul ierbii fragede și al florilor ne dădeau atâta energie încât ne făceau de multe ori să uităm de animale. Arareori ne uitam la ele să nu se îndepărteze de noi și să strice grădinile din jur. Aveam și un paznic foarte bun care nu lăsa să se destrame sau să depărteze turma, Max, un câine ciobănesc al unuia dintre bătrânii satului care ne ruga mereu să i-o luăm și lui pe Steluța, o văcuță bălțată pe care o avea.

Zi de zi, mă trezeam în cântatul cucului, mâncam, o ajutam pe bunica la treburile din gospodărie și apoi, când se auzeau copiii trecând spre poiană, îl luam pe Costică și mă alăturam lor. Într-una din zile m-am trezit dis-de-dimineață deoarece bunica plecase la cumpărături într-un sat alăturat, iar eu cu gândul că animalele și păsările din gospodărie sunt nemâncate după zarva pe care o făceau, am ieșit repede în ogradă. Pe moment nu mi-am dat seama ce se întâmplă și de ce cocoșul și toate păsările zburau prin ogradă ca și când un intrus intrase pe teritoriul lor. Lângă poartă, am găsit un ghem mic, alb ca un bulgăre de zăpadă, gemând. Când m-am apropiat de el, m-au fixat doi ochi mici ca două mărgel. Era un cățeluș alb, cu părul cârlionțat care, tremura și gemea de durere. Avea lăbuța dreaptă din față plină de sânge și nu putea merge. Nu știam dacă vreun animal din gospodărie s-a jucat și la lovit sau el și-a prins lăbuța undeva și nici de unde venea.

Când m-a văzut, n-a mai scos niciun sunet, doar din ochișorii lui negri curgeau lacrimi ca boabele de cristal. L-am luat în casă, i-am spălat lăbuța, i-am pus cremă din care îmi pune bunica când mă zgâriam, l-am bandajat și apoi i-am dat lăptic cu biberonul. Știam asta de la bunica pentru că și ea îi dădea lui Costică când era mic.

Când a sosit bunica, i-am povestit ce am făcut, mi-a dat o acadea mare pe care o cumpărase pentru mine și am plecat cu Costică în poiană.

Să nu credeți că pe Bulgăraș l-am lăsat acasă. L-am luat cu mine ca să am grijă de el. De cum l-au văzut copiii, l-au plăcut foarte mult și de atunci am devenit nedespărțiți. Și la masă, și la joacă și la somn, eram împreună cu Bulgăraș. Până i-a trecut lăbuța l-am purtat în brațe.

Vacanța însă se apropia de final și eu trebuia să mă întorc la oraș. Așteptam să vină părinții să mă ia. Nu le spusese despre noul meu prieten. Când au coborât din mașină, Bulgăraș i-a întâmpinat cu un lătrat de bucurie. S-a așezat înaintea lor ca să nu mai înainteze. Mama l-a îndrăgit imediat, l-a luat în brațe, l-a mângâiat și i-a legat un șnur roșu cu fundiță la gât.

În mintea mea încolțeau tot felul de idei, cum că nu m-ar lăsa să mă joc cu el, să nu-l mai primesc în casă... asta pentru că îi rugasem mai înainte să adoptăm un cățel și tata nu a dorit. Bulgăraș însă le-a cucerit inima de prima dată. Dar să nu credeți că Bulgăraș nu a simțit că este iubit căci imediat ce au adus bagajele în casă, Bulgăraș a început să adune pietre și aducea la fiecare pe rând. Să fie oare un semn de recunoștință? Spuneți voi, cum să nu-l iubești?

Însă cum timpul se scurge foarte repede, a doua zi, mama a pregătit bagajele iar Bulgăraș simțind că vine clipa despărțirii, trecea pe la fiecare și se așeza pe papuci și mângâia picioarele. Nu scotea nici un sunet, lăsa doar lacrimile să-i curgă pe botic. Îmi părea tare rău de el dar nici nu

îndrăzneam să-l rog pe tata să mă lase cu el la bloc. Aici la bunica știam că este în siguranță, bunica îl va îngriji și îmi va spune despre el când vom vorbi la telefon iar eu îl voi revedea la vacanța viitoare. Am urcat în mașină după ce mi-am luat rămas bun de la bunica și de la Bulgăraș iar tata așeza bagajele în mașină. Când a ridicat și ultimul bagaj, Bulgăraș a prins cu dinții sacoșa lui, iar tata l-a pus în sacoșă și l-a urcat în mașină.

Tot drumul de la bunica până acasă le-am povestit părinților cum am petrecut în vacanță și mai ales cum a devenit Bulgăraș cel mai bun prieten. Din când în când mai aruncam câte o privire către tata dar nu-l trăda niciun mușchi al feței.

În fața blocului, prietenii mei m-au întâmpinat cu urale și dorința de a le povesti cum mi-am petrecut vacanța la bunica, fără a-i ajuta pe părinți la bagaje.

Când am intrat în casă, mi-am dorit să revăd camera și patul și să le simt mirosul, așa că m-am aruncat în pat și cu fața în sus, derulând șirul întâmplărilor petrecute în vacanță și lăsând încet pleoapele să cadă.

Nu după mult timp am simțit un aer cald că-mi lovește fața și o limbă mică îmi mângâia obrazul. Am deschis ochii și am rămas nemișcat când l-am văzut pe Bulgăraș. Nu știam ce să fac, să mă bucur sau să mă sperii că poate tata îl va scoate din casă.

Din gândurile care mă năpădeau, îl văd pe tata lângă mine, mă ia de gât, mă pupă pe frunte și-mi spune că este mândru de mine și de faptele bune pe care le-am făcut în vacanță, iar ca răsplată, mi l-a adus pe Bulgăraș să-mi fie mereu alături. Din acea zi am fost cel mai fericit alături de familia mea și de Bulgăraș care a devenit și el un membru al familiei.

FORMAREA COMPORTAMENTULUI CIVIC PRIN ACTIVITĂȚI EXTRACURRICULARE

Demeter Aurelia – prof. învă. primar
Școala Gimnazială Bănița

Vocația de a fi dascăl este capacitatea de a fi apropiat de copil, capacitatea comunicării, a dialogului cu copilul, a comunicării cu vârsta lui deodată spirituală, intelectuală și totodată biologică. Deci capacitatea de a înțelege și a comunica cu vârsta copilului înseamnă să deții însușirea de bază care este iubirea; să-l iubești pe copil să-l iubești pe om, să trăiești misterul iubirii. Ori ce înseamnă a iubi? A iubi înseamnă viața celuilalt. Trebuie să te cobori până la starea ultimă a unui copil, mai puțin dotat, și să-l ridici pe el. Asta înseamnă a iubi, a asuma starea celuilalt, căderea lui, posibilitățile lui, durerile lui, lipsurile lui. Asta înseamnă cu adevărat iubirea – a uita de sine. Conceptul capital al Scripturii „lepădarea de sine”, luarea crucii de profesor, de învățător, aceasta vocație e o cruce. Nimic nu-i mai sfânt ca iubirea, nimic nu este mai profanat decât iubirea, nimic nu-i mai greu ca iubirea. Ori să trăiești fără iubire, nu se poate. Așa înțelegem această vocație pedagogică, dorind cu adevărat capacitatea și arta de a iubi.

Alături de colectivul clasei pe care o instruiesc am organizat o frumoasă excursie pe ruta Hunedoara - Deva. Pe parcursul deplasării s-au împletit cunoștințele de literatură, științe, istorie, geografie, civice, vizitând obiective comerciale, culturale, istorice. Fotografiile pe care le-am realizat cu această ocazie reflectă bucuria copiilor de a vizita și experimenta locuri noi încărcate de semnificații definitorii pentru viitorul lor.

Educația civică a elevilor din clasele I – IV vizează cultivarea integrității morale a micilor școlari sub aspectul conștientizării propriului EU și al modelării comportamentului ca viitori membrii ai comunității sociale.

Formăm comportamentul civic al elevilor oferindu-le în permanență ca exemplu, în primul rând, propriul nostru comportament. Atitudinile și faptele de zi cu zi trebuie să se constituie într-o conduită general umană pozitivă, pe care micul școlar o va recepta ca atare. În acest fel, elevii vor dobândi capacitatea de a selecta din noianul de fapte sau acțiuni pe cele demne de urmat,

conștientizând treptat valoarea acestui tip de comportament. Ca urmare, cunoștințele ce urmează a fi predate în orele de educație civică vor fi asimilate în mod firesc și vor întregii aportul la formarea unor deprinderi și priceperi cu ajutorul cărora elevul de vârstă școlară devine apt să se adapteze cu succes cerințelor și normelor pe care societatea le impune.

La nivelul ariei curriculare OM ȘI SOCIETATE, prin intermediul disciplinelor: Istoria Românilor, Religie, Educație Civică, micul școlar află modele exemplare de comportament în spiritul valorilor morale care sau impus în societate de-a lungul timpului. Astfel, din lecțiile de istorie, copilul află atât despre modul de organizare a societății umane din cele mai vechi timpuri până în epoca modernă și contemporană. Cunoașterea premiselor istorice ale formării și afirmării virtuților poporului din care fac parte generează în sufletul elevilor sentimente de apreciere față de curajul și vitejia înaintașilor. Învățând din aceste adevărate exemple de eroism micul școlar își însușește modele pozitive de viață manifestând atașament față de valorile istorice și naționale.

ZBOR ÎN TIMP...

Prof. Dimulescu Rodica
C. N. de Informatică „Carmen Sylva” Petroșani

Din timp în timp locul natal devine un loc al amintirilor cu glas, al amintirilor din copilărie care nu ne mai dau pace. Mereu întâmplări tresărind mă fac să zbor în timp și să redevin copil, copilul de altădat'. Parfumul copilăriei mă inundă, mă bucură și mă întristează totodată, fiindcă păstrez în suflet o dragoste imensă pentru plaiurile natale.

Legenda acelor meleaguri se afundă în istoria trecutului, căci orașul în care m-am născut și am primit o aleasă educație este plin de istorie, fiind situat în sud-vestul Transilvaniei, în centrul culoarului Orăștiei, la sud de râul Mureș și la marginea de vest a Câmpului Pâinii, în apropierea cetăților dacice și poartă numele de Orăștie. Cunoscut în timp prin „Palia de la Orăștie” sau vestitul cântec „Lele de la Orăștie” ori prin zborul cu avionul al Icarului din Carpați—Aurel Vlaicu, acest sfânt meleag este cel mai frumos și mi bogat din lume.

Nimic nu mă face să vibrez mai tare decât atunci, când, aud vorbindu-se de Orăștie ca de o zonă sfântă, deoarece cu toții știm că aici s-a scris întâia oară cuvântul „român”. Români suntem toți și vom fi în veacul veacului, iar țara și bogățiile ei le vom cinsti așa cum și înaintașii noștri le-au cinstit. Așa cum înainte cu două mii de ani strămoșii noștri au prețuit întreaga zonă, dând valoare orașului și împrejurimilor sale, tot așa trebuie și noi să sfințim aceste meleaguri—izvor nesecat de nestemate.

Amintirea și frumusețea locului natal nu ne-o poate lua nimeni. Stau uneori și meditez. Meditez la vremurile și locurile de odinioară, la mireasma castanilor și a teilor, retezați de răufăcătorii naturii, care au furat intenționat parfumul locului. Nimic nu e mai minunat pentru mine decât dulceața fericirii și a inocenței copilăriei. Dragostea cu care mă înconjura părinții și iubirea plină de sinceritate, pe care mi-o arăta mama, sunt de neînlocuit și ireversibile. Ah, Doamne, cât aș da pentru a mai trăi o asemenea clipă! Dar, este cu neputință... Îmi rămâne doar amintirea care este de mirifică.

Mă consolez doar cu peisajul ce mă înconjoară, care este același și totuși schimbat în sufletul și mintea mea. Mulțumirea sufletească este că încă mai locuiesc în casa natală și că încă mai urmez calea acelorași pași ai copilăriei, cu deosebirea că pașii mei de acum au ajuns la maturitate. Re trăiesc

uneori, cu ușurință, episoade ale copilăriei și constat că unicitatea acelor vremuri deschid o lume a basmelor, un cer clar al fericirii ce se inundă de razele zâmbetelor puerile, inocente.

Locul natal îmi este parcă aliat, ajutându-mă mult în aducerea aminte a clipei de fericire. Mă simt norocoasă, unică. Doar eu pot avea aceste calități. Doar eu pot să ofer pelerinilor cele mai bogate fericiri experimentate în cel mai natural și binecuvântat petec de pământ, acolo unde atmosfera degajă în natura înconjurătoare farmecul dăruit care te învăluie cu vraja sa, făcându-te să te îndrăgostești la unison de aceste ținuturi.

Stau uneori și-mi amintesc de fiecare primăvară, care aducea o dată cu ea parfumul florilor, căldura solară și viața divină a întregii naturi, ciripitul angelic al vrăbiuțelor, în concertul cărora mă trezeam cu zâmbetul pe buze. Ah! Naturo, câtă divinitate...

De la viață poți avea multe surprize, dar de cea mai sfântă credință nu te lipsește nimeni și nimic. Chiar și munții pot fi dați la o parte, dar amintirile rămân întipărite în sufletul fiecăruia și, asta se întâmplă în deosebi cu amintirile locurilor natale, acolo, unde ți-ai investit pentru totdeauna o parte a vieții.

Nostalgia se naște „acasă”, iar revenirea „acasă” este întotdeauna prilej de fericire. Dacă vrei să fii plin de mulțumire, dacă simți uneori că îți fuge pământul de sub picioare sau dacă vrei să dai timpul înapoi, întoarce-te cu drag în timp și te oprește-te la vârsta de aur a copilăriei, la jocurile inocenței și la frumosul familiei unite.

PĂPUȘA LULU

Profesor psihopedagog: Doanță Roxana Diana
Școala Gimnazială Specială Nr. 3, București

Păpușa Lulu Maria, o fetiță de 5 ani, cu nas cârn, păr roșcat și o mulțime de pistrui pe obraji era mândra posesoare a unei păpuși pe nume Lulu. Lulu avea păr bălai, ochi mari albaștri, o rochiță roșie cu tivuri albe, un pic grăsuță, iar fața ei veselă, aproape reală, o îmbia mereu pe Maria să se joace cu ea cât era ziua de lungă. Lulu avea un statut special, în casă împărțea totul cu Maria și în vacanțe era sora ei mai mică. Într-o zi Maria se juca cu Lulu în grădina din fața casei. Era foarte nerăbdătoare căci o aștepta pe Eva, prietena ei cea mai bună, care tocmai se întorsese după două săptămâni petrecute la bunicii ei.

- Tu nu ești nerăbdătoare? o întreabă Maria pe Lulu. Hai să bem un ceai cât timp o așteptăm pe Eva! Poate Eva vine și cu dragonul ei Zburlici, și începem să servească ceaiul. În timp ce Maria servea ceaiul foarte ceremonios și tacticos un strigăt aproape războinic se auzi de pe strada din fața casei și Zburlici năvăli plin de veselie în grădină însoțit de stăpâna sa Eva.

- Rooaaarrrr, am venit, am ajuns, ce dor ne-a fost de voi, aproape strigă Eva. Eva era o fetiță mai zvăpăiată, cu părul negru ca tăciunele, ochi mari, negri și foarte expresivi, și era pasionată de dragoni, animale fantastice în general și cu un foarte bun simț al aventurii. Râzând, Maria o invită pe Eva la ceremonia ceaiului zicându-i:

- Hai, ia loc și bea un ceai. Ne vom juca de-a aventura un pic mai încolo. Mustăcind un zâmbet sincer Eva se așeză, știind că ceremonia ceaiului e un lucru foarte serios. După servirea ceaiului cele două prietene puseră la cale un plan de aventură care-i implica și pe Zburlici și pe Lulu. Maria trebuia să joace rolul împăratului a cărui fată, Lulu, avea să fie răpită de dragonul fioros Zburlici, iar Eva trebuia să fie Cavalerul Negru, cel mai pozitiv personaj adică salvatorul prințesei Lulu. Joaca s-a desfășurat până la planul de salvare când printr-un accident neprevăzut una din mânuțele lui Lulu s-a rupt.- Aoleu! Îmi pare rău! zise Eva. Nu mă așteptam la așa ceva, nu am vrut!

- Nu-i nimic, zise Maria un pic tristă. Știu cine va avea grijă de Lulu! Tocmai în acel moment un alt împărat, mult mai puternic, parcă cu puteri magice apără în grădină.

- Tati, tati! Trebuie să ne ajuți, zise Maria pe un ton aproape imperios. Misiunea de salvare a lui Lulu s-a sfârșit tragic. Uite! și-i arată păpușa și mânuța păpușii.

- Nu-i nici o problemă. Se poate și voi avea grijă să o repar, zise tatăl Mariei.

- Mulțumesc domnule, zise Eva ușurată. Mi-a fost teamă că am stricat de tot păpușa Mariei. În ciuda acestui incident, ziua de joacă a fetelor a continuat chiar și cu Lulu alături de ele. A doua zi Lulu a fost reparată de Împăratul Magic și totul a fost dat uitării. Anii au trecut, Maria și Eva au crescut iar păpușa Lulu și dragonul Zburlici au rămas în amintirea lor ca o parte importantă din universul copilăriei.

POVESTEA DE FILM A CELUI MAI CUNOSCUT MEȘTER POPULAR ROMÂN - ION RODOȘ

Prof. Dumitru Filofteia
Școala Gimnazială „George Topîrceanu” Mioveni

Cu o experiență de patru decenii ca sculptor în lemn, Ion Rodoș (63 de ani), este din Nucșoara, județul Argeș, și în lumea neîntrecuților meșteri populari e cunoscut drept „omul care a învățat lemnul să zboare”.

Are o poveste demnă de film: a stat opt ani în închisoare pentru uciderea fratelui, iar în 2013 a intrat în Cartea Recordurilor pentru cea mai lungă lingură de lemn din lume: 18 metri. „A fost teribil de greu. Gândiți-vă că l-am pierdut pe fratele meu, nu e ceva care să se poată șterge din memorie. A fost o joacă nevinovată, țineam mult unul la altul. M-am dus să îl sperii cu un cuțit, era și întuneric, eram și băuți... Nu am realizat că el a făcut un pas mare exact când eu am întins mâna cu cuțitul... Dintr-o simplă joacă, vă dați seama la ce s-a ajuns: fratele meu mort și eu în pușcărie... A fost o perioadă groaznică apoi. Nu mă mai interesa persoana mea. Nici în tribunal nu m-am apărat. Nu îmi mai trebuia nimic... Era durerea sufletească prea mare”, își amintește Ion Rodoș.

Sculptura sa l-a salvat și a supraviețuit. Iar cea care i-a dat forța să meargă înainte a fost sculptura. „Mă pierdeam în sculptură, lucram în închisoare adesea și până la 2.00 dimineața ca să îmi mai domolesc suferința sufletească... Dacă nu aș fi lucrat atât, probabil că acum nu aș mai fi fost în viață. Sculptura m-a salvat, a fost refugiul meu. Am sculptat multe icoane, multe cruci, multe imagini cu tematică religioasă. Căutam să le fac cât mai frumoase, cât mai veridice. A fost ca o eliberare prin artă”.

Cum nimeni nu credea că nu a vrut să își omoare fratele, și-a sculptat povestea pe spatele icoanei pe care o ține în căsuța sa, ne-a povestit Ion Rodoș

Fiecare lingură are o jumătate de metru lungime, iar coada are nouă centimetri lățime.

Cel mai greu a fost să dispună pe verticală temele cu războaiele daco-romane, în condițiile în care pe Columna lui Traian scenele sunt pe orizontală: „A trebuit să le sculptez pe trei-patru straturi, altfel ar fi părut suprapuse. A fost dificil, și când am desenat și când am sculptat”.

Lingurile pe care au fost sculptate războaiele daco-romane au fost expuse timp de două săptămâni la Biblioteca Județeană Argeș.

Ion Rodoș a realizat în 2013 și cea mai lungă lingură de lemn din lume (18 metri), cu care a intrat în Cartea Recordurilor.

Lingura uriașă este o adevărată operă de artă, ornată cu motive populare tradiționale. A lucrat două săptămâni la acea lingură, fiind ajutat și de către cei doi băieți.

Lingura de dimensiuni impresionante este expusă în prezent la Cula Racovița din orașul Mioveni, pe un postament din beton.

Cea mai mare lingură din lume, dintre cele confecționate din lemn, a fost realizată în România, la Mioveni, de către meșterul popular Ion Rodoș și fiul acestuia, Gheorghe Rodoș. Este realizată din

lemn de tei și măsoară aproape 17,79 metri în lungime și 1,50 metri, în ceea ce privește lățimea căușului. Recordul, înscris în „Guinness Book” aparține Centrului Cultural Mioveni din 7 iunie 2013.

Lingura este o replică gabaritică a unei linguri tradiționale românești. Lingura a fost realizată în 14 zile (22 mai - 5 iunie) și este o adevărată operă de artă, ornată cu motive populare românești și cu sigla orașului Mioveni.

ȚINUTUL POVEȘTILOR FĂRĂ CUVINTE

(sau despre speranță)

Profesor psihopedagog Ioana Cîrneanu
Școala Gimnazială Specială Nr. 3

A fost odată un ținut îndepărtat peste care domnea un rege tare aspru. Totul părea în jur la fel ca în oricare ținut, oamenii erau harnici, peste tot strălucea curățenia, grădinile erau pline de legume și pomii rodeau belșug de fructe.

Doar fețele oamenilor păreau altfel. Acolo nimeni nu zâmbea, până și copiii aveau cumva fețele împietrite ca de oameni mari. Asta se întâmpla pentru că mai demult, nu se mai știe când, regele dăduse cea mai aspră poruncă, nimeni din regat nu avea voie să viseze, să-și imagineze și să zâmbească, cu atât mai puțin să râdă. Tot ceea ce aveau voie să-și închipuie oamenii trebuia să fie cu folos și să poată avea rost în viața reală. Atunci au fost strânse toate cărțile de povești, toate jucăriile și toate lucrurile care ar fi putut să îndemne copiii la visare.

Anii au trecut și rar se întâmpla să mai auzi vreun copil care să spună: „Mama, cum ar fi dacă aș fi un”, imediat se auzea „-Taci nici să nu îndrăznești!”, și apoi copilul primea pedeapsă pentru îndrăzneala de a visa.

În acest ținut trăia o fetiță cu păr vâlvoi, cu ochi ca două măgele și care iscodea tot ceea ce era în juru-i. Nu o prea lua nimeni în seamă pentru că ea nu vorbea și așa îi era ușor să-și hrănească curiozitatea cercetând totul de la pietre și firele de iarbă, până la fețele oamenilor și ale celorlalți copii. Am uitat să vă spun că în acest ținut copiii nu se jucau, la școală erau învățați ca atunci când își închipuie ceva să fie o soluție, o rezolvare a unei probleme. Cu Maria, căci așa se numea fetița noastră, lucrurile stau altfel. Ea iubea să-și lipească nasul de ferestrele caselor și să privească ce fac oamenii. Și pentru că i se păreau triști și nu mai știau să zâmbească s-a gândit să-i învețe și așa a început totul. După ce cerceta cu atenție un om, desena pe o foaie ceea ce credea ea că l-ar bucura și l-ar face să zâmbească. Primul desen pe care l-a făcut a fost pentru doamna care se îmbrăca întotdeauna în albastru și care avea la gât un lanț pe care sta un fluture. A desenat o grădină cu flori colorate și mulți fluturi care zburau fericiți. Seara a pândit când doamna în albastru se întorcea acasă și i-a oferit desenul viu colorat. Când doamna a privit desenul în ochi părea că i s-au aprins luminițe și pe buze i-a înflorit cel mai frumos zâmbet.

Timpu trecea și Maria reușise să deseneze bucuria pentru aproape toți oamenii din ținut. Acum totul părea altfel, parcă soarele era mai colorat și ziua mai lungă, pentru că oamenii chiar dacă zâmbeau pe furiș, ochii le erau plini de lumină.

Într-o zi Maria l-a văzut pe bătrânul pe care îl iubea toată lumea și s-a gândit ce desen ar putea să facă pentru a-i aduce zâmbet pe chip. A desenat o țară în care toți oamenii erau fericiți și zâmbeau, se îmbrățișau, florile erau zânișoare, fluturii se transformau în fulgi de nea, spiridușii aveau coroane din licurici și ciupercuțele erau căsuțe pentru animăluțele pădurii.

Cu desenul în mână, Maria s-a dus fericită la bătrânul pe care îl iubea toată lumea. I se părea că acesta este cel mai frumos desen al ei. Când bătrânul a luat foaia din mâna copilei și a privit desenul s-a întâmplat cel mai neașteptat lucru, din ochii bătrânului au început să cadă lacrimi așa de mari, cât boabele de struguri și în același timp pe față îi strălucea cel mai cald zâmbet.

Când suspinul se mai domoli în pieptul bătrânului Ștefan, căci așa-l chema pe bătrân, o luă de mână pe Maria, o mângâie cu blândețe pe părul ei vâlvoi și îi spuse:

- Eu sunt Ștefan și cu mulți ani în urmă am fost sfătuitorul regelui. Îl cunosc de când era mai mic decât tine, pe când era un copil vesel căruia îi plăceau poveștile. Cum venea anul nou cel mai mult își dorea să primească în dar cea mai mare carte de povești. Îi plăcea să citească și apoi să se joace închipuindu-și că este fiecare erou din poveste. Doar că înainte de anul nou se petrecu o mare nenorocire, nu doar că nu a primit cartea mult visată, dar mama sa care era grav bolnavă a plecat pe celălalt tărâm. A plâns amarnic micul prinț și mai apoi nu a mai vrut să audă de povești și nu a mai găsit rostul visării. După câțiva ani când a devenit rege a dat poruncă să fie arse toate cărțile de povești, toate jucăriile din regat, iar oamenilor le-a fost interzisă visarea, speranța și zâmbetul.

Pe măsură ce asculta cele pățite de rege ochii Mariei se umplură de lacrimi ce se rostogoleau pe obrajii îmbujorați. Bătrânul Ștefan îi spuse că nu trebuia să plângă pentru că ea a reușit să pună zâmbet pe chipul oamenilor și că desenele ei au readus speranța și visarea în sufletele lor. Dintr-un dulap bătrânul Ștefan a scos o carte mare cu coperti de aur și i-a întins-o fetei. Maria a deschis cartea și în fața ei uimită, se plimbau prinți și prințese, baghete fermecate, pisici care vorbeau, zmei buni care aprindeau focul și câte alte minunății. Bătrânul Ștefan îi spuse că aceasta era cartea preferată a regelui pe când era copil și că a păstrat-o cu speranța că într-o zi regele va zâmbi din nou.

Ajunsă acasă, Maria se gândi cum să-i readucă regelui zâmbetul. I-a venit ideea să lege filele cu desene pe care le făcuse pentru ceilalți oameni, pentru că de fiecare dată făcea două desene, unul îl dăruia și celălalt îl păstra ea. Și așa a făcut, a pus filă cu filă, le-a legat într-o carte și a desenat apoi coperta cărții.

Când totul a fost gata s-a strecurat la palat și l-a pândit pe rege. Când a văzu-o regele curios nu înțelegea de unde s-a ivit copila și cum de îndrăznește să țină în mâini o carte cu coperti așa de colorate. Maria puse cartea în mâinile regelui și cu bucurie o luă la fugă spre casă. Regele Cristian mai întâi se mânie când înțelese că era vorba despre o carte cu povești, deși în carte nu era scris niciun cuvânt. Privind coperta înțelese că băiețelul de pe tron care ținea în mână o carte era chiar el și că fiecare filă din carte spunea povestea unui om din regatul său.

Mare furtună fu în sufletul regelui Cristian în acea noapte. Cartea aceea l-a făcut să înțeleagă faptul că el pusese lacăte pe sufletul oamenilor și că le-a luat cel mai mare dar pe care-l au oamenii, acela de a visa și a spera. A doua zi a chemat mai marii țării la sfat și i-a rugat să găsească soluții și să îndrepte ceea ce el stricase. Și a mai făcut ceva regele. Îmbrăcând haine de rând s-a dus la casa bătrânului Ștefan. Când acesta a deschis ușa, regele cu lacrimi pe obraji i-a spus:

- Iartă-mă!

Bătrânul Ștefan l-a îmbrățișat pe rege, i-a sărutat obrajii și i-a spus:

- Privește în jur, oamenii zâmbesc, copiii se joacă, totul este acum cum a fost odinioară. Acum și sufletul tău este eliberat de lanțuri, Cristian!

A dat regele cea mai mare petrecere, toți oamenii s-au costumat în personaje de poveste și cumva toți au redevenit copii, în tot ținutul domnea bucuria. Tot în aceea noapte s-a mai petrecut o minune, Maria a vorbit pentru prima oară și toți au rămas uimiți de frumusețea glasului ei.

De atunci în acest ținut toți oamenii sunt fericiți, iar copiii învață de la Maria că visele se împlinesc atunci când crezi cu tărie și că cele mai frumoase povești pot fi spuse fără cuvinte.

VÂNĂTOAREA DE COMORI

Poveste terapeutică

Prof. Marian Anamaria-Elena
Școala Profesională Specială SAMUS Cluj-Napoca

Scop: „eliberarea” de frică, depășirea barierelor interne, aprofundarea încrederii

Odată demult, la un capăt de lume, într-un ținut fermecat care se întindea printr-o pădure cu copaci inexplicabili de mari, trăia o familie de pitici. Aici marele orologiu al timpului parcă ticăia pe loc.

Piticii acestui ținut erau înzestrați cu puteri magice. Fiecare dintre ei aveau câte un nume predestinat calității pe care o deținea. Cel mai bătrân dintre ei, **Marele Întept**, era conducătorul tuturor și era căsătorit cu **Vorbă Duioasă**, cea care avea câte o vorbă bună pentru fiecare. Fiul lor pe nume **Prichindel** avea doi prieteni: **Smiorcăilă**, care găsea să se plângă din orice fără motiv, dar întotdeauna găsea soluții rapide de a rezolva situațiile dificile și **Sprintenuță**, care era neastâmpărat și nu asculta pe nimeni, dar era ager la minte. Într-o zi cei trei pitici porniră spre poienița veselă. Aici, animalele pădurii au organizat o vânătoare de comori.

Sprintenuță a zărit un iepuraș care avea pe blănița albă o stea de culoare albastră și care stătea retras. S-a apropiat de el, dar iepurașul a luat-o la goană, atunci s-a pornit după el. Deodată s-a trezit singur într-un tărâm necunoscut. **Frica** a pus stăpânire pe el, lăsându-l fără puterile magice. Nu eram pregătit pentru așa ceva, totul s-a întâmplat atât de repede....

De după o tufă uriașă iepurașul alb apăru speriat:

- „Am dorit tare mult să particip și eu la vânătoarea de comori cu celelalte animale, dar sunt mult prea puternice și mult mai istețe decât mine. Așa că am fugit! Sunt fricos, o știu, așa m-am ales cu steaua albastră pe blănița mea.”

❖ POVESTEA RĂMÂNE BLOCATĂ

Acum vom încerca să ne concentrăm pe noi înșine. Te rog să stai cât mai confortabil și să închizi ochii. Fii atent la respirația ta, simți cum aerul trece prin nas, gât, apoi intră în piept, îți umple plămânii. Concentrează-ți toată atenția asupra propriului corp. Gândește-te acum la schimbările rapide și bruște care au loc în lumea în care trăim. Cum te simți în această lume în schimbare? Ce calități, caracteristici comportamentale te ajută să trăiești în această lume în schimbare?

Notează pe o listă calități, trăsături comportamentale care ajută o persoană în viață. (dragoste față de cei de lângă tine, perseverență, sensibilitate, visare, performanță, încredere în forțele tale, determinare, sociabilitate, etc.)

După terminarea sarcinii se revine la textul poveștii. Se accepta și versiuni/opțiuni de continuare a acestuia.

Sprintenuță și-a adus aminte de sfaturile magice oferite de **Marele Întept**, a alungat Frica care puse stăpânire pe toate puterile lui și a început să-l încurajeze pe iepurașul alb, făcând loc **Încrederii** pentru a putea depăși situațiile dificile.

Îmbărbătându-se Sprintenilă i-a zis iepurașului:

- „O minte puternică poate învinge un corp puternic! Trebuie să ne amintim întotdeauna că suntem mai puternici și mai deștepti decât fricile noastre și, prin urmare, putem face față cu ușurință situației. Te-ai pregătit pentru această vânătoare de comori, ți-ai imaginat cum va decurge, cine ar putea câștiga.....Ce se va întâmpla dacă nu vei reuși.....o să fie prietenii tăi dezamăgiți, o să fi tu dezamăgit? Ce este sigur este că trebuie să parcurgi drumul acesta anevoios pentru a te motiva să te pregătești mai bine, să înveți ceva nou, este o prostie să fi tulburat de frici nenumărate. Împreună o să reușim! Acesta este secretul care ne va ajuta să găsim comoara. Viața este o luptă! ”

- „Mulțumesc ! Acum am să spun ADIO FRICII, bine ai venit ÎNCREDERE!”
Frica din sufletul iepurașului începu să dispară. Dar, ce să vezi, e oare adevărat? Steaua cea albastră de pe blănița lui își schimbă culoarea în auriu. Da, curajul și prietenia au învins!. Comoara a fost găsită!

Folosind puterile magice, Sprintenuță și iepurașul alb s-au întors în poienița veselă unde au fost întâmpinați de prieteni. Iepurașul, bucuros peste măsură, mândru și sigur că se va descurca în orice situație se va afla, a fost apreciat de toate animalele pădurii.

❖ **Activitate de final :**

Împarte foia în trei părți. Desenează frica, încrederea și curajul cu linii și culori.

Condiția principală: desenele trebuie să fie abstracte și nu trebuie să conțină imagini specifice, pictograme, simboluri de șampilă (inimi, flori, săgeți)

Acum, pe o altă bucată de hârtie, trebuie să desenezi o siluetă a unei persoane pe care să „atașezi” emoții și sentimente, să alegi locul potrivit și culoarea pentru fiecare din emoția prezentată. Poți să dai un nume pentru „imaginea” rezultată și chiar o scurtă povestioară în numele unui sentiment atașat.

Bibliografie:

1. Drugaș Ioana, Bîrle Delia -Educăm și vindecăm prin...POVEȘTI, Oradea, Editura Universității din Oradea, 2008
2. Pașca Dorina Maria - „Povestea terapeutică”, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2004

MAMA MEA DRAGĂ

Elev Vătășoia-Marin Radu-Nicolas
Clasa a III-a A, Școala Gimnazială Mărțișor
Prof. Barbu Daniela

Ai părul strălucitor,
Când plec, de tine îmi e dor
Pentru mine ești o floare
Ziua luminată-n soare.

Eu pe tine te iubesc
Cel mai mult te îndrăgesc.
Uneori te mai și supăr
Dar în inimă eu sufăr.

Tu m-ai îngrijit de mic,
Chiar de când eram pitic.
Acum sunt un pic mai mare,
Dar te iubesc la fel de tare.

Dimineața mă trezesc
Și la tine mă gândesc.
Mereu petrec timp cu tine

Și mă-nveți numai de bine.

STUDIU DE CAZ – ABORDAREA COPILULUI CU AUTISM

Prof. Dumitru Filofteia

Școala Gimnazială „George Topîrceanu” Mioveni

Într-o lume tot mai diversificată și specializată sub raportul profesiilor, în care accentul cade pe factorul intelectual și pe nevoia de a răspunde unor locuri de muncă tot mai sofisticate din punct de vedere tehnologic, școala trebuie să găsească modalități de reducere a eșecurilor. Centrarea reală pe nevoile copilului, pe cunoașterea problemelor cu care acesta se confruntă reclamă o strânsă colaborare între copil-familie-școală.

AVANTAJE:

Colegii de clasă

Acceptarea unui copil cu deficiență este importantă și pentru elevii sănătoși, pentru că le stimulează spiritul de cooperare și de concurență. Astfel, elevii se cunosc mai bine, procesul de socializare capătă o serie de valențe noi prin înlăturarea unor bariere de relaționare determinate de anumite prejudecăți.

Părinții

Părinții elevilor sănătoși sunt, în general, nemulțumiți de problemele ce pot apărea odată cu intrarea în clasă a unui copil deficient, mai ales de diminuarea ritmului de predare și de scăderea exigenței profesorului. Există însă și cazuri în care părinții reacționează pozitiv, cooperând atunci când este nevoie cu școala și cu părinții copiilor cu deficiențe.

Copiii cu deficiențe

Unii copii cu deficiențe se pot adapta bine în școlile de masă, iar alții se simt bine doar în școlile speciale, alături de alți copii asemeni lor. Elevul din clasa mea s-a adaptat foarte bine.

DEZAVANTAJE :

Fiind, zi de zi, în contact cu ceilalți copii dezvoltați normal, cu educatori sau învățători, elevul cu autism a avut posibilitatea să se dezvolte, înțelegând și interiorizând regulile sociale. Dar, până la integrarea în mediul școlar, un copil cu autism și familia sa trec prin multe etape și încercări. Chiar și în situația în care copilul cu autism este bine pregătit pentru integrarea școlară, atât el cât și părinții lui întâmpină totuși o serie de dificultăți în procesul integrării.

- Mediul școlii și colectivitatea ridică o dificultate majoră în adaptare. Unui copil cu autism îi este greu să se obișnuiască cu noua școală și clasă și toți stimulii ei vizuali, auditivi, cu noii colegi, cu pedagogul, cu regula de a sta în bancă timp de o oră, cu activitățile în echipă, cu agitația pauzelor. În cazul în care copilul cu autism nu a fost integrat și în programul de grădiniță, adaptarea la mediul și structura școlii este și mai dificilă.

- O altă dificultate ține de rezistența educatorului în a-și adapta metoda și curricula la nevoile și abilitățile copilului cu autism. Acesta are, de exemplu, nevoie de mai mult suport vizual când primește o sarcină, de simplificarea comunicării verbale prin folosirea unor termeni scurți și foarte clari, de recompensă imediată după îndeplinirea sarcinii, de pauze mai dese. Am considerat că această adaptare este responsabilitatea mea, am găsit metode de lucru adaptând curricula de învățământ pentru copilul cu autism.

- O altă barieră în integrare a reprezentat-o refuzul celorlalți părinți ca, în clasa cu copiii lor, să învețe și un copil cu autism. De cele mai multe ori, acest refuz pornește dintr-o slabă cunoaștere a caracteristicilor copiilor cu autism. Astfel, din păcate, se crede de multe ori că aceștia sunt prin definiție niște copii agresivi, lipsiți de abilități, care necesită multă atenție din partea profesorului, în dezavantajul celorlalți copii. Colegii copilului cu autism sunt de cele mai multe ori înțelegători cu acesta și îl sprijină în procesul său de a se integra printre ei.

LA PESCUIT

Ciofu Lorenzo
Clasa a IV-a
Școala Gimnazială „Elena Văcărescu”

Erau odată doi copii. Pe unul îl chema Lincoln și pe altul Loredana.

Într-o zi părinții lor s-au gândit să meargă la pescuit. Copiii s-au trezit devreme, pregătiți să meargă la pescuit.

Când au ajuns, imediat s-au apucat de despachetat, tata a început să pregătească lansetele iar copiii undițele și viermișorii. Copiii și-au luat undițele ca să pescuiască. Îndată ce băiatul a aruncat, deja și-a încurcat undița.

Fata s-a dus mai departe ca să vadă dacă prinde ceva. Imediat ce fata a plecat băiatul a prins deja un peștișor. Băiatul văzând că prinde pește, a încercat s-o evite pe sora lui, crezând că-i aduce ghinion.

După primii șapte-opt peștișori băiatul nu mai prindea absolut nimic. După câteva minute fata prinsese primul peștișor.

Băiatul nu prindea nimic în continuare, așa ca s-a dus mai departe să vadă dacă are noroc sa prinde ceva.

După câteva ore băiatul prindea mulți pești. Dar ghinion când a tras pestele undița s-a agățat și s-a rupt acul. Tata i-a schimbat acul și băiatul a fost fericit că a prins mulți peștișori.

Seara au plecat cu o sacoșă plină de pești.

MICA BUCĂTĂREASĂ

Ciofu Alexandra
Clasa a IV-a
Școala Gimnazială „Elena Văcărescu”

A fost odată o fetiță pe nume Camelia. Cameliei îi plăcea foarte mult să o ajute pe mama ei la prăjituri.

Într-o zi Camelia a întrebat-o pe mama ei dacă după-amiază o să facă prăjituri. Mama ei i-a răspuns că da. Atunci Camelia o ajuta pe mama ei la prăjituri. S-au apucat de prăjitura preferată a Cameliei „negresa”. Camelia a întrebat-o pe mama ei unde este plicul cu cacao. Mama ei a răspuns că nu-si amintește în ce dulap a pus plicul cu cacao.

Atunci s-au apucat amândouă să caute prin rafturile de la bucătărie plicul cu cacao. Până la urma l-au găsit!

Camelia a scos ingredientele. Au pus pe foc ciocolata. După ce s-a topit ciocolata, au amestecat-o și i-au pus zaharul. Apoi au adăugat gălbenușurile frecate și ele cu zahărul rămas. Camelia a pus făina în amestecul de ciocolata adăugând vanilie, coajă de lămâie și esență de rom. Apoi aceasta a pus amestecul în tava și tava la cuptor.

După ce s-a rumenit, toata familia a savurat o prăjitură bună.

CUM AU AJUNS PIATRA, HÂRTIA ȘI FOARFECA DUȘMANI

Armanca Anda
Clasa a 4 a
Sc. Gen. I. Agarbiceanu Cluj
Înv. Chis Mihaela Ioana

Într-o zi însorită de primăvara, trei prieteni vechi pe nume Piatra, Hârtia și Foarfeca, au mers la pescuit. După ce au ajuns la locul stabilit au văzut o priveliște minunată. Lacul era limpede ca lacrima, copacii proaspăt înfloriți arătau și miroseau îmbietor și cântecul melodios al păsărelor înviorau atmosfera.

În timp ce Piatra monta grătarul, Foarfeca și Hârtia aruncaseră deja undițele în lac. De plictiseală, cei trei încep să vorbească.

- Grătarul e aproape gata! Strigă Piatra.
- Sper ca ai adus și legumele pe care le-am scris pe listă, spune Hârtia.
- De ce? Nu mănânci carne? Întreabă Piatra.
- Nu! Doar ti-am spus că sunt vegetarian. Zice indignată Hârtia.
- Am crezut că glumești! Răspunde Piatra.

În acel moment Hârtia aleargă spre Piatră și o împinge în apă fără să zică ceva. Apoi pleacă fără să zică “ Scuze” sau poate “ Lasă-mă să te ajut”.

După părerea mea a fost cam exagerat gestul dar măcar știm de ce Piatra și Hârtia s-au certat și nu și-au mai vorbit. Dar cum rămâne cu Foarfeca și Piatra? Veți afla în cele ce urmează.

Cum ziceam Hârtia a plecat foarte indignată. Foarfeca a sărit repede în ajutorul Pietrei. Îl scoate afară pe Piatră și îl întreabă:

- Ești bine?
- Sunt bine dar Hârtia m-ar bate la orice lupta, nu mai vreau să am de-a face cu ea. Îi răspunde Piatra.
- Mai bine să savurăm grătarul și să nu ne mai gândim la ce tocmai s-a întâmplat.
- Ai dreptate! Răspunde Foarfeca.

Au stat la povești până s-a înserat. Așa ca au decis să vizioneze un film la Piatra acasă. Ajunși acolo Piatra își servește prietenul cu un pahar de suc și o pungă de popcorn. Nu începe filmul bine că deja Foarfeca strănută și câțiva stropi de suc ajung pe ecranul televizorului care scoate scânteii și se strică.

- Ce ai făcut deșteptule? Strigă Piatra.
- A fost totul din greșeală! Nu am vrut. Se scuză Foarfeca.
- Pleacă din casa mea! răspunde foarte supărată Piatra din cauza televizorului stricat.

De atunci cei trei nu și-au mai vorbit dar de fiecare dată când se întâlnesc se iau la harță. Nu s-au iertat unul pe altul și nici nu cred că au de gând să o facă.

PĂRINȚII MEI, MÂNDRIA MEA

Eleva: Postei Teodora

Clasa: aV-a, Școala Gimnazială Dr. Aurel Vlad, Orăștie

Prof. Dreptate Ioana-Floarea

Părinții sunt comoara noastră și prietenii adevărați, care ne vor îndruma pe tot parcursul vieții. Poate că nu toți cei care le sunt alături celor mici sunt "cei mai buni", poate că uneori și cei mari, adulții, nu au știut cum să se descurce cu treaba asta de a fi părinte, căci cred că este cu adevărat dificil să ai o așa mare responsabilitate, cea mai mare pe care o poate avea cineva.

Indiferent cât de urât m-am purtat în acest drum minunat al vieții mele de până acum, indiferent câte nenumărate năzdrăvăanii am făcut, ei mereu m-au iertat. Chiar dacă am făcut multe cum nu ar fi trebuit să fac, cele două suflete nu au încetat să mă iubească.

Sunt mândră că pe drumul vieții îi am alături pe tatăl meu și pe mama mea. Amândoi sunt calmi, mă ascultă de fiecare dată și încearcă să fie alături de mine în tot ceea ce fac.

Mama mea este o făptură înaltă, are părul castaniu și e tuns scurt. Are ochii verzi ca smaraldul și o privire blândă de căprioară, care mă calmează, oricât de agitată aș fi.

În tot ce întreprinde mama mea, ea se implică și pune mult suflet. Tot timpul mă iartă, iar eu încerc să nu mai greșesc, însă nu prea reușesc. De aceea eu o iubesc foarte mult – pentru sufletul ei mare.

Tatăl meu este un bărbat înalt, cu o construcție athletică. El are un caracter puternic, dar totodată se dovedește foarte sufletist. Chiar dacă e puțin mai sever decât mama, niciodată nu m-a certat mai mult decât era cazul și știu că mă iubește foarte mult. El se bucură când mă vede fericită și mulțumită. Nu știu câți copii pot afirma ca mine că au cei mai buni părinți, dar în cazul meu este adevărat. Nici dacă aș putea, nu aș vrea să-i schimb. Sunt exact așa cum îmi doresc să fie.

Cei ce mă educă și mă îngrijesc au fost mereu alături de mine, chiar și atunci când nu le-am dat motive să nu fie mândri de mine. Ei merită tot respectul meu.

Părinții merită dragostea noastră a copiilor, pentru că s-au sacrificat pentru a ne crește, a ne oferi nouă, celor mici, tot ce e mai bun. Au fost mereu acolo când am avut nevoie de ei, indiferent cât de gravă a fost greșeala, mâna lor ocrotitoare a fost acolo să ne prindă.

MAMA, leagănul sufletului meu

Eva Ioana Nemens

Clasa a-II-a C, Școala Generală nr.79

Învățător: Alina Surdan

Mami e scânteia mea cu bucurii, e o minune de mamă. Ea mă iubește mult.

Mama are ochi căprui și e blondă. E frumoasă.

Pasiunea ei este desenul. Iubește să deseneze și să picteze.

Mami e bună și se poartă minunat cu mine. O iubesc mult!

Ea mă iubește și mă prețuiește tare mult. Eu când plâng, plânge și ea. Când rad, râde și ea. În momentele mele grele mă alină și mă ajută. Mama mea este leagănul sufletului meu.

Nouă ne place să stăm împreună și să mergem împreună peste tot.

Eu simt pentru mami multă bucurie. Mami pentru mine înseamnă cel mai mult.

E cea mai bună mamă! Te iubesc, Mami!

MUZICA – O COMOARĂ

Eleva: Ciolea Florina

Clasa: a V-a

Școala Gimnazială Dr. Aurel Vlad, Orăștie

Prof. Dreptate Ioana-Floarea

Sentimentul meu pentru pian este unic. Acest instrument mi se pare că este un vis, pe care îl poți avea dacă vei călători, cum plec eu adeseori spre cutia fericirii.

Muzica este un mod de relaxare, iar plăcerea de a cânta la pian îmi oferă sentimente de fericire și mai multă ambiție de a-mi depăși limitele. Orice clapă îmi sugerează un sentiment aparte, doar atunci când notele se împletesc, acestea mă învăluie într-un alt univers, oferindu-mi oportunitatea de a visa.

Partea cea mai frumoasă este atunci când reușești să cânti o melodie. Este momentul în care eu mă simt fericită. Universul în care intru este de nedescris, mă trezesc plutind și nu pot spune ce bucurie imensă îmi inundă sufletul. Trebuie să țin aceste sentimente secrete, pentru că această lume în care călătoresc este mirifică, având o mulțime de comori ascunse prin notele din portativ.

Îmi place să cânt atunci când sunt singură, deoarece am mai multă încredere în mine, am nevoie de liniște pentru a mă putea concentra, dar îmi dau seama că degetele se plimbă printre clapele pianului într-o plimbare plină de farmec.

Deși acest instrument muzical pare singuratic și straniu, el este mai prietenos și călduros decât noi am putea crede. O partitură pare foarte grea, dar eu îmi dau seama că fiecare atingere este mai ușoară după multe exerciții. Orice portativ este apoi mai ușor și îmi sugerează o stare unică, de beatitudine.

Pianul este un prieten adevărat, plin de viață, pentru că poate crea sentimente frumoase, de neuitat, ce mă fascinează necondiționat!

MAMA, ÎNGERUL MEU

Dimitrie Gradinaciuc

Clasa a II-a E,

Școala Gimnazială Nr. 79, București

Îndrumător – Panait Irina Andreea

Mama mea are părul maro ca pământul fără plante, are ochii verzi ca iarba și zâmbetul cald.

Mama mea este iubitoare. Mă iubește așa cum soarele iubește să încălzească pământul. Ea este răbdătoare așa cum am citit că este Erus.

Mama mă învață cum să cresc mare și înțelept.

Ea citește mai mult decât Știe-Tot.

Îmi place când mama mă invită să facem împreună clătite și când stă pe lângă mine la teme.

Ne petrecem timpul liber citind, inventând povești cu personaje cunoscute, spunând glume și jucând remi.

M-am născut din singura mama pe care mi-aș fi putut-o dori.

CARTEA – TREAPTĂ SPRE CUNOAȘTERE

Elevul: Iancău Alexandru

Clasa: a VI-a

Școala Gimnazială *Dr. Aurel Vlad*, Orăștie

Prof. Dreptate Ioana-Floarea

În viață, întâmpinăm obstacole pe care trebuie să le învingem. Sufletul nostru trăiește prin soarele ca o minge de foc, prin miracolul ploii, chiar și prin fulgii de zăpadă.

Să ții în mână o carte... E primul pas pe care îl poate face omul pentru a zbura spre tărâmul infinit al sentimentelor. Dar ca să zbori, trebuie să ai aripi, iar aripile se clădesc rând pe rând prin înțelepciune, bunăvoință, încredere și speranță.

Cititul e o călătorie plină de magie... ce poate fi structurat în două tipologii. Primul mod de a citi este atunci când rămâi concentrat doar pe cuvinte, nu și pe poveste. Al doilea este mai suav, cel în care îți pui o parte din suflet pe întreaga poveste, uitând de ceea ce se află în jur și trecând printr-un labirint sentimental.

Trăiri intense se găsesc prin cuvinte, prin imagini și multe alte arte. Cititul oferă mereu mai mult. El folosește magie pentru a exprima cât mai multe stări.

Coperta cărții este alcătuită din cuvinte aurite cu starea de curiozitate. Nu contează culoarea sau imaginea de pe ea. Pe mine nu mă farmecă doar două sau trei cuvinte, adică titlul, la fel cum este proverbul "Nu judeca o carte după copertă".

Conținutul este cel care mă fascinează cel mai mult, deoarece simt cum filele fac vrăji în jurul meu și mă teleportează tocmai în lumea poveștii. Întotdeauna cred că o carte îmi poate stabili un drum sigur în viață. De aceea e o prietenă elegantă, pentru că știu că spune numai adevărul, este o bună sfătuitoare și chiar mă ajută în momentele grele să uit de viața din realitate și să îmi petrec mai mult timp cu ea.

Pot spune cu certitudine că de la ea am învățat să trăiesc îndelungat unele sentimente, precum a prețui ceea ce am, a fi mai bună și a privi viața cu alți ochi. Pe lângă familia dragă, am mai văzut o mulțime de lucruri ce merită a fi privite de oricine, fiindcă m-am pierdut într-o lume a muncii și a uitării de sine.

Copiii din ziua de azi uită să se gândească la această plăcere, jucându-se pe calculator și pe tabletă, iar cartea rămâne prăfuită și uitată. Astfel, ei nu mai experimentează cele mai frumoase sentimente umane.

Totuși, cărțile au viață. În fiecare minut în care atingem o carte, câștigăm viață și o stare de spirit mai bună. Un obiect cu file aurite ține locul apei, al mâncării, al somnului.

Nu trebuie multe cărți de citit pentru a te îmbogăți sufletește și a te lipi de farmecul acestei comori. Spre exemplu, Liesel Meminger din "Hoțul de cărți" de Markus Zusak, a început să citească "Manualul Groparului" și a continuat să ia cărți ce nu îi aparțineau, pentru că avea plăcerea de a citi într-un mod special. Deci, și-a riscat viața pentru aceste obiecte magice, care mai apoi i-au salvat viața.

Prin urmare, citiți o carte și nu lăsați pe nimeni să vă ia cele mai valoroase sentimente ale vieții!

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ȘI A PROFESORILOR ÎN PREGĂTIREA ELEVILOR CU NEVOI SPECIALE

Prof. Dreptate Ioana-Floarea
Școala Gimnazială “Dr. Aurel Vlad” Orăștie

Majoritatea părinților nu mai au timp să-și ajute copiii la rezolvarea sarcinilor școlare se arată în sondajele realizate în ultima perioadă.

Cadrele didactice au semnalat în mod repetat această situație, precum și necesitatea elaborării de strategii și proiecte care să implice mai mult familia ca partener educativ.

Familia trebuie să înțeleagă importanța rolului său în educația și viitorul copiilor, necesitatea unei implicări active în relația cu programele și activitățile școlare.

Multe familii consideră școala singura responsabilă de educația și viitorul copiilor. Dacă ceva nu merge în dezvoltarea și educația copilului profesorii sunt singurii responsabili pentru acest impas neplăcut.

Este recomandată menținerea vie și întărirea relației părinți-școală. Așa cum există școala pentru cei mici este la fel de normal să existe o școală și pentru părinți care să clarifice multe din aspectele legate de dezvoltarea copilului.

Cei “șapte ani de acasă” nu mai sunt îndeajuns în condițiile schimbărilor și transformărilor majore din societatea contemporană în care se pune tot mai des întrebarea ce se întâmplă cu noile generații.

Este necesară cunoașterea nevoilor tinerilor, a nevoilor pieței, pentru a oferi măsuri educative eficiente, ce ar asigura în felul acesta o șansă reală de integrare socio-profesională.

Performanța și eficiența procesului educativ depinde de gradul și calitatea implicării tuturor factorilor în acest proces.

Noile orientări educative, adaptate nevoilor pieței, sunt un “mister” pentru mulți părinți, iar consilierea și orientarea profesională poate oferi răspunsurile necesare copiilor și părinților deopotrivă.

În sensul acesta comunicarea joacă un rol esențial ce poate hotărî parcursul viitor.

Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină conștiință de cauză a situației.

Modul în care se realizează aceasta relație poate fi un test atât pentru părinte cât și pe pentru copil. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele două părți.

Succesul relației presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă, și un mod adecvat de lucru în echipă. Efortul pe care îl depun părinții în acest sens este mai important decât prezența altor factori cum ar fi cei de material.

Lipsa dialogului părinte-copil este resimțită de către majoritatea cadrelor didactice; cu greu se pot stabili relații bazate pe încredere și respect în activitatea școlară dacă acest gen de relație nu este cultivat în mediul familial așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor.

Există câteva modele ale relațiilor părinte-copil în care se reflectă gradul de angajare, sprijinul, timpul sau receptivitatea părinților în activitățile copiilor.

Un părinte permisiv este caracterizat de un control scăzut al activității copiilor și prin urmare de lipsa unor norme sau reguli de conduită. Autoritarul impune reguli și norme rigide, dar acesta nu oferă nici un fel de susținere. La un părinte autorizat se combină controlul cu acordarea de sprijin și încurajează libertatea și autonomia de acțiune și gândire prin dialog deschis.

Învățarea de roluri care să asigure o bună dezvoltare a copilului este un motiv în plus de stabile a unei relații de reciprocitate între părinți și cadre didactice. Nimeni nu deține adevărul absolut la problemele celor tineri, dar calea spre rezolvarea lor se afla în strânsa colaborare a celor două părți.

Studiu de caz

Date familiale: Copilul B. I. s-a născut în 13 august 1992 în Orăștie, județul Hunedoara, este domiciliat în localitatea Orăștie, și este elev în clasa a VII-a B la Școala Gimnazială “Dr. Aurel Vlad” Orăștie.

Elevul este fiul lui B. George și B. Mihaela și locuiește împreună cu mama lui. Mama B. Mihaela este în vârstă de 37 ani și lucrează ca vânzătoare la un magazin particular. Tatăl B. George, deși este fără ocupație nu își face timp pentru educația copilului. Elevul B. I., deși fără probleme psihice și fizice întâmpină mari greutăți în a face față cerințelor școlare.

Istoria problemei:

Acest conflict aș putea să-l numesc conflict interpersonal și disfuncțional. El a plecat de la nemulțumirea elevului din clasa a VII-a în legătură cu observațiile care i le făcea profesorul-diriginte în legătură cu absențele nemotivate de la anumite ore, dialogul neadecvat, pe care îl avea elevul cu unii domni profesori și amenințările pe care le făcea cu privire la viața dumnealor.

În clasa a VIII-a starea conflictuală a fost recunoscută de ambele părți și s-a accentuat cu fiecare zi ce trecea din anul școlar.

Doamna profesor-diriginte și domnii profesori care au fost implicați (chiar dacă în cadrul orelor de limba română comportamentul elevului era cel adecvat) au încercat să abordeze acest conflict pe baza relațiilor de cooperare și chiar negociere.

Au avut multe întâlniri cu părinții, dar tatăl elevului avea un comportament mult mai dur decât fiul, astfel alimenta starea de tensiune care exista ajungându-se la poliție. Uneori nu era săptămâna să nu fie chemat un cadru al Poliției la școală. În luna Ianuarie 2007 a avut loc o ședință la care au participat toate cadrele didactice din Consiliu Profesoral al clasei împreună cu domnii directori.

Ședința a avut loc în același cadru de atmosferă tensionată creată datorită cuvintelor neadecvate și amenințărilor ce le-a făcut fără nici o opreliște tatăl elevului. Prezentarea obiectivelor și a planului de intervenție și a procesului de rezolvare a problemei.

Astfel, eu ca profesor de limba română, am încercat să joc rolul conciliatorului, stând de vorbă cu părinții și elevul în cauză.

Am fost ascultată cu mult interes, mai ales de elev (ca de fiecare dată și la oră) a prezentat soluții alternative ca de exemplu: schimbarea atitudinii față de domnii profesori cu care are conflicte, eliminarea absenteismului de la ore, acceptarea de a primi ajutor de la un psiholog și consilier școlar, transferarea la o altă școală pe care nu a acceptat-o din start, motivând ca nu va mai avea ocazia să stea de vorbă cu mine.

Aceste alternative le-a acceptat, pe care le-a încercat să le și aplice deși nu eram convinsă că nu vor mai apărea și după plecarea elevului din școală.

În luna octombrie a acestui an, am primit vizita elevului B. Ionuț într-o pauză mare a unei zile de curs și a venit să-mi mulțumească pentru sfaturile date în cadrul discuțiilor avute în particular.

LEGENDA “LACULUI FĂRĂ FUND” DIN MUNȚII BUZĂULUI

Manolache Andrei Raul
Clasa a VI-a B, Școala Gimnazială Căndești, Buzău

Undeva, în inima Munților Siriu, cerul se oglindește într-un lac legendar. De ochiul de apă ascuns privirilor curioșilor se leagă povești despre care oamenii locurilor spun că au un sâmbure de adevăr. Lacul Vulturilor, format la peste 1.400 de metri altitudine, se află într-o zonă puțin cunoscută de turiști, cu peisaje sălbatice.

De peste trei decenii, ghidul turiștilor care se încumetă să urce pe Mălâia este pădurarul de la cantonul de lângă lac. Nea Teodor Cârdei le spune călătorilor totul despre luciul de apă misterios.

„A venit un neamț la vânătoare și i-am zis că îmi pare rău că drumul este așa de prost. Știți ce mi-a spus? Că atunci când o să avem drumuri bune, nu o să mai avem capre negre”, a spus pădurarul.

Turiștii vin aici să se bucure de liniștea locului și de frumusețea munților sălbatici. În imediata vecinătate a "Lacului Vulturilor" se află singura zonă unde pot fi întâlnite caprele negre, protejate de lege, acestea fiind pe cale de dispariție. Din cauza diferențelor notabile de temperatura din zonă, pe timp de iarnă, traseele turistice în această zonă sunt greu accesibile din cauza troienelor și zăpezilor parcă nesfârșite.

Lacul Vulturilor, un loc legendar

Cele două nume ale acestui lac provin din două legende. Denumirea de "Lacul Vulturilor" îi revine datorită marelui scriitor Alexandru Vlahuță și a însemnărilor sale făcute în opera sa, **"România Pitorească"**.

Alexandru Vlahuță spune că acesta ar fi fost sălașul de primăvară al vulturilor, ei având obiceiul să își învețe puii să zboare în această regiune: "vin vulturii, primăvara, de beau apă ca să întinerească, aici își învață puii să zboare, deasupra acestei oglinzi fermecate mijesc de somn, cu aripile-ntinse, trufașii regi ai înălțimilor". Superba legendă a dat numele lacului, devenind, datorită lui Vlahuță, cunoscut în toată țara sub numele de **"Lacul Vulturilor"**.

Al doilea nume, cel popular, și anume **"Lacul fără fund"**, este datorat altei legende cunoscute prin părțile locului, ce nu are, așa cum ar fi de închipuit, nicio legătură cu adâncimea lacului.

Se spune că un cioban, sătul de această meserie, și-ar fi părăsit turma de oi, aruncându-și bâta în acest lac. După un an, el a regăsit-o plutind în Dunăre, moment la care, mistuit de dorul locurilor natale, a decis să se întoarcă la vechile lui activități, căutându-și turma de oi și realizând că oieritul este, cu adevărat, menirea sa.

Ce se spune în popor

În zonă circulă și alte povești legate de luciul de apă cocoțat pe masivul Siriu, cum ar fi că oamenii au construit un drum pe sub lac în timpul celui de-al Doilea Război Mondial pentru a induce în eroare armata germană, iar tancurile ce au intrat pe acel drum nu au mai ieșit la suprafață niciodată. O altă legendă ne relatează că locuitorii din satele de la poalele muntelui își aruncau în lac bogățiile de frica tătarilor ce știau că acești localnici erau bogați. Oamenii rămâneau cu gândul că le vor recupera după trecerea cotorpitorilor, dar nimeni nu a mai găsit nimic.

LEGENDA RÂULUI BUZĂU

În vremuri când pe meleagurile Buzăului domnea împăratul Zizin Crai, la marginea unui sat trăia o femeie săracă. Dar zâmbetul îi apărui pe buze într-o zi, născu un băiat cu părul ca aurul. Vestea ajunsese la Zizin împărat și acesta porunci ca pruncul să-i fie adus la curte pentru a-l crește. Însuși marele crai, curios se îndreptă spre casa femeii. În cele din urmă, femeia dădu băiatul împăratului cu condiția să-l însoțească la palat.

Palatul se afla într-un codru adânc înconjurat de munți. Copilul creștea văzând cu ochii, dar în fiecare zi firea lui se schimba, devenea mai gânditor, închis la suflet; i-au zis Buzău, adică cel închis la suflet, tulbure, neînțeleș.

Într-una din zile, împăratul primii solia vecinului său, craiul Negru, ce conducea o oaste mare și de temut. Trimișii monarhului doreau să-l vadă pe Buzău și chiar să-l ducă la împăratul Negru. Însă, porunca nu se împlini. Furios, împăratul Negru porni cu oaste vrăjmașă împotriva vecinului său. Tânărul Buzău se oferii să-și ajute tatăl și strânse o ceată de viteji cu care porni să întâmpine oastea vrăjmașă. Ziua, pentru a nu fi văzuți, oștenii se învăluiau într-o țesătură ușoară de aur a părului său, asemenea razelor de soare. Ajunse într-una din seri într-o poiană întinsă și adormi. Deodată simți deasupra capului o adiere ușoară și câțiva stropi reci. Se auzi un glas și un cântec duios. Cine era? Cine alta decât fata împăratului Negru, care avea un trup nevăzut, numită Sânziana și despre care se spunea că era uimitor de frumoasă.

Fusese măritată de tatăl său cu Dunăre-Balaur, un om rău, nemilos, dar puternic și putred de bogat. Ea trăia ca o prizonieră într-un palat de cleștar în timp ce soțul său cutreiera împărățiile sale de apă.

În noaptea următoare se auzi un glas duios, care-i vrăji și sufletul:

„Buzău, Buzău
Din părul tău
Un fir să tai,
Să-l zvârli pe plai
Fir de lumină
Dorul alină
Fir de mătășă
Dorul mi-apasă.”

La auzul acestor cuvinte, tânărul își smulse un fir de păr pe care-l suflă și zări pentru o clipă chipul fetei.

A treia zi, își lua rămas bun de la oștenii săi, de la împărat și împărăteasă, continuându-și drumul peste văile munților, însoțit de cântecul fetei. În timp ce mergea își smulgea câte un fir de păr auriu pentru a vedea chipul fetei. Și, a mers, și a mers fără încetare, către Dunăre, până ce puterile îl lăsară. Își număra firele de păr care erau din ce în ce mai puține. În drumul său întâlni o apă întinsă, Siretul, care mergea spre Dunăre aducând cu ea comorile din adâncuri necunoscute.

Buzău, cu față îmbătrânită, plină de sânge se apleca pe fața apei. Dintr-o dată își aminti de chipul fermecător al fetei și pentru că nu cunoștea drumul până la palatul de cleștar se prăbuși în apă rostogolindu-se în adâncuri.

În același timp în urma lui tot drumul pe care-l străbătuse se prefăcu și el într-un râu, ale cărui valuri semănau leit cu părul lui de aur. Sleit de puteri, tânărul se prăbușește pe marginea aceluiași râu. În apropiere era chiar palatul de cleștar în care era fata. Imediat ce drumul presărat cu fire de păr de aur s-a prefăcut în râu, palatul de cleștar s-a deschis iar fata a putut să iasă din prizonierat. Rătăcind prin pădure, fata zărește râul pe care nu-l mai văzuse niciodată. Aplecându-se asupra râului vede chipul frumos al unui tânăr înlăcrimat. Pe loc, fata se îndrăgostește și nu se poate opri din privit chipul tânărului. Trupul nevăzut al fetei coboară în apele râului, încercând să se contopească cu râul unde vedea chipul frumos al tânărului. În acel moment, trupul fetei capătă forme, devine din nevăzut într-unul real. Atunci fata înțelese că nu degeaba se împlini această minune, de a căpăta un trup palpabil

și renunță la ideea de a nu se mai contopi cu râul. Decide să rămână pe marginea râului să îl poată vedea pe tânărul Buzău. După puțin timp aude un murmur dureros, un murmur al unui om în suferință. Caută în preajma râului și găsește trupul sleit de puteri al lui Buzău. Văzând părul lui auriu își dă seama că este Buzău, cel pe care îl vedea în apa râului și cel căruia îi cânta din turnul în care fusese închisă.

Fata, văzându-l pe fecior fără puteri, îi aduse apă din râu iar tânărul prinse din nou puteri iar chipul lui redeveni iar tânăr și frumos. Uimiți amândoi de ce se întâmplă, cei doi au înțeles că sunt sortiți să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Singurul obstacol era furia lui Dunăre-balaur, cel cu care fusese măritată fata și care era acum cu o mare oaste pe urmele lor. Singurul loc care îi ferea de primejdii era apa râului. Hotărâsc să coboare pe fundul râului Buzău și să trăiască acolo protejați de tot răul. De atunci, cei doi trăiesc fericiți iar din când în când, răul Buzău se mai umflă, simțind primejdia aproape. Ultima oară când a simțit amenințarea oastei lui Dunăre-balaur, Buzăul s-a umflat atât de tare încât a rupt podul de la Mărăcineni și așa va face de fiecare dată când va simți fericirea lor amenințată...

IEPURAȘUL BUCLUCAȘUL

Mera Ana Maria
Clasa a IV-a, Școala Gimnazială Ciurilă
Prof. îndrumător Alina Mera

Într-o după amiază de vară am primit un iepuraș mic, drăguț, cu blana albă ca spuma laptelui și cu ochii negri ca tăciunele. Era tare drăguț. Îi puneam apă, îi dădeam să mănânce, uneori mă și jucam cu el.

Asta până într-o zi când, încercând să îi pun apă a sărit din cușcă și a luat-o drept spre câine. Am fugit ținută la el dar nu am reușit să-l prind. Am alergat după el la găini, de acolo, am sărit gardul la vecini dar în zadar. Părinții mei au ieșit și ei din casă și au început goana după iepure. Tata, fiind mai rapid l-a prins pe micul urechiat, l-am pus la loc și i-am angajat cel mai bun paznic: pe câinele familiei. Curtea acum arată ca după război așa că, nici una, nici două am început să facem curat. După două zile am terminat și curățenia, iar micul urechiat nu părea afectat de pedeapsă și se simțea puțin singur (fiindcă pedeapsa era fără mâncarea sa preferată – morcovul).

După două săptămâni totul a revenit la normal, iepurașul nu mai voia să iasă așa că i-am înlăturat pedeapsa. Noi eram mai liniștiți ca niciodată și așteptam sărbătorile. Câinele și-a primit recompensa pe care a savurat-o fără să respire.

Părea că totul a revenit la normal dar eu eram sigură că iepurașul avea nevoie de o căsuță în care să doarmă și o curte unde să se plimbe. Mi se părea că micul meu iepuraș voia să fie liber așa că i-am propus mamei să îi facă un gard afară și să îl lăsăm liber. Părinții mei au acceptat propunerea. Totul era perfect, noi eram relaxați, iepurele era bucuros de curtea sa. Cățelul era puțin supărat dar, după câteva zile i-a trecut. Acum, după cum vă spun, lucrurile erau chiar perfecte. De Paște iepurașul avea casa lui iar noi eram tare fericiți.

Eu și iepurele eram iar cei mai buni prieteni.

O PIESĂ DE TEATRU

Prof. Martin Rodica-Loneta
Școala Gimnazială Specială nr. 4, București

Inadaptarea comportamentală a unor elevi vizează, în principal, tulburările de relaționare ale acestora cu părinții, profesorii, colegii și încălcarea regulilor colectivității școlare sau extrașcolare. Paleta acestor tulburări este largă, ea cuprinzând atât modificări comportamentale mai puțin grave sub aspect juridic, dar supărătoare, de tipul: minciună, inconsecvență comportamentală, violențe verbale, copiatul la ore, fumatul ostentativ, bruscarea de către băieți a fetelor, refuzul de a saluta, chiulul, diferite atitudini nonconformiste etc. cât și abateri grave de la normele morale și legislația penală (furtul repetat, vagabondajul, consumul de alcool sau droguri, prostituția etc).

Școala nu este doar locul unde se prelucrează informații, ci, deasemenea, cel mai important spațiu pentru socializarea tinerilor. Ea este locul unde se fac și se desfac prietenii, unde indivizii învață să comunice eficient, să se confrunte unii cu alții, să colaboreze. Tot școala este locul în care se pot distruge suflete dacă implicarea noastră nu este deplină.

V.A. este o elevă din clasa a X-a care prezintă dificultăți de relaționare cu colegii din clasă și cu profesorii, precum și o criză de identitate. Are relații conflictuale cu colegii de clasă și cu profesorii și o criză de personalitate, ce determină apariția de probleme la învățătură și acumularea unui număr îngrijorător de absențe. Randamentul ei școlar scade, neîndeplinindu-și sarcinile școlare decât cu mare greutate. Nu participă la ore și chiulește de câte ori are prilejul, invocând diferite motive.

V.A. se caracterizează printr-o capacitate redusă de concentrare, obosind foarte repede. Voința lipsește, evită să ia decizii majore, este nehotărâtă, nu are răbdare, este ușor influențabilă de cei din jur. Prezintă dezechilibre afective, oscilând între dispoziții afective pozitive și negative în perioade foarte scurte de timp, este hiperemotivă. Trece rapid de la o stare emoțională la alta, iar atunci când ceva o nemulțumește face adevărate crize de isterie, devenind agresivă verbal. În general este o fire deschisă, dornică oricând de a face conversație. Nu este interesată de acțiunile clasei decât atunci când deține ea rolul principal. Este foarte cochetă, îi place să se îngrijească și să fie admirată, fiind conștientă de faptul că este frumoasă. Se plictisește ușor, nu rezistă la stres și nici la efort intelectual susținut. Prietenii fetei nu sunt din școală, ci din cartierul în care locuiește, datorită faptului că ea se consideră superioară colegilor de clasă pe care-i numește „proști”.

Problemele au apărut odată cu intrarea în clasa a X-a, când, prietenele ei mai mari termină școala, iar ea se trezește în situația de a-și căuta noi prieteni, bineînțeles nu dintre colegii de clasă, pe care îi privește în continuare cu superioritate și dispreț. Începe să lipsească de la școală. Atunci când profesorii încearcă să discute cu ea se enervează și devine foarte agresivă verbal. După discuțiile aprinse cu profesorii „se descarcă” pe colegii clasei.

Modalitatea de intervenție prin care s-au obținut cel mai repede și mai neașteptat rezultate a fost teatrul. Teatrul este, prin natura sa, un prilej de exercitare a diferitelor roluri, dar, în același timp, și de respectare a unor reguli de desfășurare. El vine ca o metodă nouă, nonconformistă, în sprijinul sudării relațiilor de grup și al descoperirii propriei identități.

Am organizat împreună cu elevii clasei a X-a o dramatizare după poezia „Luceafărul” de Mihai Eminescu, ce urma să se prezinte cu ocazia sărbătoririi zilei poetului în fața profesorilor școlii. Deși la început nu acceptă să facă parte din distribuție alături de colegii ei, motivând că se va face de râs, în momentul în care i se spune că rolul ei este al prințesei și pentru aceasta trebuie să îmbrace o rochie lungă, frumoasă, acceptă. Pe parcursul repetițiilor devine foarte atrasă de rol, de ce se întâmplă în piesă și de modul în care și ceilalți își interpretează rolurile. În clasă, se abține de la certuri cu profesorii, motivând că vrea să fie lăsată să se pregătească pentru rol și profesorii nu trebuie să afle ceea ce face ea. Totodată, relaționează altfel cu colegii: este interesată de ceea ce fac ei, le dă sfaturi în pregătirea rolurilor și în pregătirea costumației. Fiind prinsă de activitatea „teatrală”, „uită” să mai plece de la școală și astfel absențele nu mai apar în catalog. În momentul prezentării piesei este încântată de reușita ei și a colegilor pentru care avea emoții. Îi încurajează și se bucură alături de ei pentru reușită. Este interesată de reacțiile profesorilor, iar la sfârșit, când aceștia o aplaudă și o felicită, este fericită și apreciază cel mai mult laudele profesorilor cu care s-a aflat în conflict.

După acest eveniment, se observă o detensionare a relațiilor cu colegii și profesorii, lucrurile urmând să se desfășoare într-un mod mult mai firesc pentru realizarea obiectivelor propuse,

experiența aceasta dând speranțe tuturor celor implicați că astfel de situații de criză nu își vor mai putea face apariția pe viitor.

Faptele de viață arată că factorul principal al disciplinei conștiente îl constituie convingerile personale cu privire la necesitatea respectării cerințelor și regulilor disciplinare ce desemnează o interiorizare totală a regulilor de comportare. Prin respectarea și îndeplinirea zilnică de către elevi a unor sarcini, îi vom ajuta să-și formeze reale deprinderi ale manifestării morale. Teatrul în școală devine astfel o metodă de intervenție terapeutică, prin faptul că pretinde respectarea unei game variate de norme disciplinare, stimulează libertatea de expresie și de exprimare, dar dezvoltă, în același timp, și responsabilitatea fiecărui elev în parte față de colectiv.

BIBLIOGRAFIE

1. CUCOȘ, CONSTANTIN (coord.) - *Psihopedagogie*, Editura Polirom, Iași, 1998
2. SCHAUB, H.; ZENKE, K. – *Dicționar de pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2001
3. TRUȚA, ELENA; MARDAR, SORINA – *Relația profesor-elevi: blocaje și deblocaje*, Editura Aramis, București, 2005

POVESTE TERAPEUTICĂ - PRINȚUL CEL CURAJOS

Sopon Loredana
Școala Gimnazială Moara Nică, Suceava

A fost odată ca niciodată... în vremea când copilăria era o zână încântătoare care țesea cu fir de aur și de argint covorul fermecat al vieții, pe care urcăm mai apoi cu toții și plecăm în marea aventură a cunoașterii și a împlinirii personale spre zările de Sus....

A fost în acele vremuri fabuloase, într-o împărăție de basm un rege și o regină care aveau un prințisor pe nume Matei. Regatul lor era situat **pe-un picior de plai, pe-o gură de rai**, un loc minunat unde supușii trăiau în armonie și mare fericire, mereu cu zâmbetul pe buze. Bucuria și împlinirea se citea în ochii fiecăruia. Dar o mică supărare, umbra din când în când, chipul lui Matei, copilul cu ochii veseli și cu zâmbetul care îi cucerea pe toți. Părea la fel ca ceilalți, chiar mai harismatic, dar totuși... o întristare îi umbrea chipul vioi uneori, blocându-l și izolându-l în comunicarea cu ceilalți. Era singur la părinți, nu avea frați, nici surori. Tare ar fi vrut să aibă pe cineva alături de el cu care să împartă jucăriile care se adunau în camera lui cu nemiluita. Regele și regina, erau mereu ocupați cu treburile împărăției, așa că, el era plictisit de desene animate și de jocurile sale pe calculator. Doar cărțile îi mai țineau companie, și se bucura de prietenia lor. Știa să citească de la vârsta de 5 ani, așa că se simțea mândru de asta. Însă, într-o bună zi s-a hotărât să plece singur într-o călătorie, în căutarea Elixirului Vieții care să-i alunge urâtul și plictiseala. Dacă frați nu avea, măcar să își facă un rost în viață.

Și tot gândindu-se cum să plece în aceasta călătorie, a visat-o într-o seară pe Sf. Vineri care i-a spus să urce în podul casei și să caute acolo un cufăr ferecat. A urmat întocmai instrucțiunile și s-a îmbrăcat cu straietele de tinerețe ale tatălui său, cu armura speranței, coiful bunului simți și și-a pus în teacă sabia curajului. A dat și peste lada de zestre a mamei și deși a fost avertizat să nu o deschidă, din curiozitate a ridicat capacul. Brusc, un nor de praf s-a ridicat de acolo și l-a învăluit cu rafale de scilipici.... de mânie, de egoism și oarecum de aroganță. Nedumerit și revoltat, a închis repede

capacul, dar niște fiori de negativism puneau oarecum stăpânire pe sufletul său. Dar s-a scuturat și s-a îmbărbătat repede, după care a plecat la drum.

A ieșit afară, în fața blocului, pregătit de călătorie. Era singur și deși era dimineață, iar soarele strălucea cu putere pe cer, s-a simțit brusc învăluit de umbre de întuneric. Din ceața umbrelor și-a făcut apariția un zmeu care îi bloca drumul și nu-l lăsa să înainteze.

-Eu sunt Zmeul Fricii. Eu blochez calea tuturor celor care au curajul să plece la drum de unul singur. Te provoc la luptă să văd cât ești de curajos.

Era tare fioros Zmeul. Cu cât privea mai mult la el, cu atât îl vedea mai înfricoșător și parcă cele 3 capete ale sale se făceau tot mai mari: 1.Frica de Întuneric, 2.Frica de a vorbi cu ceilalți, 3. Frica de a fi singur, neputând să-și facă prieteni. Norii de ceață care îl învăluiau păreau să vină tot mai aproape de el și să-l înhațe în mrejele lor de întuneric. Aproape că cele trei capete l-au atins cu limbile lor negre și urât mirositoare. Era blocat, transpirase, nu mai putea face un pas. Și-a adus aminte de sfatul Sf. Vineri, să nu stea pe gânduri și să pună imediat mâna pe sabie. Cum a dus mâna la brâu să-și scoată curajul din teacă, a observat că norii de ceață ai zmeului devin slabi și nu mai au putere asupra lui, A aruncat asupra lor scutul rațiunii și imediat acești nori se îndepărtau în grabă...

- Matei, Matei, ce bine că te întâlnim! a strigat Maria, vecina.

- Hai la joaca cu noi! au adăugat în cor frații ei Gabriel și Veronica.

- Venim și noi imediat, strigau din urmă Edi și Bianca.

- Hai în parc la joacă! le-a spus Matei, curios că nici urmă de Zmeu nu mai era în jurul lui la apariția vecinilor săi, cei mai buni prieteni de joacă din copilărie. Norii cei negri au urcat pe cer, au învăluit soarele dar la apariția prietenilor de joacă s-au risipit imediat. Cele trei capete ale Zmeului se diluau în depărtare, Zmeul urla de durere:

- Mi-ai scăpat acum, dar te mai prind eu neînarmat când uiți să-ți iei la tine sabia voinței, scutul rațiunii și laurii prieteniei. Vedem noi atunci... Nu scapi așa ușor...

- Ha, ha, degeaba m-am speriat de tine... Ești doar o iluzie! le-a răspuns Matei, care se risipește în realitate. Voi avea grijă să fiu mereu vigilent. Somnul rațiunii naște monștri.

- Cu cine vorbești? Hai, spune vrei să jucăm ratele și vânătorii?

Și s-au jucat copiii, preț de câteva ore bune, până și-a amintit Matei de călătoria lui și cu mare greutate s-a despărțit de jocurile minunate ale vârstei de aur, copilăria.

Tot mergând și mergând, pe bicicleta lui, primită cadou de la părinți la vârsta de 6 ani, a ajuns într-o pădure. Și făcându-i-se sete, s-a îndreptat spre izvorul care susura lin în apropiere. Dar pentru a putea ajunge la sursa cu apa vieții trebuie să se strecoare printr-o gaură îngustă din stâncă. Oricât încerc, nu reușea. Nu înțelegea de ce se întâmplă asta. Nu era nici gras, nici voinic și totuși nu putea trece prin acel locaș îngust pentru a putea bea apă. "Micșorează-ți egoul!" a auzit o voce blândă care parcă semăna cu glasul mamei sale regina, S-a uitat mirat în jur, dar nu a văzut pe nimeni. A uitat de sete când a văzut o buburuză mică ce părea să se scufunde în apa care curgea în valuri din pietrele de munte. A ajutat-o să se ridice, întinzându-i o frunză pe care să se sprijine. A ieșit la suprafață și imediat au apărut și suratele buburuzei,

-Mulțumesc că m-ai salvat de la înec. Nu mai aveam nicio scăpare! Mă numesc Stefan. Să știi că de acum îți voi fi cel mai bun prieten.

-Mulțumim și noi că ne-ai salvat frățiorul, au spus suratele lui în cor.

-Primește această aripă de buburuză, a spus regina buburuzelor. Suflă în ea cu putere când vei avea nevoie și să știi că vom veni să te ajutăm.

-Mulțumesc și eu! a spus încurcat Matei că buburuzele vorbesc la fel ca în cărțile sale preferate. Deci, dăruind, voi dobândi. Interesant! a gândit el. De atunci, la școală, s-a bucurat de compania celui mai bun prieten în grupa buburuzelor care l-au însoțit cu zborul lor până în adolescență.

Și-a continuat drumul, dar pe neașteptate, dintr-un tufiș a ieșit un zmeu fioros cu cinci capete care i-a blocat drumul și l-a provocat la luptă. Era zmeul Egoismului care s-a supărat că pe ținutul lui cineva a cutezat să facă o faptă bună și să ajute pe alții.

- Dacă te crezi atât de sufletist, poftim la luptă! Pe alții i-ai ajutat, să vedem dacă pe tine te poți salva.

Și au luptat, și au luptat zi de vară până-n seară, până când, curajosul Matei a tăiat pe rând capetele Egoismului: dezinteresul, neputința, disperarea, izolarea și iubirea de sine (Narcisismul). La ultimul capăt părea că s-a împotmolit, dar a găsit un moment de neatenție din partea zmeului a suflat în aripa primită în dar și brusc un nor de buburuze s-a ivit pe neașteptate, a orbit vederea zmeului și astfel a reușit să taie și ultimul capăt. Buburuzele i-au pus pe cap o cunună cu cinci lauri: răbdarea, dăruirea, comunicarea, zâmbetul și diplomația. Se bucura nespus. Era deja mândru de reușitele sale... Dar călătoria continua... Și a mers Matei, a mers de astă data a învățat să conducă un scuter. Era tare încântat de felul cum făcea turul cartierului și ochii tuturor erau asupra lui. Era tare mulțumit de realizările sale. Între timp reușise să aibă și un frățior chiar, deoarece părinții lui îl adoptaseră pe Teodor, cu care se înțelegea de minune. Și tot urca, urca pe muntele călătoriei sale. Cu cât urca mai mult, cu atât observa că vegetația se tot rărește, urcușul devine tot mai abrupt, culmile idealurile sale tot mai semețe, iar cerul pe care dorea să-l atingă cu palmele sale tot mai departe. Era tot mai singur și prăpăstii cumplite se deschideau în calea sa. De după o stâncă a apărut și Zmeul Aroganței. Era cel mai fioros dintre toți. Avea șapte capete uriașe: Încrederea în sine, Orgoliul, Superficialitatea, Furia, Invidia, Concurența, Conflictul cu ceilalți.

-Al meu ești, rânji zmeul. Din aceste locuri primejdioase, nu te mai poate salva nimeni.

I-a făcut o piedică și imediat Matei a alunecat în prăpastie.

A avut noroc că a căzut într-o vale, pe un covor de iarbă moale și mătăsoasă care se numește Modestie. Ea l-a făcut să se simtă cât de cât confortabil, chiar dacă și-a zdrelit mâinile și picioarele lovindu-se de zidurile ambiției sale exagerate. A învățat să-și pună încrederea în Cel mai presus de sine. Când s-a ridicat, a admirat cu uimire, seninătatea Cerului, a Idealului, după care alerga atât pe culmile abrupte ale munților, aici, în vale, în oglinda iazului din apropiere. În niciun caz nu credea niciodată că într-o amărâtă de vale mica și neînsemnată poate găsi ceea ce căuta el cu atâta înfocare în priveliștile întinse, fermecătoare dar atât de îndepărtate din mirajul de pe culmile munților. Și-a dat seama că, aici în vale este o frumusețe paradisiacă, flori, verdeață, liniște, pădure luxuriantă, apa cea vie și seninătatea Cerului reflectată în chipurile celor ce locuiau aici. Deci avea tot ce-i trebuie, mai mult decât ceea ce nu putuse visa vreodată. Decât să fie munte abrupt, golaș și singuratic, mai bine să fie vale și toate bucuriile să vină aici la el, în simplitate. Cu cât urca mai sus pe munte, cu atât, bucuriile adevărate ale vieții fugeau de el. Alerga după himere. Deci bucuriile mari stau în lucrurile mici, gândi el.

Tot aici a găsit-o Matei și pe aleasa inimii sale, alături de care a trăit liniștit până la adânci bătrâneți, în Regatul din Valea Fericirii.

COPILUL CARE A ÎNVĂȚAT SĂ FIE SUPEREROU

Profesor psihopedagog Daniela Voicea
Școala Gimnazială Specială nr 3, București

Aceasta este povestea lui Șandru, copil drag, așa cum îi place așa de mult să îl numească mama lui. E povestea frumoasă a unui copil care nu știa să facă lucrurile simple pe care le face un copil obișnuit. Cum ar fi să sară într-un picior de 3 ori sau să se joace la nisip cu lopățica sau să răspundă când este chematDa, oare cum putea să răspundă dacă nu știa că pe el îl strigă mama sau tata? Între atâtea zgomote pe care le auzea în jur cum să știe că e vorba de el? Și apoi, era fascinat de lucruri pe care doar el le înțelegea....

Oricum toate în jur îl speriau îngrozitor și nu putea să facă nimic în privința asta. Știa doar că poate față doar dacă trage o cortină între el și lucrurile care îl sperie așa de tare. Ah, da, era să uit, acum poate spune că îl ajuta să se liniștească mormăitul unei melodii. Acum poate vorbi despre ce i se întâmplă și poate povesti despre el însuși. A fost nevoie de ani și ani buni pentru ca acest lucru să fie posibil. Toată lumea din jur trăgea de el să facă una sau alta. Chiar cea pe care acum o îmbrățișează și o alintă cu drag mămuca îl obliga să facă lucruri pe care atunci, demult, când era mai mic, i se păreau așa de fără sens. Acum știe că sunt lucruri normale să te speli pe mâini înainte de masă, să mănânci cu lingura supă, să tai cărnața cu cuțitul, să te ștergi cu prosopul după ce te speli, să saluți oamenii sau să stai în banca ta la ore.

Știe că mama sa nu l-a abandonat nicio clipă. Chiar dacă medicii la care l-a tot dus îi spuneau să îl lase în pace, că va vorbi el, își va da drumul la dezvoltare. Dar ea știa că e ceva în neregulă. Așa că a fost foarte fericită când a întâlnit un psiholog căruia puiul ei i-a spus foarte repede Bubu, după broscuța cu ochi mari-mari și gura și mai mare pe care o căra în permanență în geantă. Șandru își amintește că nu auzea când îl strigau oamenii, vedea însă broscuța aceea care l-a fascinat așa de tare că a început repede să o imite. Nu vedea mâna dibace ce o mânua, ci vedea și auzea și imita, după cum îi zicea Bubu. Și uite așa, broscuța l-a învățat să sară, să se joace în nisip cu lopățiță și să răspundă când e chemat pe nume. Și lui îi plăcea să o strige când tare, când încetișor: Bubu!

Și Bubu l-a ajutat să învețe cum să dea, să ia, să pună, să ceară și tot așa....Apoi a venit ziua când Bubu i-a făcut cunoștință cu niște supereroi și i-a spus că acum era momentul să fie și el supererou. Acum era momentul să fie și el supererou, dar îi era iar așa de frică de tot și de toate! Dar lui Șandru îi era iar așa de frică! Acei copii erau copii ca și el, vedea bine asta, doar că ei mergeau la școală fără frică. Bubu i-a spus că fiind supereroii pot face cu ușurință anumite lucruri: trebuiau să stea în bancă liniștiți și să învețe să scrie, să citească și să socotească. Așa i-a spus Bubu! Iar când zice Bubu ceva nu e bine să îl contrazici, el are mereu dreptate! Și Bubu i-a promis că vine și el la școală, doar că trebuie să stea în ghiozdan, să aibă grijă de lucrurile de supererou, adică de cărți și de caiete.

Așa că Șandru a acceptat să meargă la școală. Știe că acum e și el supererou ! Și ce mândră e mămuca de el!

PROIECT DE ACTIVITATE

Prof. Înv. Preșcolar Adriana Lucia Boleac
Grădinița "Pisicile Aristocrate"
S. 4, București

Data: 21.03. 2019

Nivel I: Grupa mijlocie 3

Prof. Înv. Presc. Adriana Lucia Boleac

Tema anuală: „Cu ce și cum experimentăm ceea ce simțim?”

Temă proiect: „PRIMĂVARĂ, MULT AȘTEPTATĂ”

Subtemă: „Zumzet de primăvară”

Domeniul experiențial: Domeniul Știința

Categoria de activitate: Activitate matematică

Tipul activității: Consolidare de cunoștințe

Tema activității: „CÂTE ALBINE ȘI BUBURUZE AU ZBURAT LA FLORICELE?”

Mijloc de realizare: Joc didactic

SCOPUL: consolidarea cunoștințelor referitoare la numerația în limitele 1-3

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

Pe parcursul și la sfârșitul activității, copiii vor fi capabili:

O 1: să formeze șirul numeric crescător și descrescător, în limitele 1-3

Obiectivul se consideră realizat, dacă preșcolarii ordonează crescător și descrescător în centrul 1-3

O 2: să realizeze scara numerică în limitele 1-3

Obiectivul se consideră realizat, dacă preșcolarii realizează scara numerică cu 1, 2, 3 elemente

O 3: să asocieze numărul la cantitate și invers

Obiectivul se consideră realizat, dacă preșcolarii raportează corect numărul la cantitate și invers

SARCINA DIDACTICĂ:

Ordonarea numerelor crescător și descrescător, în limitele 1-3

Realizarea scării numerice, în limitele 1-3

Formarea de mulțimi, prin raportarea numărului la cantitate și invers

REGULILE JOCULUI:

Copiii respectă precizările educatoarei, respectă ordinea de intrare în joc, aruncă cubul, aplaudă răspunsurile corecte, își încurajează echipa, închid și deschid ochii, câștigă echipa care a acumulat mai multe recompense.

ELEMENTE DE JOC: mânuirea materialului, clopoțel, fluier, baghetă, bătaie din palme, aplauze, închiderea și deschiderea ochilor

STRATEGII DIDACTICE:

Metode și procedee: povestirea, conversația, explicația, observația, dialogul, surpriza, problematizarea

Mijloace de învățământ: costum Zâna Primăvară, coș de primăvară, costume albine și buburuze, mascote albină și buburuză, jetoane cifre, jetoane insecte și flori, tabla magnetică, cub, fișe de lucru, creioane colorate, recompense

Forme de organizare: frontal, individual, pe echipe

DURATA: 25-30 minute

1. EVENIMENT DIDACTIC	OB OP	CONȚINUT ȘTIINȚIFIC	STRATEGII DIDACTICE			EVALUARE
			METODE ȘI PROCEEDEE	MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT	FORMA DE ORGANIZARE	
1. M						

		Se asigură condițiile optime, pentru buna desfășurare a activității: - aerisirea sălii de grupă; - aranjarea mobilierului; - pregătirea materialului didactic; - așezarea copiilor în 2 echipe;	Conversația	Material didactic Costume albine și buburuze	Individual Frontal	Frontală
2. Captarea atenției		Se va realiza prin vizita Zânei Primăvară, care aduce daruri pt copii, coș cu material didactic.	Conversația Surpriza	Coș cu material didactic		Frontală
3. Anunțarea temei și a obiectivelor		Educatoarea îi anunță pe copii, că la Activitatea Matematică, cu ajutorul materialelor aduse de Zâna Primăvară, vor desfășura jocul „Câte albine și buburuze au zburat la floricele?”, astfel vor ordona crescător și descrescător în limitele 1-3, vor realiza scara numerică cu 1, 2, 3 elemente și vor forma mulțimi de elemente, asociind cifra corespunzătoare.	Conversația Explicația			Frontală
4. Reactualizarea cunoștințelor		Cunoștințele referitoare la cifrele 1, 2 și 3, se vor reactualiza printr-o poezie despre aceste cifre: <i>Unu- i ca e un ghiocel, Subțirel și frumușel. După el urmează doi, Ce seamănă cu- n rățoi. Trei este mândru cocor, Ce se- nalță acum în zbor</i>	Conversația			Individu ală Frontală

5. Prezentarea conținutului și dirijarea învățării	O 1	<u>REGULILE JOCULUI:</u> -copiii împărțiți în două echipe, ascultă îndrumările educatoarei, vor răspunde pe rând, câte un copil de la fiecare echipă, aplaudă răspunsurile corecte, câștiga echipa care acumulează cele mai multe floricele. <u>JOCUL DE PROBA:</u> -un copil este chemat la tabla magnetică, să realizeze șirul numeric crescător și descrescător. <u>VARIANTA 1:</u> - 3 copii de la echipa albinelor vor purta jetoane cu cifrele 1, 2 și 3, iar un copil de la echipa buburuzelor, va trebui să așeze copiii în funcție de cifrele pe care le poartă, pentru a realiza șirul numeric crescător. Se repetă pentru echipa buburuzelor. De fiecare dată, pentru un răspuns corect, echipa Albinelor va primi câte o floare galbenă, iar echipa Buburuzelor, câte o floare roșie. Se va desfășura în mod similar, pentru realizarea șirului descrescător.	Explicația		Frontal	
			Observația	Tabla magnetică	Individual	Individu ală
			Demonstrația	Cifre magnetice		
			Explicația	Jetoane cu cifrele 1, 2, 3	Individual	Individu ală
				Mascote albină și buburuză		
			Explicația	Flori galbene și roșii	Individual	Individu ală
			Conversația			
			Exercițiul	Castronele Jetoane cu cifrele 1, 2, 3 Jetoane cu buburuze, fluturi, albine	Frontal	Individu ală
						Frontală
		O 2	Explicația		Individual	Individu ală
			Conversația	Cub		
	O 3		Exercițiul	Jetoane cu cifre și diverse obiecte	Individual	Individu ală
			Conversația			
			Problematicizarea			
		<u>VARIANTA 2:</u>				

		-preșcolarii vor lucra individual, cu material didactic, având sarcina, să realizeze scara numerică cu 1, 2 și 3 elemente și să așeze cifra corespunzătoare fiecărei mulțimi. <u>COMPLICAREA JOCULUI:</u> Pe rând, câte un copil de la fiecare echipă, va arunca cubul și va avea sarcina, de a forma la tabla magnetică o mulțime cu tot atâtea elemente, câte sunt reprezentate pe cub, apoi să asocieze cifra corespunzătoare mulțimii formate, respectiv va așeza la tablă, cifra reprezentată pe cub și va realiza o mulțime cu un număr corespunzător de elemente. Se va repeta pentru fiecare echipă și se va puncta echipa care îndeplinește sarcina, prin acordarea de flori.	Explicația Exercițiul			Individu ală
6. Evaluarea	O 3	Copiii primesc fișe de lucru, sarcina fiind de a realiza corespondența cantitate-număr și de a trasa pe linii punctate, cifrele 1, 2, 3.	Conversația Explicația	Fișe de lucru Creioane colorate	Individual	Individu ală
7. Încheierea activității		Se verifică fișele de lucru, se fac aprecieri asupra modului de desfășurare al activității și se desemnează echipa câștigătoare. Copiii primesc stimulente, abțibilduri cu cifrele 1, 2 și 3	Conversația Explicația	Recompe nse- abțibildu ri cu cifrele 1, 2, 3	Individual Frontal	Individu ală Frontală

Grădinița Pisicile Aristocrate
Prof. Înv. Preșcolar Adriana Boleac

Joc senzorial Covorașe cu Surprize

Mod de desfășurare:

- preșcolarii se împart în 2 echipe

Material didactic necesar:

- covorașe, pe care se lipesc diverse materiale: dopuri de plută, bureți de vase cu partea abrazivă, plastilină, crenguțe de copaci, slame, pietre, mărgel, nasturi etc

Sarcina jocului:

- identificarea tipului de covoraș (tare, moale, lipicios, aspru) și denumirea materialului de pe fiecare covoraș (pietre, crenguțe, nasturi...)

Regulile jocului:

1. copiii vor fi invitați să se familiarizeze cu fiecare covoraș, călcând cu picioarele goale
2. legați la ochi cu o eșarfă, cu picioarele goale, copiii vor avea sarcina să identifice tipul covorașului și să denumească materialul respectiv

Echipa câștigătoare:

- va câștiga echipa cu numărul mai mare de copii, care au răspuns corect

EVOLUȚIA PERSONALITĂȚII COPILULUI PREȘCOLAR

Prof. Bucur Mădălina
Grădinița Panseluța, București

Pentru mine, ca educatoare, personalitatea copilului este eul comportamental pe care-l șlefuiesc de la o zi la alta prin strategii educaționale de tip ludic. Antrenez copiii în jocuri care să -i motiveze să coopereze și să se integreze în grup pentru a crește stima de sine. Curajul pe care fiecare din copiii grupei îl capătă în timpul unui joc ori altă activitate de grup, de competiție ori cooperare, mă face să simt spirala progresului fiecărei personalități a copiilor cu care lucrez.. Știu că nu totul depinde de mine dar.... pot ajuta copiii să devină luptători în confruntările destinului pe care le trăiesc. Ca primă etapă a sistemului de învățământ, grădinița de copii are o importanță covârșitoare în formarea personalității copiilor, deoarece această vârstă este cea a maximei plasticități și receptivități, a deschiderii spre lume, a curiozității nemărginite, a motivației maxime de a cunoaște tot ce există în jur. Din perspectiva punerii unei temelii solide a viitoarei personalități dinamice, creatoare, active, așa cum este prefigurată în finalitățile educației, grădinița de copii împreună cu familia și cu societatea civilă își concentrează eforturile pentru asigurarea unui învățământ preșcolar de calitate, cu valențe preponderent formative, eficiente și centrat pe trebuințele copiilor.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate, este instituția de educație cu viață socială proprie, structural diferită de cea de familie, chiar dacă păstrează amprenta atmosferei familiale, în care învățarea, prin activități îmbinate cu elemente de joc sau chiar prin joc, cu diferitele lui variante, este activitatea dominantă.

La vârsta preșcolară, jocul, care înainte de orice este un „modus vivendi”, este în același timp și cea mai importantă metodă activă de instruire, educare și formare, este modalitatea prin care copilul se raportează la lume și în același timp asimilează lumea, realul la propriul său eu, configurându-se personalitatea copilului..

În grădiniță, jocul este activitatea de bază și se regăsește în toate ariile de activitate, realizând procesul de învățare într-un mod atractiv, antrenant și ușor accesibil copiilor. Jocul se îmbina cu învățarea, dar și cu creația, astfel că îi dă posibilitatea copilului de a experimenta rolul de creator al realității.

Tratând copilul ca o personalitate, munca de educare și de socializare va da roadele așteptate. Fiecare copil are dreptul și privilegiul de a se dezvolta în limita și capacitățile sale. Responsabilitatea educatorilor este de a asigura copilului cele mai bune condiții pentru a-și fructifica din plin acest drept și privilegiu. Ne vom comporta așadar ca un cercetător în domeniul educației timpurii: vom realiza continuu observări ale tuturor copiilor pentru a identifica: preferințe, interese, cunoștințe, frustrări, atașamente, competențe, stări, comportamente ale copiilor, stimulăm lucrul în echipă al copiilor, evidențiem părțile forte ale copiilor pentru a încuraja progresele, a-i spori încrederea în sine și a-i învăța să-și construiască evoluția mizând pe laturile tari, planificăm oportunități pentru a le valorifica, a le face funcționale.

Vom ține seama de calitățile unice ale fiecărui copil, îi vom respecta ritmul propriu de dezvoltare, creăm copiilor un mediu stimulativ de joc, favorabil pentru a-și exprima necesitățile, sentimentele și emoțiile, încurajăm copiii să facă alegerea, le oferim libertatea de a decide singuri, facilităm comunicarea între copii: creăm ocazii de dialog între copii, între copii și adulți. Prin soluționarea unor conflicte, dezvoltăm abilități sociale, oferim modele copiilor de a negocia și soluționa situații pe cale pașnică. Echilibrăm eforturile copilului cu posibilitățile lui spre a-i favoriza dezvoltarea, dar și autocontrolul în interacțiunile sociale, ajutăm copilul să-și extindă experiența de cunoaștere, să o conștientizeze;

Nevoia de a educa un copil cere dragoste și judecată limpede cu scopul de a aprecia și cunoaște calitățile copilului, dar la fel de limpede trebuie văzute și neîmplinirile și greșelile acestuia și cum poate fi el ajutat. Educația se confruntă cu nesfârșite conflicte cărora educatorii, părinții sau cadrele didactice, inadecvat pregătiți, nu le pot face față. Rezolvarea divergențelor necesită timp și energie, dar nu se finalizează întotdeauna într-un mod ideal. În societate, activitatea unui om este supusă unui regim sancțional complex, în care un rol important îl au diferite recompense și pedepse și chiar dacă, prin absurd, am dori să scoatem copilul, sau în general, relațiile educative, de sub influența acestora, s-ar dovedi imposibil.

Perioada celei mai autentice copilării, "vârsta grației", stadiul copilului preșcolar se caracterizează prin transformări importante în planul dezvoltării somatice, psihice și relaționale. Cadrul grădiniței în care sunt cuprinși majoritatea copiilor preșcolari mulți aplica și diversifica relațiile cu cei din jur, lărgeste orizontul de cunoaștere al copilului, contribuie la adâncirea contradicțiilor dintre cerințele, solicitările externe și posibilitățile interne ale copilului, aceasta contradicție constituind de fapt, sursa dezvoltării psihice.

Activitatea dominantă a acestei etape rămâne jocul, dar el este corelat din ce în ce mai mult cu sarcinile de natură instructiv-educativă, cu elemente ale muncii și creației. Toate acestea favorizează complicarea și diferențierea treptată a proceselor cognitiv-operaționale ale preșcolarului, schimbarea atitudinii față de mediul înconjurător, extinderea relațiilor cu cei din jur, făcându-l apt ca la vârsta de 6/7 ani să pășească într-o nouă etapă, cea a școlarității.

POVESTE DE POVESTE

Prof. înv. preșcolar Catalina Marin
Grădinița Albă ca Zăpada și Piticii, București

Copilăria mea petrecută pe dealurile Drăgășaniului, cu tradiții și obiceiuri bine împământenite, alături de mama și frații mei mai mari, a fost mult mai mult decât s-ar putea spune în cuvinte, a fost magnific de colorată în sute și mii de culori.

Îmi amintesc o iarnă și o primăvară dintr-o perioadă de post la țară, acolo unde oamenii țineau cu sfințenie zilele de restricție de a mânca unele alimente, iar mama ne gătea numai preparate îngăduite de către Sfânta Biserică: fasole, cartofi fierți și varză. Așa am crescut în acele intervale de timp, fiind prea mică să înțeleg importanța acelor vremuri când puteai crește mult mai curat, mai frumos, mai sănătos și mult mai iubitor față de semenii.

Dar, într-o zi, m-am hotărât să umblu la garnița pusă la păstrare în beciul de sub camera mare a casei, care, era plină ochi cu carne și cârnați topiți în untura porcului. Mi-am strecurat încetișor mâna în vasul cu bunătăți, pipăindu-le pe nevăzute am scos câteva bucăți mai mari de carne, gândindu-mă a le piti într-un alt loc pentru a le mânca dis-de-diminează.

A doua zi, după ce mama ne-a așezat pe masă de-ale gurii, din puținele bunătăți pe care le avea, m-am prefăcut că nu-mi este foame și, luând o bucată de mămăligă caldă, m-am furișat iute afară cu gândul poftind la carnea și cârnații pitiți în locul numai de mine știut. Așa am procedat în aproape fiecare zori de zi. După pregătirea și așezarea bucatelor de post, dădeam fuga și luam cârnații de unde erau ascunși și băgându-i în pâinea și mămăliga fierbinte, înfruptându-mă cu atât de multă poftă încât, cred eu, că i-am atras atenția câinelui nostru, Grivei.

Totul a decurs conform planului meu, până când într-o zi, mare mi-a fost mirarea că nu mi-am mai găsit bucățile de carne ascunse. Atunci am înțeles cine fusese hotul. Grivei, care se lingea strașnic pe bot! Îmi furase cârnații din locul ferit de privirea celorlalți. Ce era să mai fac? M-am întors în casă și m-am așezat la masa alături de frații mei mai mari, Gheorghe și Ion, iar mama, privind la ei zise:

“ - Săraca, s-a saturat de pâine și mămăligă goală!”

În următoarele zile, am furat din nou din garniță pusă la păstrare, până în ziua marei Sărbători de Paști. Atunci, mama s-a dus să ia din beci vasul cu friptura pregătită de cu iarnă pentru a fi aranjată din timp la masa consfințită familiei sale dar, nu găsi în el mai nimic. Bineînțeles, ca a dat vin pe Gheorghe și Ion, ca ei fuseseră nechibzuți și păcătoși furând și mâncând pe ascunse. Drept pedeapsă, nu i-a mai împărtășit în acel an și, în acele zile de sărbătoare au îmbucat tot mâncare de post. În schimb, pe mine m-a împărtășit și m-a onorat cu mese gustoase și alese, nebănuind niciunul dintre ei, ca eu am fost netrebnica.

Chiar și acum după mulți ani, mă tot întreb cum îmi putusem ascunde degetele pline de untură de ochii vigilenți ai mamei. Târziu i-am mărturisit adevărul, când timpul trecuse peste foarte multe vremuri. Biata de ea, nu-și mai aduse aminte de faptele mele pentru că, în toată copilăria mea făcusem numai pozne.

Dacă v-a plăcut spusele mele, am să vă mai povestesc data viitoare, o alta “Poveste de nespus”. Iar, până atunci, luați aminte, dragii mei: “Copilăria este cel mai de preț și minunat dar, dat de viață!”

„COPILUL ESTE PENTRU PĂRINȚII LUI, CEEA CE EI AU REUȘIT SĂ FACĂ PENTRU EL,,

Prof. Lambă Mariana,
Grădinița Scufița Roșie, București

Studiu de caz asupra unui copil cu autism

Nume: F. Alina

Copil unic

Data nașterii/ Vârsta cronologică: 7

Grupa mijlocie -copil autist, al căror părinți refuză să-l ducă la Școala specială

Adresa: sector 4, București

Părinții : Ion -electrician; Ana-contabilă

Diagnostic psihopedagogic: Autism infantil sever

-comunică folosind holofraze, simboluri și sistemul natural de gesturi;

-vocalizează, indică prima literă a cuvântului, câteva cuvinte semnificative (nu/nu, mama, aceasta, pipi, numele pisicii: M.);

-folosește simboluri vizuale (pictograme) pentru a comunica, indică simbolurile direct;

-înțelege ceea ce i se spune și are multe de spus la rândul său prin expresii mimico-gestive;

-vine la școală cu bunica și face atacuri de panică dacă e lăsată singură în clasă, pe stradă, la toaletă, oriunde, fără persoane cunoscute;

-în clasă nu-și schimbă niciodată locul din bancă și se supără dacă cineva îi ia locul;

-mănâncă singură supă și alimente solide, folosește o farfurie obișnuită, mănâncă cu o lingură de inox; bea singură din pahar de plastic;

-obișnuiește să păstreze curățenia în locul unde se află, în clasă și să-și curețe obiectele personale;

-semnalizează prin gesturi și cuvinte specifice nevoia de a merge la toaletă, a căpătat control sfincterian de curând; nu merge singură la toaletă, dar își rezolvă singură problemele în cabina WC, este independentă în acest sens;

-îi place să aibă succes, se mândrește cu reușitele ei și așteaptă să fie lăudată și apreciată.

-Manifestă stereotipii dinamice și „verbale,, care înglobează multiple sensuri

-Nu socializează cu ceilalți copii, nu înțelege sarcinile școlare și nu poate duce sarcinile la bun sfârșit, apasă culorile pe foaie până o rupe;

Istoric de caz: Copilul a rămas în grija bunicii la 2 ani care pleca frecvent la cumpărături și o lăsa dormind în casă. Copilul a fost găsit de mamă plângând sau privind în gol și dintr-o dată nu a mai vorbit, a devenit agitată și agresivă, negativistă și furioasă. Tatăl, foarte supărat că a ajuns să aibă un astfel de copil, a trimis copila și bunica la casa de la țară a bunicii unde mama mergea sâmbăta să-și vadă fata și să stea cu ea. De câte ori ajungea acolo, o găsea legată de pat de către bunică ,ce pleca în grădină și o lăsa să plângă până-și pierdea vocea și mugea de furie. Chiar și după doi ani de grădiniță, Alina are o oră la care imită mugetul unei vaci cu gura legată sau cu călușul în gură. Bunica ce o aduce acum la grădiniță e bunica maternă.

Modalitatea de a-i asigura confortul

-autoprotecție excesivă

-nu îi plac schimbările de aceea trebuie să se pregătească pentru a participa la situații noi sau activități; trebuie să îi stăm aproape pentru a o ajuta să-și învingă temerile;

-este necesară demontarea preocupărilor rutiniere, trebuie încurajată și lăudate beneficiile obținute în urma participării la eveniment;

Moduri de a-i asigura implicarea în activitate

-ea alege activitatea puzzle, construcții lego, modelaj cu nisip kinetic;

- ii place să se joace la calculator, să meargă la plimbare în parc și în grădină;
- are o pisică pe care o iubește foarte mult pe nume: Biți;
- îi place să ,, comunice,, despre mâncare, ordine, jucării;
- vine la grădiniță la ora: 8 și merge acasă la ora 16 cu bunica;
- cere protecție excesivă și veghează adesea.
- o metodă de recompensare ar fi să aibă grijă de un animal de companie și să se păstreze curățenia pe care o face.

Plan de consiliere și intervenție

- Includerea părinților și a copilului într-un program de consiliere psihoterapeutică.
- Lucru în echipă a educatoarelor cu copilul și psihologul pentru a se utiliza programul de comunicare PECS cu pictograme.
- Pregătirea copiilor din grupă să comunice cu Alina și să o ajute, respecte, integreze în joc
- Deprinderea unei activități care să-i crească stima de sine și să-i asigure confortul, să descopere un sens al vieții.
- Creșterea gradului de autonomie personală.

PLAN/PROIECT DE CUNOAȘTERE A UNUI PREȘCOLAR CU PROBLEME DE COMPORTAMENT

Prof. Zaharia Raluca
Grădinița Scufița Roșie, București

1. Date de identitate

Numele și prenumele : U.B.

Vârsta: 5 ani

Sex: masculin

Grupa: mare

2. Definirea problemei

Istoricul cazului: B este fiul unui profesor labil psihic și al unei contabile imature afectiv. Bunica maternă s-a împotrivit relației părinților, dar a preluat în creștere nepotul, fiind directoarea unei școli. B. este un copil aparent răsfățat, negativist și agitat, atât în timpul activităților alese cât și în timpul activităților comune (se ridică în picioare atunci când nu-i convine ceva, amenință și deranjează colegii în timpul lucrului, nu termină nici o lucrare începută. Vorbește neîntrebat mai tot timpul, manifestă nerăbdare, întrerupându-și colegii. Răspunde când vrea și tace când nu trebuie, întrerupând și educatoarea.

Date familiale:

Numele și prenumele părinților:- tata –A.B. , mama- C.D.

Ocupația părinților:

Tata - pensionar de boală psihică; mama- contabilă;

Bugetul familiei: mic

Structura familiei : monoparentală, copilul e în grija mamei

Componenta familiei: copilul locuiește cu mama, dar e luat adesea de bunica la țară

Relații familiale: părinții nu sunt căsătoriți și nu locuiesc împreună

Date despre starea sănătății:

Naștere : normală

Dezvoltare fizică : bună

3.Date privind dezvoltarea personalității:

Percepție : în limitele normalului

Atenție : deficit atențional, se concentrează mai greu în activitate

Memorie: predominant mecanică și de durată medie; viteza de memorare lentă; întipărirea puternic ancorată afectiv, durata păstrării medie.

Gândirea: concret- intuitivă, nu face abstractizări.

Limbaj și comunicare:

Volum vocabular: sărac, concret- situativ

Tip de comunicare: verbală, mimico-gestuală, timid, greoi în comunicare

Semantica: înțelege informația verbală în ritm lent, cere explicații suplimentare

Structura gramaticală: construiește propoziții scurte, acordul gramatical nu este bine format/definitivat

Diagnostic logopedic- întârziere în dezvoltarea limbajului, dislalie polimorfă- înlocuiește pe „g „ cu „d,, pe „f,, cu „v,, ; omite pe „r,,

Afectivitate: lipsa autocontrol, imatur emoțional; reacții emoționale necontrolate, cu caracter exploziv (țipete, plâns, aruncarea jucăriilor, refuzul sarcinilor, îmbrâncirea colegilor la furie)

Psihomotricitate : coordonare motrică generală - bună, lateralitate stângă

Schema corporală formată, dar nesigură.

Mobilitate: lentă, leneș, greoi, supraponderal

Structuri perceptiv motrice de culoare, formă, spațiu, relativ formate

Stabilitatea conduitei, echilibru: instabil

Intensitatea reacției: intensă, rapidă

Rezistență la dificultăți: obosește ușor, se plictisește repede

Aptitudini: jocuri de masă: puzzle, de construcție/lego, jocuri de calculator

Imaginație: analogii simple, îndreptate spre lumea desenelor animate pentru că urmărește aceste programe la televizor

Creativitate: în activitățile tehnice

Temperament : coleric

Trăsături de caracter în devenire: neîncredere în sine, timiditate, nehotărâre, nesiguranță, egoism, lentoare

Relațiile în grupul de elevi/ preșcolari: În colectiv este ursuz, are o fire retrasă, dar de cele mai multe ori el este cel care provoacă neînțelegeri și conflicte. Este impulsiv atunci când copiii nu-i dau dreptate sau nu-l ascultă.

Stilul de învățare: Greoi, datorită faptului că nu se poate concentra mult timp și se plictisește repede. Preferă activitățile individuale, tehnice. Este dezinteresat de celelalte activități din grădiniță, are un stil de muncă încet, se plictisește ușor, nu rezistă la efort fizic sau intelectual susținut.

4. Obiective:

- îndrumarea părinților pentru conștientizarea a responsabilităților care le revin în educarea copilului;
- modificarea atitudinilor părinților în raport cu copilul, folosirea de metode nonagresive în educația lui;
- dezvoltarea încrederii în forțele proprii;
- realizarea unui program adecvat posibilităților lui, fără solicitări sau eforturi în salt, cu sarcini precise și bine definite;
- favorizarea integrării în grup;
- orientarea către ședințe de psihoterapie și logopedie;

5. Plan de intervenție:

- strategii de antrenare în relațiile de grup;
- oferirea de sarcini personalizate pentru activități de grup (responsabil de echipă);
- antrenarea părinților pentru participarea la activitățile din grădiniță și outdoor cu scopul de a observa copilul în mediul educațional;

- consilierea părinților în urma observării comportamentului copilului (în timpul activităților alese copilul se joacă frecvent „de-a vecinii supărați și certăreți”);
- oferirea unor exemple de bună practică (familii în care părinții se ocupă de copii prin aducerea împreună ca susținători în excursii, la teatru, etc);
- desfășurarea unor activități în echipă, în care copilul e susținut de părinte să-și ducă sarcina la bun sfârșit;
- realizarea de proiecte tematice în care să fie cooptați ambii părinți;
- acordarea de roluri în jocurile și activitățile alese prin care să capete încredere în forțele proprii, precum și încrederea colegilor;
- fișe de lucru individualizate cu sarcini pe nivel de dezvoltare;
- consiliere psihologică.

6.Criterii de apreciere a progreselor:

- interrelaționare pozitivă cu cel puțin cinci colegi/de banca;
- identificarea modalităților de dezvoltare a imaginii de sine;
- participarea la toate activitățile ce i-au fost recomandate;
- îmbunătățirea comunicării cu familia;
- implicarea familiei în activitățile grădiniței;

7. Metode si instrumente de evaluare:

- observația directă și indirectă;
- grila de evaluare a conduitei sociale;
- rezultatele activităților (fișe).

8.Dificultăți întâmpinate:

- nu a reușit să-și construiască un comportament empatic;
- nu poate rezolva sarcinile date într-un timp optim datorită deficitului de atenție;

Revizuirea programului de intervenție personalizat:

La sfârșitul semestrului I, după evaluarea semestrială, vor fi definite obiectivele și se vor proiecta noi conținuturi.

Progresele vizibile înregistrate la sfârșitul semestrului au încurajat familia în a oferi un suport afectiv preșcolarului.

9.Concluzii -analiza

Atâta vreme cât copilul nu are un cămin stabil, nu poate fi vorba de stabilizare emoțională. Intervenția buncii în câmpul afectiv dezorientează mai mult decât rezolvă probleme.

Consecvența și fermitatea în educația lui UB au dat rezultate mai bune decât toleranța. Tendința centrifugă a personalității lui UB va face din el un adult retras, dificil. Susținerea emoțională din partea mamei trebuie să fie consecventă și să-l angajeze moral pe copil.

STUDIU DE CAZ ÎN EVALUARE ȘI INTERVENȚIE LA UN COPIL CU ADHD

Prof. Anghel Aura
Grădinița Adnan, București

Pentru cunoașterea preșcolarului este necesară implicarea directă a fiecărei educatoare la monitorizarea permanentă a acestui proces. Fiecare preșcolar care vine în grădiniță intră în obiectivul unui plan de cunoaștere a echipei educaționale: educatoare, asistentă, psihopedagog, infirmiera.

Planul de cunoaștere constituie o modalitate de identificare a preșcolarilor cu probleme de identificare afectivă, de dezvoltare a limbajului și psihomotricității, dar și de soluționare a acestor probleme.

Am cules de la mamă date despre copil și familie:

Date personale ale preșcolarului:

Numele și prenumele: R.S

Locul și data nașterii: București, 2015

Domiciliul: București

Date despre familie: Subiectul provine dintr-o familie în care bunica are grijă de copil și de părinții lui, fiind foarte autoritară. Ea locuiește cu soțul ei în blocul vecin, dar vine și are grijă de copil și de mama ei cu care locuiește familia lui Robert, atâta vreme cât ei sunt plecați la serviciu. Se pare că bunica nu e prea mândră de fiica ei care, deși este economistă, s-a măritat cu un șofer și de aceea are o proiecție negativă asupra genului masculin.

Datele privind starea de sănătate au fost culese de asistenta medicală:

Copilul este mai firav, dar aproape normal dezvoltat din punct de vedere fizic. La intrarea în grădiniță, la vârsta de 4 ani și 6 luni, el avea însușite deprinderile de autoservire, însă prezenta o neliniște continuă, se mișca fără rost de colo, până colo, avea și întârziere în limbaj, stereotipii verbale și mimico gestuale. Vocabularul său avea circa 7-8 cuvinte, și acelea rostite cu deficiențe, și de aceea copilul se folosea foarte mult de gestică atunci când dorea să se facă înțeles. Mama a recunoscut că R. a făcut convulsii după naștere și folosea anumite somnifere intrarectale pentru a-l liniști, ceea ce nu e bine pentru psihic.

Examenul psiho-pedagogic a fost realizat de psihopedagog:

În dezvoltarea limbajului copilul prezintă o întârziere de aproximativ doi ani, fapt care a făcut ca adaptarea la mediu grădiniței și la grupul de copii să se realizeze foarte greu. Robert era tratat ca o mobilă de către bunică, i se interzicea să se miște prin casă ca să nu facă dezordine. Era blamat adesea de bunică, uneori chiar când îl aducea la grădiniță și-l dezbrăca, fapt ce-l făcuse să devină un copil timid, emotiv, care nu avea încredere în forțele proprii care evita să participe la jocurile colective ale copiilor, preferând să se joace singur. Bunica a recunoscut că băiatul s-a electrocutat la instalația de brad pe când avea 3 ani. Datorită dificultăților de comunicare și a emotivității exagerate nu putea răspunde la întrebări simple, atenția îi era instabilă, nu putea efectua operații de analiză și sinteză, făcând cu greu față unor operațiuni elementare de clasificare și comparare.

- nu are prieteni, nu socializează cu colegii din grupă, este mereu deprimat.
- răspunde ezitant, cu o voce nesigură, abia auzită, se înroșește la față și evită să privească în ochi educatoarea când i se cere să vorbească în fața colegilor.
- când trebuie să lucreze individual nu-și termină niciodată activitatea, nu stă liniștit și își deranjează colegii.
- reacționează pozitiv dacă este lăudat, dar se supără foarte tare dacă este certat în fața altora, dorind să se răzbune pe cei care au asistat la discuții.
- pare jenat dacă este lăudat sau certat în fața altora;
- are puțini prieteni, începe foarte rar o conversație;

-are un comportament evazionist, tendința de a dispărea, odată chiar reușind să dispară, l-am găsit în stradă;

Având în vedere cele constatate am considerat că este necesară încadrarea lui R într-un program de stimulare și recuperare: plan de intervenție personalizat.

În realizarea acestuia am pornit de la premisa că orice copil, indiferent de problemele pe care le are, simte nevoia de a avea prieteni, de a fi incluși în grup, de a fi iubiți. Programul are la bază metode și strategii centrate pe copil, în funcție de particularitățile sale individuale, pentru a crea un mediu favorabil integrării în societate. Scopul programului a fost valorificarea potențialului fizic și psihic al copilului în vederea integrării lui în activitatea de tip preșcolar cât și în grupul de copii.

Ca metode de cunoaștere am folosit observația, analiza activităților la care a participat, convorbirea, testele.

Pentru realizarea integrării socio-afective a lui Robert., un accent deosebit am pus pe antrenarea lui în toate jocurile de creație organizate la grupă, pe lângă activitățile obligatorii prevăzute în programă. Am observat că jocurile de construcție erau preferatele lui, dar se juca singur, izolat de colegi.

Treptat, l-am antrenat în jocuri de construcție desfășurate pe grupuri mici (4-5 copii), alegând tema jocului astfel încât să fie nevoie de mai mulți participanți:

„La piață,, ; „De-a doctorul,, ; De asemenea i-am propus diverse roluri în jocurile de creație cu subiecte din viața cotidiană, mai scurte la început din cauza problemelor de limbaj, apoi, pe măsură ce avansa în corectarea problemelor de vorbire, a început să primească roluri mai complexe. A fost „Mag,, în „Nașterea pruncului IISUS,, A participat la multe astfel de jocuri având ocazia să-și cunoască mai bine colegii, să lege relații de prietenie cu aceștia, să-și învingă timiditatea, să capete încredere în forțele proprii: „De-a grădinița”, „De-a familia”, „De-a doctorul”, „De-a șoferii”. Jocurile de creație cu subiecte din povești și basme au prezentat un interes deosebit pentru R., chiar dacă la început prefera să interpreteze personaje negative: „De-a lupul”, „De-a zmeul”. Am acceptat acest lucru pentru a-l determina să participe la jocul colectiv, să socializeze cu colegii. Apoi, pe măsură ce problemele lui au început să se rezolve, și în urma analizei și comparării faptelor bune realizate de personajele pozitive și faptele rele ale personajelor negative, precum și urmările acestora, R. a început să solicite spre interpretare roluri de ostaș în „Țară! Vrem ostaș,, ; de „Lupul și vânătorii,,.

Măsuri educative

Educatoarea îi va acorda mai multă atenție decât celorlalți copii, încercând să-l integreze în colectivul grupei prin antrenarea lui în diferite activități.

De asemeni îl duce pe R. la ședințe de consiliere cu psihologul grădiniței.

Recomandări:

- de două ori pe săptămână va participa la ședințe de consiliere
- li se recomandă părinților să petreacă mai mult timp cu copilul și de asemenea să-l ducă la diverși specialiști pentru a-l ajuta să devină un copil normal
- aplicarea unor metode corecte de lucru cu copilul

Concluzii R. este diagnosticat cu ADHD și are dorința de a epata prin comportamentul agresiv, atât verbal, cât și fizic în fața colegilor deși în realitate se teme de ei. Îi este teamă să-și facă prieteni, să se atașeze emoțional de o altă persoană și de aici dificultatea lui de a relaționa cu colegii. Convulsiile, teama electrocutării, alternanța între lipsa de autoritate a părinților și atitudinea dictatorială a bunicii sunt cauze ale conduitelor lui lipsite de autocontrol.

CRIZA DE IDENTITATE ȘI PROBLEMELE DE EVOLUȚIE

Bumbăcea Fabiana
Grădinița Scufița Roșie, București

Dezvoltarea copilului este un proces complex, derulat pe trei paliere: creștere în plan biomorfologic, maturizare în plan psiho-funcțional și socializare în planul adaptării la condițiile mediului comunitar, având ca scop conturarea personalității.

Dezvoltarea psihică (Ursula Șchiopu, 1976) se caracterizează prin “achiziționarea, evoluția, modificarea și ajustarea unor atribute și instrumente ale personalității – cu elementul ei său central, conștiința – la condițiile mediului (biofizic și cultural)”.

“În dezvoltarea psihică pot avea loc opriri sau chiar regrese sub influența unor factori deterioranți, stresanți, tensionali, etc. Întârzierile dezvoltării psihice pot fi întârzieri de apariție a unor conduite superioare sau a unor conduite noi (întârzieri în structurarea vorbirii la copiii mici) sau întârzieri de dezvoltare psihică propriu-zisă (după ce conduitele s-au constituit). Fiind în cea mai mare parte dependentă de caracterul și conținutul influențelor educative, dezvoltarea psihică constituie finalitatea principală a procesului de învățământ”. (Gh. Radu, 1999).

În procesul dezvoltării pot apare tulburări generate de stări de handicap. În continuare ne propunem să prezentăm demersuri didactice întreprinse la nivelul unității noastre, menite să asigure integrarea preșcolarilor cu nevoi speciale în comunitatea școlară și, ulterior, în societate.

D.M. este un preșcolar în vârstă de 5 ani, este în grupa mare și încă de la grupa mică a avut dificultăți în a se adapta cerințelor, vorbind mult, neîntrebat de cele mai multe ori, este agitat, neliniștit, râde de ceilalți copii, își dorește să fie tot timpul într-un grup la activități, dar își necăjește mereu colegii de echipă, jignește, uneori lovește sau distruge lucrurile colegilor, în timpul activităților vorbește neîntrebat, nu își face temele pe care le consideră grele, uneori este obraznic cu personalul unității.

D.M. este un copil adoptat de părinții săi la câteva zile de la naștere (copilul nu cunoaște acest aspect), condițiile în care a crescut sunt foarte bune, iar climatul familial este bazat (aparent) pe cooperare. "Ne dorim ce e mai bun pentru copilul nostru și vom face tot ce ne stă în putință să fie bine". Ulterior s-a dovedit că mama era cea implicată, iar tata susținea financiar eforturile mamei pentru recuperarea copilului, relațiile dintre cei doi părinți sunt tensionate, iar, uneori, conflictele degenerază și în violență fizică. Preșcolarul are un nivel scăzut de empatie, abilități sociale scăzute, imagine de sine negativă, toleranță scăzută la frustrare, instabilitate emoțională, nivel ridicat al reactivității, nivel scăzut de autocontrol, nu are un simț real al consecințelor negative ale comportamentului sau, uneori, este atât de insistent cu colegii săi, agasându-i și generând conflicte. În afara grădiniței nu are prieteni pentru că mama îl ține mereu în casă și la final de săptămână, petrece uneori timpul cu un verișor mai mic, nu face sport și este predispus spre îngrășare (de multe ori acest aspect este motiv de glumă pe seama lui și probabil, de aici și dorința lui de a se diferenția prin autoafirmarea unui comportament agresiv uneori), inteligență corporal- kinestezică, aptitudini pentru activitățile practice, educație fizică.

Informațiile obținute, observația și necesitatea intervenției au presupus mai multe etape de acțiune, pornind de la acest plan.

Plan de cunoaștere și intervenție educativă

Nume: D.M, Data nașterii: 5.04.2014, Domiciliu- București

Grupa mare, GPP Scufița Roșie, București

Psihodiagnostic: tulburări de comportament în tratament neuropsihiatric, intelect de limită sdr. Hyperkinetic

Domeniul de intervenție: servicii educaționale adecvate pentru grupa mare

Specialiștii care intervin în aplicarea programului:

Domeniul de intervenție - comportamental și socio-afectiv

Activități de consiliere individuală (pentru preșcolar) și de familie, de grup (grupa de preșcolari, cadre didactice, părinți) la cabinetul psihopedagogic.

Cu amabilitate și direct interesați, părinții au răspuns în mai multe rânduri solicitărilor.

Cadrele didactice au dat dovadă de asemenea de cooperare și deschidere.

Preșcolarii au fost receptivi la rândul lor (chiar dacă au fost situații în care au existat conflicte directe cu subiectul nostru).

Părinții preșcolarilor din grupă au înțeles necesitatea colaborării (chiar dacă la început au fost revoltați referitor la comportamentul preșcolarului și conflictelor iscate în sala de grupă).

COMPORTAMENT AFECTIV :

- se adaptează cu dificultate în joc sau solicitări didactice cerând tratament preferențial/să se uite la televizor în vreme ce ceilalți lucrează, să folosească doar el jucăriile
- elemente de ancheta socială-copil nerecunoscut de tata

ALEGEREA MODALITĂȚILOR SPECIFICE ÎN CONSILIEREA INDIVIDUALĂ:

Metode: Observația copilului; Analiza cazului; Jocul de rol; Jocul de masă și cu reguli;

Poveștile terapeutice.

PLAN DE INTERVENȚIE

OBIECTIVE PE TERMEN SCURT:

- identificarea cauzelor care conduc către comportamentele respective;
- identificarea și analiza situațiilor cu impact major asupra comportamentului;
- cunoașterea tipului de relații cu principalele persoane adulte;
- cunoașterea nivelului de adaptare și de evoluție a copilului, necesare pentru a identifica punctele forte și punctele slabe ale personalității;
- convingerea și conștientizarea din partea părinților și acordarea sprijinului afectiv și comunicațional necesar;
- înlăturarea sentimentul de frustrare ce apare uneori datorită mediului;
- captarea atenției în momentul apariției sentimentului de « plictis » .

OBIECTIVE PE TERMEN LUNG:

- cunoașterea intereselor și a aptitudinilor preșcolarului, necesare implicării în anumite activități pentru dezvoltarea personală;
- conștientizarea de către băiat, a adevăratelor cauze ale comportamentului său și identificarea principalelor căi de acțiune;
- conștientizarea riscului săvârșirii unor comportamente deviante;
- educarea copilului, în a învăța să se stăpânească, să își controleze comportamentele impulsive, să aibă o mai bună toleranță la frustrare;
- formarea unui EU social, bazat pe o imagine și o stimă de sine conform posibilităților reale ale personalității.

REGULILE SE ÎNVĂȚĂ MAI UȘOR PRIN OFERIREA MODELELOR DE VIAȚĂ

Prof. Iordache Crina
Grădinița The Little **Bumblebees**, Constanta

Studiu de caz - Marian e un copil care parcă nu reține nici o regulă de conduită sau nu le poate respecta, nu înțelege limitele. Familia lui pare la fel de împrăștiată, se înțelege mai mult prin semne, nu acordă prea mult timp copilului, sunt mereu pe fugă, vin să-l lase la grădiniță primii și-l iau ultimul. Copilul e dezorientat, parcă e destrămat. Nu reușește să se apropie de ceilalți copii fără să-i deranjeze, comunică cu dificultate, e suspicios și lipsit de răbdare.

1. Terapia cognitiv-comportamentală

În intervenție, scopul a fost diminuarea tulburărilor de comportament ale copilului prin demersuri care includ alături de metode de autoeducație, intervenții prin joc, precum și demersuri de management al comportamentului și metode de întărire operantă. Obiectivul central al trainingului de autoeducare este îmbunătățirea capacităților de autoreglare și a strategiilor reflexive de rezolvare de probleme. Terapia trebuie să ajute copilul să își mențină atenția concentrată, să își controleze mai bine impulsurile și să elaboreze planuri de acțiune, pentru a rezolva mai bine sarcinile. Tehnicile de management al comportamentului au fost centrate pe respectarea anumitor reguli și pe oferirea de recompense. Astfel, au fost discutate cu cadrul didactic și cu copiii „regulile grupei”, stabilind împreună anumite reguli de comportament pentru anumite situații, urmând ca ei să se observe și să se monitorizeze. Dacă regulile erau respectate preșcolarul era recompensat prin laudă, încurajare, dar și prin oferirea de puncte, întărindu-se în acest fel comportamentele pozitive. Nu în ultimul rând am recurs la trainingul prin joc. Am început cu jocuri și activități simple, insistând pe regulile jocului și pe finalitatea lui, asigurându-mă că jocul ales poate fi dus la bun sfârșit de M., după care am crescut gradual complexitatea lui, crescând astfel gradual implicarea copilului în sarcină și prelungind durata concentrării atenției în sarcină. Dintre activitățile derulate amintim: jocuri de rol, materiale de construcții, jocuri de masă și cu reguli, materiale de pictat și de confecționat. Nu uitam nici de metodele de întărire: întărirea socială a fiecărei activități de joc și întărirea prin oferire de puncte.

- Dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare

Scopul acestei acțiuni este și activizarea vocabularului pe baza experiențelor imediate, cu cuvinte care denumesc obiecte, ființe, fenomene observate, cunoscute, însușiri caracteristice, acțiuni, poziții spațiale, relații interpersonale, unele trăiri afective.

- Consilierea familiei (Programul părinte-copil)

Scopul programului părinte-copil este acela de a induce modificări în interacțiunile părinte-copil, acestea constituind o premisă a reducerii problemelor comportamentale ale copilului în familie.

Punctele centrale ale programului sunt modul în care caracteristicile copilului, cele ale părinților și problemele familiale influențează:

- comportamentul copilului;
- percepția comportamentului copilului de către părinți;
- reacțiile părinților la comportamentul copilului.

Etapele terapeutice ale programului părinte-copil au urmărit:

- îmbunătățirea relației părinte-copil;
- modificarea comportamentului impulsiv în situații bine definite prin utilizarea consecventă a unor tehnici pedagogice și terapeutice;
- utilizarea de către părinți a întăririlor comportamentelor dezirabile;
- folosirea unor întăriri verbale specifice (lauda sau dezaprobarea);
- recurgerea la întăriri consistente;
- utilizarea în primă fază a metodelor de recompensare și abia apoi a tehnicilor de pedepsire;

- acordarea unei atenții deosebite la posibilele reacții față de comportamentele indezirabile (nu certăm copilul, nu stabilim reguli dacă nu reușim să obținem cooperarea lui);
- observarea calităților copilului;
- stabilirea de comun acord a regulilor familiei;
- formularea cerințelor într-un mod eficient

REALIZAREA EVALUĂRII :

Pentru cunoașterea obiectivă a profilului psihologic al copilului și mai ales pentru adoptarea unor măsuri pedagogice adecvate particularităților individuale s-a folosit un set de probe psihologice care a permis identificarea unor particularități ale dezvoltării.

Probe utilizate: teste pentru stabilirea nivelului de dezvoltare intelectuală (Testul Raven Color și Binet-Simon), teste proiective de personalitate (Omulețul și Familia mea) și un chestionar pentru evaluarea tulburărilor hiperkinetice completat de părinți împreună cu cadrul didactic (TRF – Arbeitsgruppe Deutsche Child Behavior Checklist).

Activitatea la grupă s-a axat pe urmărirea evoluției copilului implicat și pe crearea de prilejuri pentru a exersa suplimentar activități necesare urmărind totodată dezvoltarea încrederii în forțele proprii. Acest fapt s-a realizat prin aplicarea unor metode și procedee eficiente pentru integrarea copilului în colectivul clasei, relaționarea sa cu ceilalți copii și cu adulții, formarea deprinderilor comportamentale, motrice, socio-afective, practice.

Recomandările făcute cadrelor didactice au urmărit realizarea din partea acestora a unui suport emoțional și educațional prin încurajări, recompense, mediere de conflicte, responsabilizări ale preșcolarului la grupă, invitarea preșcolarului să participe la activități extrașcolare atunci când s-au organizat în cadrul programului zilnic, antrenarea în sarcini simple, scurte și care să-i pună în valoare potențialul, realizarea de proiecte pe grupe din care să facă parte și să aibă un rol care să faciliteze dezvoltarea relațiilor subiectului cu colegii, importanța lucrului pe echipe și cultivarea gustului pentru studiu având ca modele ceilalți copii, etc.

CONCLUZII:

Programul de intervenție personalizat presupune colaborarea în echipă, formată din psiholog, cadru didactic de la grupă, familie, toți cei implicați în activitatea desfășurată de copil pentru a forma un cerc de susținere, echilibrare și integrare în comunitate. În prezent sunt progrese vizibile în ceea ce privește comportamentul preșcolarului (își așteaptă rândul, are un prieten mai apropiat în grupă, acceptă să se întâmple lucrurile și altfel decât i-ar plăcea lui uneori, ușoară îmbunătățire a imaginii de sine, îmbunătățirea relațiilor cu părinții și dintre părinți pe planul educației copilului, regim alimentar și participarea la ore de handbal în timpul liber) dar și în ceea ce privește modul de acceptare și integrare în grupă de către colegi. Procesul este încă în desfășurare, având posibilitatea de adaptare la situații noi și de îmbunătățire.

PLAN DE INTERVENȚIE PERSONALIZAT ÎN TULBURĂRILE DE LIMBAJ

Prof. Dincă Alina Irina
Grădinița nr.225, București

Astfel de probleme la copii apar și în grupa noastră cum ar fi cazul de mai jos:

Andrei B este un băiat de 5 ani cu dificultăți de comunicare și probleme de organizare a propriilor acțiuni când trebuie să execute ceva practic: să înșire mărgelile, să țină corect creionul, să folosească creioanele colorate, să modeleze, să mânuiască foarfeca. Părinții nu sunt căsătoriți, nu mai stau împreună, e încredințat mamei. La grădiniță, copilul e timid, comunicativ dar greu de înțeles, dorește activități de grup, dar este dispraxic și deranjează fără să vrea, răspunde cu ușurință, dar greșit, dar are solicitări de tratament preferențial. Acum puțin timp, a trăit un nou traumatism, concubinel mamei s-a spânzurat în locuință, fapt pentru care nu a mai venit de două săptămâni la grădiniță, deci nu l-am putut filma. La grădiniță e dispraxic, dar se bagă în sufletul copiilor încercând să atragă atenția, dar fără a reuși să respecte regulile jocurilor sau să-și ia rolurile în serios în joc sau la activități.

• Examenul somatic funcțional

1. Acuitatea vizuală- bună.
 2. Acuitatea auditivă – bună, auzul fizic nu este afectat.
 3. Examinarea respirației – expirul este scurt, nu pot fi efectuate exercițiile care implică respirația prelungită, are polipi supradimensionați, respiră greu.
 4. Mobilitatea aparatului fonoarticular – exercițiile specifice nu au fost efectuate. Andrei refuză să coopereze uneori de frică.
 5. Coordonarea generală a mișcărilor –în ansamblu, mișcările sunt executate într-un ritm repezit și dispraxic.
- Motricitate fină – musculatura degetelor este suficient dezvoltată. Nu prezintă forță și precizie în realizarea pensei mici, fine.

• Limbaj receptiv

1. Arată parțial obiecte și ființe- prin intermediul cererilor.
2. Îndeplinește selectiv sarcini simple cu/fără obiect. Îi sunt mai ușoare cele cu obiect.
3. Răspunde când este strigat. Ridică ochii sau întoarce capul.
4. Imită selectiv gesturi, sunete, cuvinte.
5. Arată, denumește imaginile prezentate. Face confuzii între anumite noțiuni.

Examinarea pronunției (prin vorbire reflectată)

În sfera limbajului sunt întâlnite substituiri, inversiuni, înlocuiri, greșeli gramaticale.

Pronunția cuvintelor este deficitară în proporție de 60%. Nu acceptă să fie corectat.

Ritmul vorbirii: precipitat

Capacitatea de a enumera este redusă: dă puține exemple de fructe, legume, culori, figuri geometrice, animale domestice/sălbatic, meserii, părțile corpului.

- Repetă propoziții alcătuite din maxim 3 cuvinte.

Memoria verbală este deficitară. - Nu repovestește un text scurt, nu reține o strofă de poezie

Diagnosticul logopedic este: întârziere în dezvoltarea limbajului și a comunicării; dislalie polimorfă- ca efect secundar al diagnosticului precedent.

Prezintă un rotacism apical se produce deoarece Andrei ține limba strâns lipită de alveole în timpul pronunției, nepermițând vibrarea limbii sau vârful limbii curbat atunci când se sprijină pe bolta palatină, iar vibrațiile nu apar în zona potrivită.

Sunetul R este uneori omis, alteleori înlocuit cu I sau cu L

Sunetul C este înlocuit cu T

Activități ce trebuie realizate :

A) Exerciții de miogimnastică pentru pregătirea aparatului fonoarticular

B) Exerciții de mobilitate a maxilarelor:

- exerciții de închidere/deschidere a gurii

- exerciții de coborâre și ridicare a maxilarelor

- exerciții de alternare a maxilarelor înainte-înapoi

- Exerciții de mobilitate pentru limbă: - limba iese și intră repede în gură - limba mișcată de la dreapta la stânga - limba iese în formă de lopată - limba iese în formă de săgeată - limba șterge buzele - limba șterge dinții pe deasupra/pe dedesubt - limba se mișcă pentru tropăitul calului/sforăitul calului - limba împinsă printre dinți și trasă apoi printre dinții închiși - limba plată - limba la palat (cerul gurii) și jos.

- Exerciții pentru buze și obraji: - mișcări de sugere a obrazilor - mișcări de țuguire a buzelor - mișcări de întindere a buzelor (zâmbetul) - mișcări de rotunjire a buzelor - mișcări alternative de întindere și rotunjire a buzelor - mișcări de țuguire a buzelor pentru fluierat, suflat în lumânare, balon, morișcă etc. - mișcări de umflare a obrazilor - mișcări de prindere a unor nasturi (sau alte obiecte) între buze - nasturele este tras de un elastic subțire, trecut prin găurile lui. - vibrarea buzelor - rictusul buzelor etc.

- Exerciții pentru vălul palatin - exerciții de imitare a căscatului - exerciții de deglutiție - mișcări de deglutiție, etc. Aceste exerciții au ca scop secundar captarea atenției și obișnuirea lui Andrei cu exercițiile de imitație.

Pentru formarea, antrenarea și menținerea echilibrului dintre inspir-expir voi face următoarele exerciții de respirație:

➤ Dezvoltarea respirației non-verbale: • educarea echilibrului între inspir-expir (1/2): - suflă nasul în batistă - suflă aerul pe dosul mâinii - ține un fulg, o pană în aer - stinge lumânarea • mărirea capacității respiratorii: - umflă balonul - suflă în apă cu paiul - suflă în spirometru. Exercițiile enumerate mai sus sunt pentru expir. - miroase florile - câinele la vânătoare (imităm gestul) - miroase parfumul - exercițiile enumerate mai sus sunt pentru expir;

- obținerea unui ritm respirator uniform: - inspirația pe gură - inspirația pe gură și expirația pe nas - inspirația pe nas și expirația pe gură - inspirația lungă, expirația prelungă (10 sec). Exercițiile enumerate mai sus sunt pentru inspirația diferențiată.

➤ Dezvoltarea respirației verbale: • obținerea expirației mai lungi decât inspirația la pronunție - exerciții de pronunție a vocalelor, prelung, rar, fără efort în timpul unei expirații - exerciții de pronunție într-o expirație, a unei consoane • vorbirea în expirație, fără efort, ritmat: - exerciții de pronunție a unor grupe de vocale pe durata unei expirații (exemplu: ai, ei, oi, ua, ue etc) - exerciții de pronunție a unor consoane însoțite de vocale, pe durata unei expirații (exemplu: ba, be, bi, bo...ale, ele, ile etc) - exerciții de pronunție a unor silabe în care se găsesc grupuri de vocale sau grupuri de consoane, pe o expirație (exemplu: aie, oie, iue, stra, stre, stri, cra, cre, cri, tra. tre, tri, etc) - exerciții ritmice de respirație însoțite de mișcare și cântec (exemplu: mersul numărat, cu cântec, cu poezie etc).

3. Exerciții pentru dezvoltarea auzului fonematic.

4. Emiterea sunetelor și grupurilor de sunete deficitare, menționate mai sus. Activitatea de corectare se începe cu emiterea sunetului în mod independent și apoi în silabe, cuvinte. Fiecare sunet se lucrează până ajunge la automatizare (în vorbirea spontană acesta este pronunțat corect). Principiul de lucru este de la simplu la complex și trecerea de la o etapă la alta se face după consolidarea etapei ce este în lucru. Pentru emiterea fiecărui sunet sunt 2-3 tehnici. Nu toți copiii învață la fel.

5. Folosirea exercițiilor simple de dicție pentru îmbunătățirea pronunției sunetelor emise corect.

6. Exerciții pentru dezvoltarea abilităților de ascultare, respectiv a atenției auditive și vizuale.

7. Vorbire reflectată și răspunsuri la întrebări. Prin vorbire reflectată (imitație verbală) contribuim la formarea unei pronunții corecte. Pronunția dumneavoastră să fie una clară, ușor de imitat. Prelungiți ușor cuvintele și cereți lui Andrei să vă privească în timpul pronunției. Asigurați-vă că a înțeles ce anume doriți de la el.

8. Îndeplinirea instrucțiunilor simple sau compuse, cu/fără obiect. Acest tip de exerciții dezvoltă atenția vizuală și auditivă. Să lucrați cu răbdare și să vă așteptați la eșecuri. Nu vă lăsați descurajați de ritmul lent de achiziție a informațiilor.

9. Crearea de situații pentru stimularea limbajului: jocul de rol, povestirea după imagini, repovestirea, alcătuirea propozițiilor, denumirea obiectelor și acțiunilor, recitarea unor strofe etc.

10. Corectarea greșelilor în exprimarea orală. Achiziția informațiilor privind enumerarea (liberă sau structurată). Îi voi cere, spre exemplu, să enumere un număr dat de fructe, legume, culori, animale (domestice sau sălbatice), figuri geometrice, mijloace de transport sau zilele săptămânii, lunile anului, să recite o poezie etc.

11. Fixez concepte precum mare-mic, cuvinte opuse, mijloace de transport, fructe, legume, stabilesc obiective, etc. Cu cât va avea mai multe cunoștințe cu atât „curajul” de a vorbi va crește pentru că va avea suportul necesar transmiterii de informații. Extrem de importante sunt dezvoltarea motivației și a interesului copilului pentru comunicare și crearea a cât mai multor situații de comunicare. Jocul, climatul afectiv pozitiv, încurajarea permanentă, folosirea recompenselor variate și oferite cu mult entuziasm sunt elemente de bază în procesul de recuperare.

Concluzii : Vorbirea este mai comprehensibilă, iar ritmul tinde să se normalizeze.

Nu l-am obținut pe R, nici pe C, dar suntem aproape să emitem pe R.

Voi insista pe denumirea și imitarea acțiunilor spre a operaționaliza reprezentările.

În relațiile de grup, am ancorat copilul într-o relație stabilă cu o fetiță și un băiat care primesc sarcină de joacă în echipă și sunt recompensați pe măsura atingerii obiectivului de a-l face pe Andrei să spună corect cuvintele și să nu se mai precipite în limbaj.

Am rugat-o pe mamă să ia un material cu poezii și exerciții cu care să repete cu Andrei, să-l corecteze atunci când greșește în relațiile cu alți copii din parc, sau dintre prietenii de joacă.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA - CÂT, CUM, UNDE, DE CE!

Prof. Voicu Marioara
Grădinița Piticot, București

V.D.Ș este în grupa mare la o grădiniță cu program prelungit, vine la grupa mare cu colectiv de copii ce au continuitate. Ridică probleme acasă și educatoarelor la grădiniță.

Copilul locuiește împreună cu părinții dar mama caută soluții și resurse pentru a se separa de tatăl posesiv și cu tulburări de comportament (are tendințe misogine). Tatăl are atitudine de stăpân, nu respectă femeia(nici soția, nici pe mama sa), îngreșează acesteia accesul la viața socială, la un serviciu, dar și la activitățile gospodărești: mama gătește doar ce și când hotărăște tatăl, spală, calcă doar pe furiș pentru a nu fi acuzată de consum de apă și energie, copilului nu-i îi dă voie să se joace îi aruncă puținele jucării pe fereastră motivând că îi deteriorează casa, îi face mizerie și el nu acceptă nesupunere în *casa lui*, din cauza aceasta sunt permanent certuri în familie.

La grădiniță, băiatul are probleme cu cooperarea cu covârșnicii și disciplina.

Nu respectă regulile grupei, vorbește urât cu colegii și cu educatoarele, le smulge jucăriile copiilor și fuge cu ele, uneori le strică. Intră în conflicte cu colegii, e agresiv cu cei din jur. Aceștia la rândul lor îl resping și se plâng acasă. Părinții acestora vin și reclamă zilnic.

La activități nu este atent, găsește tot timpul altceva de făcut în loc să fie activ și să-și ducă la îndeplinire sarcinile primite. Tata îl critică, îi minimizează constant orice comportament greșit și refuză să îi ofere ajutor atunci când acesta are probleme, respingând frecvent copilul.

Analiza cazului

Subiectul prezintă tulburări de comportament, perturbă permanent activitățile, încalcă frecvent regulile clasei, are dificultăți în menținerea și stabilirea relațiilor interpersonale.

Manifestări frecvente: loviri ale colegilor, injurii, amenințări, refuzul de a realiza o sarcină și chiar de a vorbi, se integrează greu în grup, nu lucrează în echipă și nu e acceptat de grup.

Bariere în calea învățării

- nu se implică în activitățile extrașcolare
- diminuarea activității intelectuale ca urmare a unui consum nervos rapid
- neatenția generează acumularea unor lacune în învățare.
- sarcinile curente le consideră ca pe o pedeapsă, educatoarele fiind pentru el adversari care nu-l lasă să facă doar ceea ce vrea el.

Factorii psihosociali care au cauzat comportamentul deviant al copilului

- Lipsa de comunicare și afecțiune între părinți
- Agresivitatea verbală a cuplului în prezența băiatului
- Agresivitatea verbală și fizică a tatălui asupra fiului

Strategii și intervenții utile

- sunt importante atât identificarea cât și intervenția precoce
- stabilirea clară a regulilor și aplicarea lor antrenarea copilului în activități care să permită afirmarea sa, stimularea și încurajarea comportamentelor adecvate, includerea copilului în activitățile extrașcolare motivația pozitivă (formulări de tipul: „dacă vei realiza ... vei obține”) să fie învățat să devină empatic (să se pună în locul celui agresat)
- recompensați cel mai mic progres în evoluția pozitivă a comportamentului

Ajutor și intervenții ale unor persoane specializate

- consultarea psihologului, terapie psihologică cu implicarea tuturor factorilor educaționali (familie, cadre didactice etc.)
- consiliere individuală sau de grup, terapia prin artă.
- terapie prin muncă, activități : desen, muzică, sport, etc
- programe de psihoterapie pentru tulburări emoționale și de comportament (tehnici de relaxare);

Plan de intervenție

Comportamentul țintă – întrerupe ora/jocul, plimbându-se printre mese în timpul lecțiilor, este foarte agitat, nu respectă regulile clasei și vorbește urât cu cei din jur.

Analiza comportamentului

Forma de manifestare a comportamentului : vorbește tot timpul/ subiecte care nu au legătura cu tema lecției, agitat, adresează cuvinte injurioase colegilor.

Frecvența: de 5-8 ori pe parcursul unei ore.

Latenta: indiferent dacă știe sau nu răspunsul la întrebarea educatoarei, vorbește imediat, fără a da posibilitatea ca aceasta să termine de formulat întrebarea.

Contextul de apariție a comportamentului: în orice moment al lecției;

Scop: diminuarea comportamentului impulsiv și opoziționist manifestat în cadrul grădiniței; stimularea înclinațiilor elevului spre activitățile practice, plastice, sportive;

Obiective:

Formarea deprinderii de a vorbi numai în contextul temei abordate; de a răspunde doar atunci când este întrebat. Conștientizarea faptului că prin întrebarea formulată de educatoare se vor evalua și cunoștințele celorlalți copii.

Metode și mijloace de realizare:

Discuții individuale cu preșcolarul

- să fie încurajat să-și monitorizeze singur comportamentul, să înțeleagă și să conștientizeze consecințele propriului comportament

Metoda modelării modelarea se bazează pe puterea exemplului, pe învățarea socială. Esența metodei constă în îndepărtarea conduitelor negative dobândite prin imitație și plasarea copilului sub influența unor modele pozitive (părinți, educatoare, colegi)

Metoda întăririlor crește frecvența de apariție a comportamentului adecvat; pentru fiecare comportament adecvat am administrat acel tip de întărire potrivită copilului. Pentru fiecare dată când a ridicat mâna pentru a răspunde, a primit o bulină roșie. Dacă merită mai multe buline adunate pe parcursul unei zile copilul va beneficia de o recompensă.

Extincția comportamentului dezadaptativ

-prin înlăturarea întăririlor unui comportament neadecvat, reducem frecvența acelui comportament; când copilul răspundea neîntrebat, îl ignoram și repetam întrebarea. În cazul în care răspundea când era întrebat, întăream acest comportament.

„TIME-OUT” (TEHNICA IZOLĂRII)

-prin izolarea temporară de activitatea aflată în desfășurare, copilul este pedepsit pentru menținerea comportamentului neadecvat, este așezat pe scaunul gânditorului pentru a-și reaminti regulile grupului;

-time-out-ul era redus temporal, iar copilul cunoștea durata acestuia;

Regula premack -creșterea frecvenței de apariție a comportamentului adecvat prin manipularea unei activități preferate;

ex. de aplicare: dacă vorbești când ești solicitat și pe tema discutată, ai dreptul să alegi în pauză un joc.

REZULTATE OBTINUTE ÎN URMA IMPLEMENTĂRII PLANULUI DE INTERVENȚIE:

- Se reduce frecvența apariției comportamentului neadecvat;
- Se conformează regulilor de grup, a reușit să-și facă prieteni, este grijuliu cu cei mai mici;
- Respectă persoanele din grup și la grădiniță și acasă;
- Recompensele duc la creșterea încrederii în sine, stima de sine pozitivă;
- Conștientizează că întrebarea nu este numai pentru el;
- Stă la măsută, respectând regulile de comportament adecvate din timpul orei.

SCUMPA MEA MĂMICĂ

Elev: Nica Roxana

Clasa I, Școala Gimnazială Teslui, Dolj

Prof îndrumător: Mirea Daniela-Constanța

Pentru mine mama este cel mai sfânt lucru din viața unei persoane. La fel este și mama mea pentru mine.

Mama este prima ființă care m-a luat în brațe, m-a sărutat și mi-a spus că mă va ocroti mereu.

Atunci când mama este lângă mine mă simt completă. Ea este o prințesă din povești cu părul lung și negru, cu ochii mari și blânzi care îmi îndeplinește toate dorințele. Vreau să îți mulțumesc în fiecare zi că ești alături de mine prin fapte bune, ajutor, respect, multă iubire și afecțiune.

Atunci când voi crește mare vreau să fii mândră de mine, îți promit că nu te voi dezamăgi. Te voi răsplăti și voi avea grijă să nu îți lipsească nimic *Zâna mea cea bună*. Ești ajutorul meu de nădejde, prietena mea cea mai bună, bunătatea și candoarea din viața mea. Mă ierți atunci când îți greșesc, mă mângâi și mă alinți la nevoie.

Îți urez sănătate, multă fericire, pace în suflet, viață lungă și liniștită și tot ceea ce îți dorești.

Te voi iubi mereu și voi fi alături de tine. La mulți ani!

STUDIU DE CAZ ASUPRA UNUI PREȘCOLAR AGRESIV

Secretar Ghelmegeanu Anca
Școala Gimnazială Specială nr.4, București

Vlad are 3 ani, face parte dintr-o familie compusă din mamă, tată și o surioară mai mică. Părinții sunt intelectuali, activează în aceeași firmă și el a crescut sub supravegherea bonelor, uneori în casă au funcționat și trei bone în aceeași zi pentru a suplini lipsa de implicare a părinților în timpul zilelor lucrătoare. Uneori, tata pleacă în deplasare lipsind mai multe zile în cursul săptămânii. Mama este foarte atentă și preocupată de creșterea și educarea copiilor supraveghind bonele prin anumite mijloace. După program își petrece tot timpul cu copiii, la fel și în weekend. Mama a apelat la ajutorul psihologului deoarece a constatat ca Vlad nu dorește să mănânce anumite mâncăruri și în ultima vreme a vorbit urât mamei și bonei, chiar le-a tras la amândouă și câte o palmuță. În public nu dorește să respecte regulile, ignoră sfaturile și rugămințile mamei. Mama este îngrijorată de comportamentul lui Vlad și ea recunoaște că, uneori, i-a mai aplicat și câte o bătaie în ideea sancționării copilului pentru comportamentul său inadecvat. Din discuția cu copilul, a reieșit că și bona îl sancționează prin bătaie, deși nu acesta a fost contractul cu părinții, ci dimpotrivă, părinții au avut o înțelegere cu bona ca de fiecare dată când se nasc probleme să le fie comunicate pentru ca ei, părinții, să ia decizii în privința copilului. Mama lui Vlad dorește să-i ofere o educație corespunzătoare, în acest sens s-a documentat psihologic și pedagogic în vederea soluționării în mod adecvat și la timp a problemelor legate de educația copiilor.

Factorii care au cauzat agresivitatea copilului

- Stilul diferit de creștere al bonelor
- Competiția bonelor în raport cu mama
- Bătaia dată de una din bone și probabil și bătaia dată de mamă, copierea, imitarea acestui comportament
- Absența îndelungată a părinților din familie din cauza implicării în carieră

Strategii de recuperare a comportamentului prin educație și consiliere

- Evaluarea psihologică prin testul familiei, testul draw a personalității
- Jocuri creative, modelaj, pictură
- Scenarii terapeutice, povești și metafore
- Fixarea regulilor de comportament în cadrul familiei
- Consilierea familiei, în special a mamei, tatăl fiind foarte ocupat
- Asigurarea îngrijirilor de către o singură bonă, care în urma evaluării psihologice a demonstrat aptitudini și resurse pentru a ocupa acest loc în viața și casa familiei.

Efectele consilierii și intervenției educative în grupă

- Echilibrarea personalității copilului
- Dezvoltarea și întărirea comportamentelor valorizate social
- Petrecerea timpului de calitate cu părinții săi
- O comunicare mai eficientă în cadrul familiei
- O bună comunicare cu copilul și negocierea cu acesta înlocuind comportamentul hiperautoritar al părinților
- Evitarea conflictelor de orice natură în prezența copilului
- Un sistem congruent de educație al părinților conjugat cu cel al bonei
- Mersul la grădiniță și integrarea în grupa de copii.

HARAP-ALB ȘI PRIETENII ÎN PERIOADA PANDEMIEI

Prof. Psihopedagogie specială Corunga Elena
Școala Gimnazială Specială nr 4, București

Povestea începe, ca toate poveștile, cu odată ca niciodată, că de nu ar fi fost nu s-ar fi povestit, dar cu gândul că a fost și nu va mai fi.

Astfel că, în vremuri grele, de izolare și apariție a tristeții, este necesară aducerea în prezent a unui personaj de poveste, un erou ce ar putea să salveze umanitatea de virușii scăpați din Tărâmul îndepărtat al acestora, unde domnește lipsa de reguli și de empatie.

Eroul nostru este Harap-Alb, un prinț curajos, care este înzestrat cu toate abilitățile necesare pentru a readuce zâmbetul oamenilor care trăiesc în casele lor ca niște păsări veșnic ținute în colivie. Pregătirea pentru călătoria fascinantă se face ca în poveste, astfel că Harap-Alb își ia veșmintele cele mai frumoase, calul lui care a mâncat jărat în povestea știută și pornește spre necunoscut, spre o noua călătorie.

Pentru a aduna toți virușii de pe planetă, sunt necesare multe forțe din povești, așa că Harap-Alb le dă de știre prietenilor lui: Gerilă, Păsări-Lăți-Lungilă, Flămânzilă și Setilă, toți dornici să vină în ajutorul oamenilor și să pună la cale o strategie pentru a aduce bucurie în lume.

În călătoria lor au mai avut un ajutor, credința în Sfânta Duminică ca îi va ajuta să ducă la bun sfârșit această misiune.

Astfel că, au pornit spre a găsi virușii, din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Fiecare avea o modalitate diferită de a îi aduna, astfel că Setilă îi căuta în apele lumii, potolindu-și frecvent și setea ce îl mistuie, Gerilă îi îngheța cu ușurință, doar aceasta este misiunea lui, Flămânzilă îi mânca cu multă bucurie și veșnic cu multă dorință de a mânca, iar Păsări-Lăți-Lungilă îi strângea din înaltul cerului, fiind bucuros că a mai vânat ceva, făcând ceea ce știa.

Adoptând această strategie eficientă, fiecare făcând exact ceea ce putea mai bine și era înzestrat cu asemenea calități, ei reușesc să îi nimicească pe virușii din fiecare colțișor al lumii.

Harap-Alb, îi strângea meticulos pentru a-i duce la locul lor, de acolo de unde au venit ca să aducă izolare printre oameni și distanțare.

Fără cunoașterea abilităților fiecăruia nu ar fi reușit să adune virușii din lume, oprindu-i pe aceștia să își manifeste tristețea veșnică pe care o trăiesc ei, lipsa de compasiune și de interes pentru ceilalți.

În această călătorie fiecare dintre cei cinci prieteni cu puteri magice au avut un singur scop, să adune virușii făcând exact ceea ce știu ei mai bine.

Astfel că au mers zile și nopți prin lume, ca vântul și ca gândul, să aducă liniștea și echilibrul oamenilor.

Au avut și încercări nu tocmai ușor de trecut, pentru că omul spân și-a făcut și el apariția într-un mod cât mai firesc pentru el, împrăștiind piedici ce au avut ca scop încetinirea misiunii lor, dar cum întotdeauna binele învinge răul, prietenii noștri au reușit să treacă peste aceste provocări reușind să strângă toți virușii, folosindu-și doar abilitățile pe care le aveau și le-au exersat de-a lungul vieții.

Și iată-i ajunși și pe Tărâmul virușilor, unde mii de viruși încercau să iasă pe poarta spre omenire, dar Harap-Alb și prietenii lui au reușit să ferece printr-o suflare această ieșire, aducând liniștea oamenilor din întreaga lume.

Misiunea lor s-a finalizat așa cum era de așteptat. Au reușit să salveze umanitatea așa cum și-au propus folosindu-și abilitățile lor magice de personaje înzestrate cu puteri ce au devenit cunoscute peste tot în lume.

Astfel că este imperios necesar să ne cunoaștem abilitățile, pentru a putea deveni eroi în lumea noastră, în grupul nostru, realizând misiuni conform cu ceea ce suntem înzestrați și păstrându-ne mereu credința.

POVESTEA UNUI NEAM FĂRĂ PREZENT

Prof. Vasilescu Mihai
Liceul tehnologic Dacia

În mijlocul unei clase, la o universitate, unul dintre studenți l-a întrebat pe neașteptate pe profesor:

- Știți cum sunt capturați porcii sălbatici?

Profesorul a crezut că este o glumă și se aștepta la un răspuns amuzant.

Tânărul i-a răspuns că nu e de glumă, și și-a început serios dizertația:

- Pentru a captura porcii sălbatici, mai întâi se caută un loc în pădure unde merg de obicei porcii sălbatici, iar acolo se pune zilnic puțin porumb pe pământ.

Așadar, porcii sălbatici vin în fiecare zi să mănânce porumbul "gratis" și, când se obișnuiesc să vină zilnic, construiești un gard în jurul locului unde s-au obișnuit să mănânce, câte o parte pe rând... Când se obișnuiesc cu o parte a gardului, se întorc să mănânce porumbul, iar tu construiești altă parte a gardului... Se obișnuiesc din nou și mănâncă din nou. Construiești gardul în jur, puțin câte puțin, până instalezi patru laturi ale gardului în jurul porcilor. În cele din urmă instalează o poartă pe ultima parte.

Porcii sunt deja obișnuiți cu porumbul gratis și gardurile, și astfel încep să vină singuri prin intrare. Atunci închizi poarta și capturezi tot grupul. Atât de simplu, pas cu pas, până în ultima secundă porcii își pierd libertatea. Încep să alerge în cerc în interiorul gardului, dar sunt deja la închisoare. După aceea, încep să mănânce porumbul gratuit. Se obișnuiesc atât de mult încât uită cum să vâneze singuri, și de aceea acceptă sclavia.

Chiar și ei sunt recunoscători răpitorilor lor și, generații întregi merg fericiți la abator. Nici măcar nu cred că mâna care îi hrănește este aceeași care îi omoară. Tânărul i-a spus profesorului că este exact ceea ce a văzut că se întâmplă în țara sa, în provincia sa, în orașul său, cu oamenii săi.

Guvernele populiste, în proiectele lor dictatoriale, ascunse sub mantaua "democratică" eliberează porumb gratuit pentru suficient timp pentru a atinge supunere sistematică.

Și fiecare nou "guvern salvator" se deghizează în "programe sociale", dă pomană, dă bani pe care îi scot din buzunarul muncitorului, îndeplinește misiuni, planuri, indulgențe, legi, "protecție", subvenții pentru orice, exproprieri nejustificate, programe de "bunăstare socială", petreceri, târguri sau festivaluri, uniforme, pâine și circ, transport gratuit. "G R A T I S!"

Tot acel "liber" pe care-l oferă astfel de escroci, deghizați în politicieni, unui popor prost obișnuit cu firimiturile porumbului gratis și "liber" îi fură capacitatea de a fi critic, gânditor și antreprenor.

În sfârșit, realizați că tot acel minunat "ajutor" guvernamental este o problemă, care se opune viitorului democrației în țara noastră.

Puteți să luați atitudine sau încrucișați brațele, și mâncați porumbul...

MAMA

Elev Ghiban Oana
Clasa a VIII-a
Școala Gimnazială "Sfântul Grigorie Teologul" Galați
Coordonator, prof. Deaconescu Mihaela-Maria

Încă din vechime, de la întemeierea lumii, femeia este menită să devină mamă. Aceasta este o jertfă mare, căci mama dă viață unui nou suflet, sânge din sângele său. Așa cum Fecioara Maria l-a născut pe Iisus Hristos, orice femeie aduce pe lume un prunc, dăruindu-i viață.

Mama este unică, o ființă minunată, sfântă, care trebuie respectată și prețuită pentru darul minunat pe care îl face prin nașterea unui nou suflet. Nimeni nu o poate înlocui, niciun om pe lumea aceasta nu poate da cuiva dragostea unei mame când aceasta lipsește din viața copilului său. Mamă nu e cea care te naște și te lasă, ci cea care te crește, te ajută să faci primii pași și să descoperi lumea. Tot mama e cea care te alină când totul pare greu, cea care te sfătuiește, te ajută, te dojenește când greșești și te iartă de fiecare dată. Ea e ființa minunată care acceptă orice ca să-ți fie alături și să știe că totul e în regulă. O adevărată mamă nu și-ar lăsa copilul, orice ar face el, căci dragostea îi va da mereu puterea să îl ierte și să îl ajute. Indiferent cât de greu ar fi sau cât rău ar fi făcut copilul său altor oameni, mama are mereu înțelegere, dragoste și sfaturi bune care să îl ajute să se ridice. Indiferent unde ne-am afla, ce am face sau ce s-ar spune despre noi, mama este persoana care aduce liniștea în suflete și în gânduri. Toți avem o mamă, toți suntem copiii ei oricât de mari am fi și la orice vârstă, tot mama va fi cea care ne va cunoaște cu adevărat și ne va fi alături cât va trăi.

În orice limbă, în orice popor, cuvântul „mamă” este sfânt. Mama, acest simbol de dragoste eternă și dăruire, ce alină suferințe și mângâie inima oricui, este cântată, adorată și idolatrizată în atâtea feluri diferite. Mii de poeme, zeci de mii de cântece, milioane de inimi poartă în ele imaginea pură a mamei. Pentru fiecare, chipul mamei sale este conturat și definit prin perfecțiune. Astfel, versurile scriitoarei Lucia Muntean pictează tabloul mamei în această manieră: „Chipul mamei minunat,/ Astăzi singur l-am pictat:/ Pentru părul ei frumos,/ Inelat și mătăsos/ Am luat rază de soare/ Și-am pus-o-n culoare/ Pentru ochii arămii/ Frunza toamnelor din vii/ Pentru gură zâmbitoare/ Rozul parfumat din floare/ Pentru fața ei cea fină/ Puful caisei din grădină”.

În literatura română există însă câteva opere care descriu aproape întrutotul sentimentele materne prin profunzimea lor. Toți scriitorii români au descris dragostea de mamă în operele lor, fiecare în felul său. Mama este surprinsă în toate etapele vieții copilului său, din leagăn până la maturitate, de la naștere până la moarte. Nina Casian scria în versurile sale: „M-a crescut mama în poală/ De la leagăn pân la școală/ Zile-ntregi și nopți de-a rândul/ Mi-a vegheat somnul și gândul/ M-a-nvățat să gânguresc,/ Să zic mama, să zâmbesc/ M-a-nvățat apoi prin casă/ Primii pași până la masă...”

Încă de la începuturile literaturii populare, de la primele versuri rostite sau cântate, oamenii au simțit nevoia să aducă un elogiu mamei și legăturii puternice dintre mamă și copil. Toate cântecele de leagăn specifice folclorului românesc sunt ale mamei și tot ea este primul cuvânt pe buzele copilului. În amintirea poezilor populari a stat întotdeauna „măicuța”, care le-a fost sprijin și sfătuitor în viață. Mama înseamnă „acasă”.

Inspirat de literatura populară, scriitorul Ion Creangă ne-o descrie pe mama sa, în „Amintiri din copilărie”, ca fiind totul: „Așa era mama în vremea copilăriei mele, plină de minunății, pe cât mi-aduc aminte; și mi-aduc bine aminte, căci brațele ei m-au legănat când îi sugeam țăța cea dulce și m-alintam la sânul ei, gângurind și uitându-mă-n ochii ei cu drag!”.

Și alți clasici ai literaturii române au adus în universul operelor lor această faptură trimisă ca o minune a lui Dumnezeu pe Pământ. Marele poet Mihai Eminescu o numește „dulce mamă”, căci cea mai dulce alinare și cea mai pură dovadă de iubire nu pot fi decât ale mamei. Versurile sale din

poezia „O, mamă!” vorbesc de la sine: „O, mamă, dulce mamă, din negură de vremi/ Pe freamătul de frunze, la tine tu mă chemi”

Poate mulți dintre noi nu realizăm cât ne iubește mama, deoarece suntem mult prea preocupați și nu vedem altceva decât probleme, iar pe mama o întâlnim de cele mai multe ori când ne este bine. Ar trebui însă să ne gândim de câte ori ajutorul mamei ne-a înseninat parcursul vieții în momentele cele mai grele. Numai atunci am putut simți cât înseamnă cu adevărat iubirea ei. Acest lucru îl regăsim și în basme, căci de cele mai multe ori, mama este personajul adjuvant care deține secretul pentru a ști dacă i s-a ntâmplat ceva rău copilului și tot ea este cea care îi vine în ajutor. Batista sau năframa mamei sunt motive des întâlnite în basmele populare românești.

Mama are acea forță divină, care o face să-și găsească și să-și aștepte copilul, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. În balada populară „Miorița”, autorul popular amintește de „măicuța bătrână cu brâul de lână”, care își căuta feciorul. Același motiv al așteptării și al căutării plină de grijă maternă se regăsește și în poezia „Mama” a lui George Coșbuc: „O nu! Nu-i drept să te-ndoești!/ La geam tu sari de-odată/ În noapte-afară tu privești (...) Mi s-a părut c-aud la geam/ Cu degetul cum bate/ Dar n-a fost el!... să-l văd venind,/ Aș mai trăi o viață/ E dus, și voi muri dorind/ Să-l văd o dată-n față”. O mamă nu ar accepta vreodată să-și vadă copilul suferind printre străini sau înfrânt de dușmanii săi. Așa cum „muma lui Ștefan cel Mare”, nu l-a primit acasă, nerecunoscându-l ca fiu, din cauza bătăliei pierdute cu turcii, orice mamă vede în copilul său numai victorie și nu poate concepe înfrângerile suferite de acesta: „—Ce spui tu străine? Ștefan e departe/ Brațul său prin taberi, mii de morți împarte/ Eu sunt a sa mumă; el e fiul meu/ De ești tu acela, nu-ți sunt mumă eu”

Mama este și cea care nu ne poate vedea plângând sau dorindu-ne ceva, fără să ne intre în voie. Uneori, această grijă deosebită a mamei pentru capriciile noastre poate deveni „dăunătoare” pentru dezvoltarea adultului de mâine. „domnul Goe” și Ionel, din operele lui Caragiale, ne pot demonstra acest lucru: „ca să nu mai rămâie repetent și anul acesta, mam’mare, mamișica și tanti Mița au promis tânărului Goe să-l ducă în București de zece mai.”; „Madamme Popescu mai sărută odată dulce pe maiorașul, îl scuipe să nu-l deoache și-l lasă jos”; „Vezi? Vezi, dacă faci nebunii? Era să-mi scoți ochiul. Ți-ar fi plăcut să mă omori? Sărută-mă să-mi treacă și să te iert!”.

Mama este însă și va rămâne pentru totdeauna cel mai drag om, cel mai bun exemplu de urmat, cel mai sfânt cuvânt, cea mai frumoasă imagine a vieții noastre. Conform spuselor lui Grigore Vieru: „Mama este începutul tuturor începuturilor”. De aceea, data de opt martie este una din cele mai importante în calendarul nostru, căci o cinștim pe cea care ne-a dat viață. Atunci avem ocazia să îi spunem mamei, prin cuvinte și daruri, ce înseamnă pentru noi. Acest lucru ar trebui făcut în fiecare zi, măcar o dată, pentru această ființă modestă, care nu are nevoie de prea mult pentru a simți aprecierea și mulțumirea noastră.

Mamă, te iubesc!

MAMA – ICOANĂ SFÂNTĂ

Iarca Denisa
Clasa a VI-a B
Școala Gimnazială Căndești
Loc. Căndești, jud. Buzău
Prof. coordonator: Fănică Daniel

O pace cu aripi moi își face sălaș în străfundurile mele inocente când mă gândesc la dulcea-mi mamă, un înger coborât din înalt. Așa cum Maica Domnului Îl poartă pe Mântuitor în inima sa, la fel cum soarele este nedespărțit de copilele lui-razele, așa și mama mă ocrotește neîncetat cu brațele calde ale rugăciunilor ei, căci „orice mamă rămâne mamă pentru veșnicie, nu se desparte de copilul ei când îl naște. Și nu se desparte de el nici când moare, îl ține în inima ei, îl are în inima ei” (Arhimandrit Teofil Păraian).

Imaginea blajină a mamei răsare tainic ca o lumină lină, din codrii de nădejde, atunci când mă pierd prin hrubele adânci ale întunericului. Ochii săi, topiți în căldura smereniei, sunt izvorul unei iubiri tămăduitoare. Asemenea Născătoarei de Dumnezeu care mijlocește pururea pentru fiii ei duhovnicești, măicuța, cu buzele subțiri și sărutate de focul macilor, se roagă cu lacrimi de pocăință pentru binele meu. Prin năframa cusută cu suspine i se zărește părul moale, în care noaptea s-a rătăcit și a uitat să mai plece. Zâmbetul senin, scăldat în puritatea unei margarete, răspândește o bucurie mai presus de fire și risipește întristarea. Adesea îmi pare că al său chip este o floare pe care zăbovește dragostea lui Hristos. Așa cum un crin își ridică potirul spre cer, revărsându-se în el frumusețea, armonia și căldura răsăritului, la fel și mama este inundată de mila și iubirea lui Dumnezeu. Fiind untdelemnul ce vindecă suferințele, ea se jertfește neconștient pentru mine. Curajoasă precum femeile mironosițe care au alergat la mormânt să-L ungă pe Iisus cu arome, mama rămâne demnă în orice situație, cuvintele ei fiind gărzi ale adevărului. Blândă ca un bob de rouă ce niciodată nu îndoiește o petală, sensibilă ca un câmp cu mii de fire de iarbă ce vibrează la atingerea unui fluture, răbdătoare ca o sămânță ce așteaptă să devină arbore, mama își împodobește sufletul cu milostenie, devenind o candelă vie a credinței ce arde întru slava lui Dumnezeu. Sfânta Fecioară Maria, izvor al lacrimilor, a simțit durerea sfâșietoare a fiecărui piron înfipt în palmele și picioarele Fiului ei, suferind alături de El și plângând la Crucea Sa, fiind lângă Mântuitor atât pe pământ, cât și în cer, unde este „îmbrăcată în haină aurită și prea înfrumusețată”. Aceeași legătură rămâne valabilă și peste veacuri, pentru că mama mă învește cu aripile sale protectoare, asemenea unei sălcii ce veghează râul. Cu sufletul preaplin de greutatea vieții, în genunchi, mama se roagă la icoana Maicii Domnului, mulțumindu-i pentru fiecare dimineață binecuvântată în care mă vede. La fel cum lebăda, pasărea ce nu murmură nicicând, se sacrifică muribundă pentru a lăsa ca testament câteva note de glas inefabil, așa și măicuța mea se jertfește pentru mine, împlinindu-și, cu ajutorul lui Hristos, datoriile de femeie creștină, de soție și de mamă. Uneori îmi pare că ea seamănă cu Preacurata. Când sufletul îmi este prins în cătușe de tristețe, la ușa inimii mele bate iubirea mângâietoare a mamei. Această dragoste vibrează în mine ca un imn sfânt ce mă însoțește tainic, mă păzește și îmi trimite rodul rugăciunilor sale, împletit cu harul Duhului Sfânt. Mă înclin în fața mamei, îi sărut mâna și o privesc cu drag, ca pe o icoană. Îi mulțumesc că m-a învățat să fiu Om, m-a dus la Biserică, unde am fost botezată în numele Sfintei Treimi, devenind astfel un ostaș din armata nebiruită a lui Hristos: „Căți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și-mbrăcat”. Fie ca dragostea de Dumnezeu, insuflată de mama, să devină cheazășuitoarea vieții mele, iar bucuriile duhovnicești să-mi lumineze calea spre mântuire! Întru mulți și binecuvântați ani, mamă!

MAMA

Nițoi Maria Alexandra
Clasa a V-a B
Școala Gimnazială Tărtășești

Este cea mai specială ființă din această lume, este centrul universului meu. Este ca o zână din povești pentru mine, are ochii blânzi, care mă privesc întotdeauna cu dragoste, duioșie și căldură și mereu mă încurajează și îmi dau putere să merg mai departe.

Când aud cuvântul mama, mă gândesc la cea care ne ghidează primii pași pe care îi facem în lunga călătorie a vieții. Mama pentru mine este ca o carte cu povești care spune ceea ce este bine și ceea ce este rău, ce este nedrept, ceea ce trebuie să fac în momentele de cumpănă. Ființa ce mi-a dat viață face ca totul să mi se pară ușor, să fiu optimistă, să nu mă dau niciodată bătută, să am puterea interioară de a o lua de la capăt, deși totul pare pierdut. Mama are mereu o soluție pentru problemele mele, numai ea știe să îmi aline suferința și să îmi dea încredere în mine, mă face mereu să mă simt cea mai importantă persoană din viața ei.

Mama este și va fi mereu în inima mea, este un înger trimis de Dumnezeu să îmi vegheze și să îmi călăuzească pașii pe drumul vieții. O iubesc până la cer și înapoi și sunt fericită că sunt fiica ei.

SCUMPĂ MAMĂ

Elev: Dobrescu Leonard
Clasa I
Școala Gimnazială Teslui, Dolj
Prof. îndrumător: Mirea Daniela-Constanța

Astăzi este ziua ta, prilej bun să îți spun cât de mult însemni pentru mine.

Strălucești în viața mea ca soarele pe cer, ești icoana sfântă a drumului meu în viață. Pentru mine reprezintă o floare delicată dar și fragilă, de aceea voi fi lângă tine mereu și la bine și la greu.

Cred ca Dumnezeu mi te-a trimis ca o binecuvântare în viața mea. Aș dori ca toți copiii din lume să aibă o astfel de mamă iubitoare, protectoare, frumoasă, blândă și harnică. Îți sunt datoare cu însăși viața mea. Mă iubești atât de mult chiar și atunci când nu sunt tocmai un copil cuminte. Știi să ierți și să mă mângâi atunci când sunt supărată sau îmi este greu. Faci totul așa cum trebuie.

Simt cum mă protejezi prin căldura care se degajă din sufletul tău bun și pur. Aș dori ca această căldură să mă înconjoare tot timpul oriunde merg pentru a nu-ți simți lipsa nicicând.

Te voi iubi mereu, te voi respecta și te voi ajuta. Îți doresc tot binele din lume, calea pașilor tăi să fie presărată mereu doar de bucurii, să ai o viață lină și frumoasă și tot norocul să fie cu tine. Te voi păstra mereu în sufletul meu.

Îți mulțumesc că exiști și că ești mama mea.

La mulți ani, scumpă mămică!

MAMA, PRIMĂVARA VIEȚII MELE

Ilie Cosmina
Clasa a VI-a B
Școala Gimnazială Căndești
Loc. Căndești, jud. Buzău
Prof. coordonator: Fănică Daniel

Am fost acolo, împreună de la început, când eram un ghemotoc cu doi ochi mici, ca de păpușă care căutau somnoroși către lumina soarelui. Era mama mea și prima primăvară a vieții mele.

Nu știu ce simt alți tineri când se gândesc la mamele lor, la anii copilăriei lor, nu știu ce gândesc și nu știu ce vor așterne pe hârtia din fața lor. Eu știu doar că mie nu mi-e ușor, simt că umblu într-un colț cald al sufletului meu unde sunt adunate amintiri și simțăminte aparte, delicate, sincere și mult prea profunde. Mă cufund în interiorul sufletului meu încet, cu grijă scot la lumină, ca și cum ar fi niște giuvaere de preț, crâmpoie de amintiri ce mă leagă de mama mea, frânturi de simțăminte, de senzații trăite începând cu primii ani ai copilăriei mele. Acum, când scriu aceste gânduri, în camera mea e liniște - am întrerupt orice sursă producătoare de zgomot - și e seară, târziu. Scriu despre mama, de fapt vorbesc despre ea, și nu pot vorbi decât cu un ton cald și liniștit, reținut și rar, ca atunci când vorbești într-o biserică.

A fost acolo când am deschis ochii către lume și-a întins mâinile și m-a luat în brațe. Avea ochii atât de frumoși și de strălucitori încât doar cerul se putea întrece în frumusețe cu ei. Și se umpleau de atâta căldură când mă priveau, iar zâmbetul îi lumina așa de frumos chipul! Îmi amintesc cum mă jucam cu mânuțele prin părul ei bogat ce mirosea întotdeauna a flori de câmp.

Era mama, ființa la sânul căreia eu îmi găseam liniștea și alinarea, ființa ale cărei palme îmi mângâiau obraji și tâmpoale, alungând din jurul meu orice lucru ce mi-ar fi făcut vreodată vreun rău.

Eram plâpândă precum un ghiocel gingaș ce își ivește trupul prin ultimul strat al zăpezii trecătoare. Și ea mă ocrotea cu atâta dragoste, cu atâta căldură izvorâtă din inima ei de mamă tânără.

Îmi aduc aminte că toți pomii erau înfloriți, iar iarba se ivise pretutindeni, toate făpturile răsfrățându-se în razele calde ale soarelui. Iar ea își puneau-n păr flori albe de cireș. Apoi au urmat ani de sfaturi și povești, atâtea răspunsuri la miile de întrebări pe care mintea mea de copil și le puneau.

Cântecele de leagăn, căldura glasului ei, poveștile pe care o puneam să mi le citească seara la culcare, personajele minunate despre care îmi citea și care îmi umpleau imaginația bogată, sentimentul plăcut de liniște și siguranță pe care îl simțeam atunci când eram în brațele ei, toate acestea nu le voi uita niciodată, amintirea acestora va persista acolo, într-un loc special al inimii mele, atâta timp cât eu voi trăi.

Ea era prințesa mea, acolo în regatul minunat al copilăriei mele inocente, floarea cea mai de preț în grădina plină de atâtea flori încântătoare a primăverii vieții mele.

Anii au trecut, cu anotimpurile lor, cu transformările lor, cu nori, cu ploi, cu zăpezi, apoi au urmat iar primăveri și veri cu pomi înfloriți, plini de roade și lanuri de grâu. Și, încet-încet, copilul cu ochii inocenți a crescut, s-a ridicat către cer cu mintea însetată de noi cunoștințe, de noi sentimente, de noi trăiri.

Mintea mea flămândă de cunoaștere a început să alerge peste filele cărților, peste romane, peste piese de teatru, peste volume de poezii, să descopere și să înțeleagă lucruri noi, să afle răspunsuri la întrebări din ce în ce mai complicate și mai frământătoare. Și am ajuns aproape la vârsta pe care o avea atunci mama. Ea nu își mai pune în păr flori albe de cireș, însă pe nebăgate de seamă câteva fire din părul ei împrumută din albul acestora. Iar pe fruntea ei, atât de senină și de catifelată odinioară apărură câteva riduri. Numai ochii își păstrară vie strălucirea și căldura, iar în ei se oglindește și acum albastrul cerului nemărginit ca în niște ferestre larg deschise către un suflet cuminte și frumos.

Anii au trecut așa de iute ... în curând va fi ziua ei, ziua de 8 Martie. Nu știu dacă îi voi cumpăra un cadou, nu știu ce să îi cumpăr. De-a lungul anilor i-am cumpărat diverse cadouri, de fapt

mici lucruri fără importanță materială și întotdeauna s-a bucurat, dar acum știu că pentru ea cel mai frumos cadou eram eu... faptul că eram sănătoasă, că învățam bine, că eram ascultătoare.

Nu știu ce îi voi cumpăra, dar un lucru sigur am să-l fac: mă voi duce în pădurea din apropierea casei mele și îi voi culege un buchet de ghiocei. Știu că i-au plăcut întotdeauna. Mă voi duce la ea, îi voi da buchetul și o voi îmbrățișa. O voi privi pentru câteva secunde în ochi să simt din nou strălucirea aceea ce mi-a luminat atâtea ani sufletul de copil. Îi voi lua palma peste care anii încep încet-încet să lase semne și o voi apropia de obrazul meu șoptindu-i cu sinceritate și recunoștință acele cuvinte, pe cât de simple, pe atât pline de înțeles – „La mulți ani, mamă!”.

Acum anul s-a împodobit cu o nouă primăvară, iar cerul e senin, îmbiat de razele curate ale soarelui. Azi, în această zi frumoasă este ziua tuturor mamelor – 8 Martie. Pentru noi, copii, mama este cea mai dulce ființă de pe pământ.

Primul meu zâmbet, primul meu cuvânt, o carte cu povești, copilăria cu tainele ei, toate sunt strâns legate de mama, persoana care descrisă cu ajutorul cuvintelor pare ireală. Ochii ca niște lumânări sclipitoare, gura ca un trandafir îmbobocit, zâmbetul ca un curcubeu după o ploaie caldă de vară alcătuiesc figura drăguță a mamei mele.

Mamă! Îți mulțumesc nu doar pentru că ești mama cea mai bună, dar și pentru că ești femeia care doresc să trăiască veșnic. Este adevărat că sunt comori pe acest pământ care fac viața să merite trăită, dar nici una nu se compară cu zâmbetul mamei mele. Mamă, ești ființa cea mai minunată, vei fi întotdeauna în inima mea, până când stelele vor înceta să mai strălucească. Dacă aș avea o putere mi-aș dori să îmi pot desena mama în floarea cea mai gingașă a trandafirilor, să-i pot mirosi, să simt mereu căldura ei aparte. Alături de tine, mamă, bolta vieții mele e mereu liniștită și senină, fără urme de nori.

Ea este pentru mine lumina vieții mele ce nu se stinge niciodată, ce strălucește ca steaua pe cer, ea este leagănul de poveste ce mi-a mângâiat copilăria și a făcut ca orice zi petrecută lângă ea să fie o zi de basm. Ea este pentru mine luceafărul ce apare noaptea reușind să dezvăluie totul cu lumina lui. Este comoara și marea mea iubire, mă iubește atât de mult încât dragostea ce mi-o poartă mă ajută să trec peste orice.

Și eu la rândul meu o iubesc, o prețuiesc, dragostea mea pentru ea o pot asemăna cu un trandafir roșu, proaspăt, aflat în zorii dimineții, cu bobițe de rouă deasupra. Chipul ei este zugrăvit din cele mai de preț minunății ale naturii.

Mama, acest cuvânt cu putere fermecată, reprezintă pentru mine cea mai iubită și îndrăgită ființă de pe pământ. Mama e cel mai bun prieten care nu cere niciodată răsplată pentru truda sa. O dragoste de mamă este pentru veșnicie puternică și nu se schimbă niciodată.

Aș mai putea să scriu, sunt atât de multe lucruri să scriu gândindu-mă la mama mea, încât aș umple multe pagini, dar nu mai vreau. Când vorbesc despre sentimentele mele pentru mama, inima mi se umple de duioșie, iar sufletul mi se tulbură ca și cum m-aș afla într-o biserică. Dar în biserică nu se vorbește mult...

PĂRINȚII

Mateș Ionela Cristina
Liceul Tehnologic "Moga Voievod" Arad

"Părinții ocrotitori, de nu-i mai ai,
Nu dispera, copile,
Căci toți suntem pe-acest pământ sub ocrotire!

Un Dumnezeu avem, să știi!
E cel mai bun tată,
Iar Mama care te va ajuta în viață:
Speranța, cea mai dulce soață!

De nu ai mamă lângă tine,
Să știi că ea te ține-n brață,
Și cine crezi că-i aceea mamă?!
E cea mai bună mamă...

N-o vezi când lângă tine stă,
Te mângâie și-ți șterge
Durerea care a lăsat o urmă!
E cea mai Sfântă mamă...

Și chiar de-ai fi pe patul morții,
Să știi, copile, tu să crezi
Că-n veci cu tine ea rămâne,
Ținându-te-n slăvi. "

MAMA

Căpeț Iris Renee, Clasa a II-a C, Școala Gimnazială nr. 79

Înv. Alina Surdan

Mama mea este cea mai dragă ființă din lume.
Este blândă, are privirea caldă și înduioșătoare, are părul șaten și ochii căprui.
Are un zâmbet dulce de îmi înseninează sufletul,
iar graiul ei suav mă alină de fiecare dată când sunt obosită sau tristă.
Mama mea este minunată și o iubesc din toată inima.
Este cea mai frumoasă!
Îi mulțumesc că este mereu alături de mine la bine și la greu.
E icoana ce o port în suflet.
Când mă ține în brațe, îmi bate inima foarte tare de fericire.
Mami, te iubesc!

MAMA

Mama draga te iubesc,
Cât de mult pot eu, firesc.
Ești zeița mea frumoasă,
Tu ești cea miraculoasă.

Tu ești mama cea loială,
Tu ești mama specială,
Te iubesc foarte tare,
Tu ești cea mai iubitoare.

Mă înveți, mă îngrijești,
Mă alinți și mă iubești.
Mă îndrumi și sfătuiești,
M-ai născut și-acum mă crești.

După toate cât le faci,
Ar trebui puțin timp liber să-ți lași,
De-aceea o să fiu mai cuminte
Și mai bun, dragul meu părinte

MAMA

Dragna Maria
Școala Tărtășești (clasa a 5 a A)

Mama-i dulce ca o floare
Ea este o visătoare
Toată lumea o îndrăgește
Și pe toți ea îi iubește.
Zâmbetul îi strălucește,
Și de rele mă păzește,
Frumoasă privire are,
Gingașă precum o floare,
Gânduri bune ea rostește,
Și mereu mă dojenește

O iubesc pe mama mea,
Ea este o viorea.
Zâmbet cald și iubitor,
Glasul blând nemuritor
Fără tine.....de n-ai fi
Nu aș ști, nu aș zâmbi
Nu aș crede, n-aș afla
Fără tine, MAMA MEA

BUZUNARUL CU SURPRIZE

-poveste terapeutică-

Profesor Arsene Alina
Școala Gimnazială Specială nr. 4, București

Mai demult, într-un ținut în care se zbenguiau anii de copilărie, un băiețel zglobiu avea ceva care se deosebea de tot și toate. Firește, ca fiecare copil, băiețelul era pasionat de mașini de poliție și de pompieri, cu roți uriașe și girofare aprinse alarmant, pistoale colorate și umplute cu apă ce răcoreau fetele fugite la joacă, mingii de fotbal ce se rostogoleau iute prin iarbă. Însă, toate acestea erau date uitării atunci când atenția îi era câștigată de un buzunar! Chiar așa, un buzunar cu surprize!

Hmm, când, cum, de ce sunt niște întrebări ce se pot isca imediat într-un căpșor curios! Bineînțeles, răspunsurile se lasă descoperite ușor și rapid, cât am scoate ceva din buzunar!

Pe când mergea legănat, asemeni unui ursuleț cu blana grea și udată de ploaie, băiețelul întâlnește în ținutul copilăresc o fetiță puțin mai mare decât el. Poate pentru prima dată, acesta primește un zâmbet de cum este văzut, fără cuvinte urâte și glume nepotrivite. Oh, dragul băiat, tare necăjit mai era atunci când ceilalți copii începeau să scoată pe gura neastâmpărată tot felul de lucruri ce îi aduceau tristețe și nemulțumire. Repezit din fire, începea să le întoarcă glumele deloc plăcute și își îndesa mâinile agitate în buzunarele ce le încăpeau bine. Așa pornea la plimbare după fiecare situație ce nu îi era dragă. Însă, o atingere de brațe de copiii avea să schimbe starea de dispoziție!

-Heei, ce este cu tine? Ești cumva supărat? s-a auzit un glas de fetiță în ținutul copilăresc.

-Aaa...da, sunt supărat! Nici nu am văzut că ești așa aproape de mine! a spus buimac, băiețelul.

-Ha, supărarea trece! Ce ar fi să îmi povestești cum de ești supărat și după să ne jucăm împreună? a propus fetița, plină de zâmbete.

Repejor, plăcut surprins de ceea ce i-a ajuns la urechiușe, băiețelul își eliberează mâinile ce au nevoie de mișcare, cuvintele încep să îi iasă frumos din gură, râsete în lanț încep să se lege, glume haioase sunt spuse de glasuri voioase. Uite așa, supărarea a trecut! Cum nu se putea altfel, o prietenie și-a început lungul drum!

-Oh, ești foarte drăguță cu mine! Tu nu îmi vorbești urât așa cum fac alți copii...Mi-ar plăcea foarte mult să mai vorbim și să ne mai jucăm împreună! Vrei să fim prieteni? a spus băiețelul vesel, mai vesel ca niciodată.

-Sigur că da! Si eu vreau să fim prieteni! Mă bucur ca ne-am cunoscut! a spus fetița, la fel de veselă ca noul ei prieten.

-Super! Abia aștept să ne mai întâlnim și să ne distrăm în ținutul copilăresc! a spus băiețelul.

Fără ezitare, brațele celor doi copilași au făcut o îmbrățișare atât de strânsă încât să o simtă până la următoarea lor întâlnire. Evident, aceasta nu s-a lăsat deloc așteptată, cei doi prieteni regăsindu-se cu chef de joacă și cu multe zâmbete la ei chiar în ziua imediată. Și de această dată a fost o zi plăcută, cu buna dispoziție și vorbe frumoase, o zi care a tras după ea multe distracții, asemeni unui trenuleț plecat în călătorie.

Odată, pe când mergea ținând ca un iepuraș ce tocmai și-a mâncat porția de morcovi, băiețelul aude cum un mic fermoar începe să i se lase ușor în jos. Nu trece mult timp și buzunarul său drept începe să se foiască. Un pic curios, după ce a stat gol și lipit de corpul mic, acesta dorește să știe cum de se simt așa mișcări săltărețe de l-au zdruncinat amețitor!

-Ooo, dar ce se întâmplă? Am simțit multe mișcări încât a trebuit să deschid repede fermoarul! a întrebat uimit, buzunarul.

-Eee, merg repede să mă întâlnesc cu prietena mea! Sunt fericit, foarte fericit! A spus băiețelul fără să se oprească din mersul alert și vesel.

-Cât de frumos! Ai o prietenă cu care îți petreci timpul de joacă! Acum înțeleg de ce nu ți-ai mai îndesat mâinile în buzunar! Bine, atunci eu îmi închid fermoarul și stau la locul meu! a spus printre zbenguie, buzunarul.

-Nuuuuu, așteaptă! Te rog, nu închide fermoarul! Ba chiar ai făcut foarte bine că ți l-ai lăsat în jos! Mai devreme, luat cu joaca, am uitat să te bag frumos în seamă, așa cum am vrut! A spus dintr-o răsuflare, băiețelul.

-Hmm, să las fermoarul deschis? Cum așa? Doar nu vrei să mă ocupi acum cu mâinile tale? s-a arătat cam reținut, buzunarul.

-Cum? Uite așa! Vreau să ții tu această napolitană cu ciocolată de lapte și alune crocante până mă întâlnesc cu prietena mea! Cu grijă, îți închid eu fermoarul! a spus repede, băiețelul.

Înțelegător, buzunarul primește cu drag porția dulce! Când s-a oprit țopăiala, acesta a ascultat liniștit până a auzit un mesaj frumos.

-Ți-am păstrat ceva în buzunar! a spus emoționat, băiețelul. Ușor, fermoarul a fost deschis și buzunarul a împins în mână mică surpriza dulce! Așa cum era de așteptat, prietena s-a bucurat tare mult!

Așa cum le era obiceiul, cei doi copilași au petrecut mult timp frumos în ținutul copilăresc, un timp în care buzunarul cu surprize a găzduit ceva bun! Bun la gust, dar mai ales, bun la suflet!

MAMA MEA

David Andrei Șerban
Clasa a II-a E,
Școala Gimnazială Nr. 79, București
Îndrumător – Panait Irina Andreea

Mama mea este ființa cea mai dragă din această lume. Pentru mine ea este cea mai bună deoarece mi-a vegheat primele zile din viață și primele nopți, s-a bucurat de primul zâmbet, primii pași, primele silabe rostite de mine. A suferit alături de mine atunci când mi-a apărut primul dințișor sau când am fost bolnav.

Mama este gingașă, frumoasă, inteligentă, înțeleaptă și înțelegătoare. Ea are părul lung, șaten și ondulat ca valurile mării, ochii albaștri ca două diamante pline de căldură, blândețe și înțelepciune, fața luminoasă și privirea caldă. Niciun trandafir nu o poate întrece în frumusețe, și niciun ghiocel în delicatețe. Mâinile sunt agere și catifelate. Glasul ei este o adiere caldă, care îmi străbate inima și mi-o umple de bucurie și fericire, iar privirea sa este blândă și luminoasă. Sufletul ei este plin de bunătate și înțelegere.

Ei îi place să citească, să meargă la teatru, să călătorească, să viziteze muzee, locuri noi, să cunoască oameni, tradiții și culturi diverse.

De asemenea, îi place foarte mult să-și petreacă timpul cu mine și surorile mele, sau chiar cu fiecare în parte. Ne place foarte mult să ne plimbăm, să discutăm, să jucăm tenis, baschet, să citim, să desenăm, să vizităm muzee și să mergem în diverse locuri.

Îmi iubesc mama foarte mult!

CUM A DESCOPERIT LUCAS FERICIREA....

Prof. psihopedagog – Badea Anamaria,
Școala Gimnazială Specială nr.4, București

Într-un ținut îndepărtat, trăia un om foarte bogat care avea tot ce își dorea. Dar mai presus de toate aceste bogății, el avea un băiat pe nume Lucas. Acesta era iscusit, bun, blând, dar, în ciuda acestor calități cu care a fost înzestrat, Lucas era foarte trist. Nu îl vedea fericit niciodată, pentru că nimeni și nimic nu îl puteau face fericit.

Într-o seară, când Lucas era pe cale de a adormi, o lumină puternică apără în camera sa.

- Vai! Ce se întâmplă?! spune băiatul speriat.
- Nu trebuie să îți faci griji, șoptește cu o voce caldă o femeie frumoasă, care cobora de pe un nor luminos.
- Cine ești tu și cauți la mine în cameră? întrebă băiatul.
- Sunt „Zeița fericirii” și aș vrea să vii cu mine într-o călătorie care va fi foarte interesantă.

Așa că, acum, te rog să urci repede pe acest nor, căci nu este timp de pierdut.

Zeița și băiatul au plecat într-o lungă călătorie. Ei au trecut peste ape adânci și albaștri, peste dealuri și peste munți înalți și prăpăstioși, până au ajuns într-un oraș cu clădiri impunătoare, cu mașini frumoase, oamenii erau îmbrăcați elegant și toți copiii din acest oraș erau jucăuși, prietenoși, amabili și foarte fericiți.

- Ce vezi tu în acest oraș? întrebă zeița.
- Văd foarte multe lucruri interesante aici! Este un oraș frumos, cu oameni bogați, așa este?

întrebă băiatul.

- Da, ai dreptate! răspunde zeița.
- Dar... ce vezi pe chipul acestor oameni? îl întrebă „Zeița fericirii” pe Lucas.
- VădFERICIREA! Ei sunt fericiți pentru că sunt bogați! răspunde băiatul.

Zeița fericirii a zâmbit când a auzit răspunsul băiatului, dar nu a spus nimic. Ei au urcat pe norul luminos și au plecat mai departe, într-un oraș care avea clădirile mici, din pământ, nu existau mașini, oamenii erau îmbrăcați simplu, decent și cu toate acestea, toți copiii erau voioși, prietenoși, veseli și foarte fericiți.

- Dar aici, ce observi? întrebă zeița.
- Văd un oraș cu oameni sărmani, răspunde băiatul.
- Chiar dacă sunt sărmani, ei sunt fericiți! spuse zeița.
- Dar de ce sunt așa fericiți ? întrebă Lucas. Ei sunt sărmani și ar trebui să fie foarte triști, pentru că nu au tot ce își doresc! spune în continuare băiatul.

- Oh, Lucas! Acești copii sunt atât de fericiți pentru că ei găsesc fericirea în lucruri mărunte, spuse zeița. Cu toții ne dorim să fim fericiți, dar, din păcate, unii dintre noi nu reușim să fim fericiți, deoarece nu știm unde putem găsi fericirea. Noi credem că fericirea se ascunde de noi. Dar ea, stă atât de aproape de noi, încât noi nu reușim să o vedem. Copiii care sunt mulțumiți de ceea ce au, sunt cei mai FERICIȚI copii din lume.

Din acel moment, Lucas a început să caute fericirea în lucrurile mărunte și era foarte fericit, prețuind tot ceea ce îl înconjură și bucurându-se de fiecare clipă.

EDUCAȚIA ROMÂNEASCĂ ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ PENTRU DEFAVORIZAȚI

Pe parcursul istoriei, națiunile s-au coagulat în jurul unor piețe, tradiții și istorii și s-au îngrădit în limitele unor granițe statale. Tratatelor diplomatice făurite de sistemele politice ce s-au perindat timp de două mii de ani în statele Europei, au încercat să mențină pacea între state sau să impună condiții profitabile de supunere din partea statelor puternice. Solidaritățile militare și politice au creat hegemonii și imperii care au încercat să folosească munca popoarelor ocupate de către cuceritori. „În cadrul unui discurs ținut la Paris, în 1950, ministrul francez al afacerilor externe de atunci, Robert Schuman, propunea stabilirea unei noi forme de cooperare politică în Europa, care să înlăture pentru totdeauna posibilitatea izbucnirii unui nou război între națiunile Europei.”¹ El nici nu estima efectul avalanșei pe care l-au provocat vorbele sale, îndemnuri la cooperare, nu la depopulare, înstrăinare, manipulare, cum se întâmplă.

Fenomenul europeanizării care a marcat România din punct de vedere educațional, a fost exodul de forță de muncă din zonele defavorizate ale țării către statele europene care plăteau mai bine munca după 1989. Majoritatea celor care au plecat, din nordul Moldovei ori din vestul Olteniei deopotrivă, erau familii tinere care lăsau acasă copii mici, în grija bunicilor, rudelor ori vecinilor, cu gândul că vor câștiga bani să-și facă o casă și să investească în educația copiilor lor. Industrializarea României s-a dus repede pe râpă odată cu politicile de falimentare a fabricilor, așa că mulți dintre cei plecați, chiar nu au avut încotro.

Ceea ce nu au știut acești oameni e faptul că un copil nu e un pom, pe care-l plantezi, apoi trimiți bunicilor bani să-i picure învățătură la rădăcină. Educația unui copil se realizează cu adevărat numai în prezența părinților care sunt singura autoritate ce poate autoriza construirea unei imagini de sine pas cu pas. Copiii care nu au părinții aproape, nu se mai simt ascultați, nu mai are cine să le asculte emoțiile zi de zi, de aceea, ei încep să nu mai asculte la rândul lor de ceilalți, nemaivând feedback. Învățătura pe care o dau părinții zi de zi e mai presus de orice învățătură, ea atestă credința copilului în familie și în sine deopotrivă.

Absența emoțională a părinților în spațiul afectiv duce la numeroase probleme de configurare a securității emoționale, de arhitectură a personalității și de integrare socială. Dincolo de poveștile idealizate despre copii ascultători și responsabili cu părinți plecați la muncă în străinătate, stau tranșee de ură și vulcani de răzbunare, pierderi și crize de identitate. Părinții vor să compenseze cu bani absența lor în viața copiilor iar copiii cred că banii aceștia îi autorizează să încalce orice principiu. În acest caz, delegarea autorității are efect de bumerang, banii nu cer feedback, nici socoteală pentru faptele copiilor cărora li se încredințează bani pe post de „dovadă a iubirii”.

Copiii familiilor plecate la muncă în străinătate au o rată a abandonului școlar de peste 50%, un risc de devianță comportamentală de peste 60% și trăiesc stări de furie care le induc agresivitatea în proporții nemaivăzute. Statistica arată că acești copii sunt mult mai expuși la îmbolnăviri, abuzuri fizice și sexuale din partea altora, trafic de influență și manipulare, pierderea sensului vieții și sinucideri, accidente datorate neglijenței celor care îi au în grijă sau a lipsei lor de autocontrol. Cei care au trăit asemenea drame și își întemeiază familii, sunt mult mai vulnerabili, se simt ecrasați de prezența soțului și abandonează familia cu mai multă ușurință, așa cum familia lor i-a abandonat cândva. Am urmărit îndeaproape orfanii din casa de copii unde am fost psiholog un deceniu. Mulți dintre ei se confruntă cu stări de lehamite, preaplin, plictis, greață față de prezența soției, soțului. Asta se datorează faptului că acești oameni au trăit absența afectivă în copilărie, când aveau mai multă nevoie de cineva care să-i iubească, deci au trăit absența afectivă de la minus infinit până la prezența la plus infinit a soției, copiilor, fapt căruia copilul „orfan”, devenit adult nu-i poate face față. Un astfel de exemplu e învățătorul din sat care a fost un copil bun și a cărui poveste o redau mai jos dar mai sunt și alte zeci de adulți care au ajuns la închisoare după ce au trăit drama creșterii în absența unei familii plecate la muncă în străinătate acum treizeci de ani când ei abia se născuseră.

¹ Wikipedia-Uniunea Europeană

Povestea unui copil cu părinții plecați la muncă în străinătate

Gică era un băiat aproape singur pe lume. Părinții i-au plecat la muncă în străinătate și l-au lăsat unor vecini care n-aveau copii. De la o vreme vecinii n-au mai primit nici bani să hrănească băiatul, nici telefon de la părinții lui. Casa lor era la marginea orașului și acolo aveau și o grădină cu solar. Lui Gică îi plăcea să învețe dar vecinii lui îl luau zi de zi cu ei la munca pământului, de când se întorcea copilul de la școală și până se culcau. Adesea prietenul meu, Gică venea cu teme nefăcute și lua note rele. De învățat, mai învăța în pauze. La ore răspundea ca un om mare. Despre familia lui nu vorbea niciodată, nici despre părinți, nici despre bunici, nici despre vecini.

Gică avea mereu mâinile bătorite și murdare, arăta ca un om care a trăit o sută de ani și nu vorbea neîntrebat nici la ore, nici la joacă. La ședințele cu părinții nu venea nimeni la el dar nu făcea probleme la școală, învăța bine și nici un profesor nu s-a dus acasă la Gică, până într-o zi din clasa a VIII-a când nu a mai venit nici atunci și nici o săptămână în șir. Doamna dirigintă a zis să meargă un coleg vecin să-i cheme părinții și pe Gică la școală dar noi i-am spus că nu s-au întors părinții lui de la muncă, din străinătate. Doamna ne-a rugat să o ducem la casa unde stătea Gică la vecini după lecții. Acolo au ieșit din grădină trei oameni aproape negri și uscați și murdari, Gică cu vecinii lui. Ei i-au spus doamnei că nu-l mai lasă la școală fiindcă trebuie să-și câștige și el pâinea, ajutând la munca ogorului dar doamna i-a amenințat că dacă nu-l lasă la școală pe Gică, va suna la poliție că exploatează un copil.

Gică a venit la școală a doua zi și a terminat clasa și doamna dirigintă l-a ajutat să meargă la examen pentru liceu. Când a terminat liceul, Gică s-a dus la școala de învățători și apoi și-a căutat familia care l-a făcut dar, nu i-a găsit nici în Italia nici în Spania unde spuneau vecinii că le-au zis părinții că au ajuns. S-a întors în satul lui, la familia care l-a crescut și e învățător acolo și are grijă de familia lui adoptivă. Eu l-am cunoscut, fiind vecin cu părinții mei. Cred că Gică a fost un băiat de ispravă dacă a trecut de toate greutățile vieții lui și acum are și el copii. Cred că nu se va duce niciodată de la casa lui și nu-și va părăsi copiii.

Ulucitor este că Uniunea europeană trăiește teoria formelor fără fond, antrenează competiția dar nu are ca imperativ competența, dă bani pentru finalități, dar nu investește în strategii. Cândva imperiul roman a rămas pustiu aproape datorită militarilor care au fost obligați să colonizeze lumea între care și lumea Daciei. Astăzi am colonizat noi pe urmașii romanilor dar nu ca stăpâni ai Romei ci ca servitori și asta nu ne face nici o onoare. Cândva au ajuns mai mulți romani în Dacia decât în peninsula Italică, azi sunt mai mulți români în peninsula italică decât romani. Eu, umilul dascăl român, aș vrea să pun umărul alături de colegii mei de breaslă și să facem loc unei legislații școlare și sociale care să sprijine educația cu părinții alături de copii, să stimuleze valorile. Pentru asta, trebuie să reindustrializăm România, să putem valorifica toate resursele aici, dând locuri de muncă românilor la ei acasă, pe un salariu decent.

E greu să motivezi stabilitatea forței de muncă dar această motivare pornește de la educarea sentimentului patriotic în școală, a recunoștinței față de cei care ne-au lăsat ce avem, strămoșii noștri, față de cei ce ne-au crescut și educat și se încheie cu politicile economice și sociale. Cum să motivăm consumul produselor autohtone dacă nu explicăm în școală implicațiile, determinismul pe care-l induce acest consum în circuitul valorilor. O lecție uitată în educația românească este alături de educarea recunoștinței față de cei cărora le suntem datori, circuitul valorilor autohtone. Cine produce valori românești, trebuie să și consume pentru a crea alte locuri de muncă, pentru a autoriza calitatea muncii conaționalilor, pentru a păstra valorile în perimetrul pieței naționale. Uniunea Europeană trebuie să creeze pârgii legislative de stabilitate economică, socială, culturală, nu înregimentări forțate și centre de putere și interes care să destabilizeze. Schuman a propus cooperarea pentru pace, nu pentru hegemonii politice. Efectele pe care le-a produs migrația forței de muncă în anii 90 pentru o viață mai bună, au afectat grav emoțional și educativ o generație care este generația pierdută.

În prezent, tot mai multe familii tinere care merg să muncească în Uniunea Europeană, reușesc să-și ia copiii cu ei și să-i integreze în sistemele educaționale ale țărilor unde migrează, ceea ce schimbă problema. O copilărie fericită înseamnă o personalitate echilibrată. Pacea europeană visată

de Schuman vine din echilibrul tinerei generații. Acasă e acolo unde e familia ta. Oricât de greu ar fi, tot mai bine-i să-ți ții copiii aproape, SĂ TRĂIEȘTI COPILĂRIA COPIILOR TĂI ALĂTURI DE EI!

PORTRET DE MAMĂ

Prof. psihopedagog Geabău Marilena
Școala Gimnazială Specială nr.4, București

Sunt un copil fericit, a cărui mamă trăiește și azi, când am ghiociei în păr. Copilăria mea a fost un vis frumos, o poveste uimitoare ca și autoarea ei, mama mea. Mama este o femeie așa de frumoasă și bună, că mereu am văzut-o ca pe o zână înaltă și subțire care îmi îndeplinea orice dorință cu vorba și cu mâinile ei harnice,, cu degete subțiri și lungi ca ale unei prințese. M-am născut undeva între Văratec și Agapia, acolo unde Eminescu a cântat iubirea, cum nimeni n-a putut să o facă.

Mama mă lua cu ea la sapă înainte să pot merge și simțeam în ochii ei bucuria de a face pământul să rodească. Vocea ei de ciocârlie o auzeam pretutindeni, în casă, în grădină și-n pădurea de aramă de la marginea grădinii, despre care vorbea Eminescu, în poeziile lui. Mă striga la masă, la joacă, la povești și la spălat, de fiecare dată altfel, cu alt ritual. Vocea mamei a stabilit în mine un ceas biologic și psihologic. Deși știam de ce mă strigă, nu știam ce va fi, fiindcă vorba ei era și este și azi o continuă surpriză, ca în „O mie una de povești,,.

Când îmi cânta, se lumina văzduhul, când îmi spunea povești, se cutremura pământul. Trăiam în cântecele și poveștile ei, deveneam mereu un personaj al acelor grăiri nepământene. Mama a despica cerul, ca să-mi facă loc în lume și ar despica pământul ca să-mi fie viața fericită. N-a fost deloc îndurătoare cu lenea mea dar știa să-mi ceară și să mă convingă cu blândețe să fac ce era de făcut ca să ajung un om capabil. Mama e o punte a sufletului meu peste prăpastia lumii și o rădăcină a minții mele în logica trăirii.

Am crescut cu îndemnul mamei ca și floarea care a dat rod pentru a da rost rădăcinii și seminței. Mereu începea cu umilință rugămințile către copiii ei, ca niște rugăciuni cu care ne trezea și ne adormea: „Îți mulțumim doamne pentru ziua de azi și ne dă nouă mulțumire pentru ziua de ieri și ajutor pentru ziua de mâine. În rugăciunile mamei mele m-am născut, am crescut și am devenit om, de aceea sunt tare supărată azi, să văd că nu se păstrează și nu se cultivă recunoștința în rândul oamenilor.

Ca orice copil, găseam că mama mea e cea mai bună chiar și atunci când „mă aducea de păr în spatele scenei,, ca să-mi prindă mai bine catrința ,care-mi căzuse în timp ce jucam hora la serbarea de sfârșit de an. Toți își mângâiau copiii pe creștet și-i laudau, numai mama răspundea la provocarea: „ai o premiantă,, cu concluzia: „un copil ca orișicare,,. Acest răspuns mi-a făcut mult bine, căci m-a scos din comoditatea și mândria care mi-au dat târcoale toată viața. Obiectivitatea și modestia mamei mele, m-au șlefuit precum un diamant dă formă sticlei.

Cea mai harnică ființă pe care am cunoscut-o în viața mea e mama. Își pune de seara în minte, ce are de făcut a doua zi și nu vine în casă și în pat, până nu-și termină treaba. Eu sunt o ființă a amânării și n-am putut moșteni această tărie de caracter de la mama. Gândesc mult, mă cutreieră mii de gânduri, scriu poezii de la cinci ani dar... niciodată nu le-am publicat. Am vrut să fiu un bun educator de suflete ca mama, dar... sunt o umbră palidă a determinării ei. Mă strădui și azi să conving copiii să-și asume o responsabilitate clară în diviziunea muncii casnice în vreme ce mama ne-a croit clar, de mici îndatoririle fiecărui copil în casă și am rămas cu ele în suflet.

Lumina din ochii mamei mele scânteie ca un cercetător care te descoperă în gândurile tale, oricine ai fi, orice ai vrea. Mi-amintesc de câte ori voiam să-i cerem ceva sau să-i ascundem ceva și după ce vorbeam cu ea mult și bine, ea trăgea concluzia: „hai, nu mă mai crede proastă, că am înțeles cum stă treaba,, Tot așa, și când veneau vecinii ori sătenii să-i ceară ori să bârfească, mama se plictisea repede de minciuni sau motive și conchidea după trei fraze: „Tu Mariță! Spune de câți bani ai nevoie, că am treabă multă!,, ori „Ioane! Ie-ți căruța și vinde paie la altă casă, că aici nu-i nevoie de ele!,,.

Mama mea a avut și are mereu poarta deschisă pentru orice om flămând și n-am văzut în viața mea atâta omenie, cât am văzut la casa noastră. Peste pădure de noi sunt Țolicii, un sat de lingurari sărmani care trebuiau să bată douăzeci de kilometri pe jos când veneau din centrul satului de unde-i aducea, ori îi lua autobuzul să meargă la oraș și parcă învățaseră locurile unde pot cere de mâncare, căci mama ducea repede o strachină de mâncare la poartă, de câte ori o striga vreun țoliștean. Azi trec mai puțini oameni din locul acela spre autobuz, fiindcă a ajuns autobuzul și la ei în sat, dar mama face rugăciuni și să-i vie urători la poartă, fiindcă e greu să stai la poala pădurii și să nu-ți bată Anul nou la ușă ca odinioară.

Mulțumirea mamei mele, pentru ceea ce ne-a dat bunul Dumnezeu, e recunoștința care mi-a ținut echilibrul sufletesc. Văd la orice pas, familii ce se destramă, pentru că nu au măsură și mulțumire în ceea ce fac, în ceea ce sunt, în ceea ce oferă și li se oferă. Mama ne-a învățat să ne bucurăm pentru ceea ce Dumnezeu face pentru noi, pentru ceea ce suntem și să încercăm să facem mai mult. Poate că a fost și fericită, având alături un om care să o iubească atât de mult și pe care să-l iubească tot atât, cum a fost tata ,dar fiecare dintre noi ne simțeam la fel de iubiți, era dreaptă în iubirea ei față de noi și ne trata după nevoi. Dreptatea ei a ajuns cea mai frumoasă linie de caracter a vieții noastre de copii.

Am învățat și am primit de la mama mea cel mai frumos dar și har, curajul de a spune ce cred și ce simt și asta e cea mai de preț moștenire care mi s-a încredințat și cu care am fost învrednicită de la mama, chiar dacă această formă de chirurgie morală pe care am deprins-o în arta spunerii gândului, , ne-a făcut să fim așa cum spunea dânsa cu lacrimi în ochi, când se întorcea seara acasă de la muncă:,, ne urăște lumea de parcă am avea păr de lup pe noi!,, De fapt oamenii ne invidiau, fiindcă reușeam în tot ce făceam. Mama avea cu mult mai mult spor la muncă decât mine, căci nu ajungeam niciodată să prășesc măcar un rând cât ea prășea două rânduri, că eu abia coseam o altită și ea termina cămașa.

Credința mamei mele în Dumnezeu, n-o va întrece nimeni niciodată. Mama are o rugăciune de foc, când se roagă, se despică apele și cerul și pământul, se fac minuni. Mă rog la bunul Dumnezeu să fiu și eu, asemeni mamei mele, un stâlp de credință și curaj, căci n-am văzut în viața mea un om mai curajos ca mama. Trecea puntea cea subțire fără să se țină de beldie și se urca în cireși și în tei ca o veveriță, sărea și bătea cu biciul bărbății care-și băteau muierile ori care erau necuviincioși. Și acum umblă prin pădure după bureți și fructe cu mult înainte să răsără soarele. Totuși, eu am trecut de multe ori pragul curajului și am căzut în mândrie, ceea ce nu am găsit niciodată la mama, care era și este doar demnă, atât. Eu îmi doresc să fiu ca mama.

POVESTEA LUI EMANUEL

Geabău Jenel

Și ca să înțelegi mai bine ce vreau să-ți spun am să încerc pe scurt să-ți povestesc pe scurt istoria lui... După ce m-am căsătorit, pentru că îmi doream foarte mult un copil, l-am rugat pe Dumnezeu să ne de un copil fată sau băiat, orice va dori El. Ne-a ascultat ruga și ne-a dat după un timp un băiat frumos și pentru a-i mulțumi i-am pus numele Emanuel-Cristian. Apoi ne-am rugat să fie sănătos și ne-a ascultat rugăciunile căci nu am avut probleme de sănătate cu el. Văzând toate acestea, că ne-a ascultat ruga și este frumos și sănătos am îndrăznit să-l rog pe Dumnezeu să-l facă ca pe soția mea, și El i-a dat bunătatea, dăruirea, dorința de a ajuta pe cei din jur, dragostea, onestitatea,

melancolia, respectul pentru cei din jur, putere de muncă, cinstea și smerenia ei. Apoi l-am rugat pe Dumnezeu să-l facă și ca mine și i-a dat curajul, simțul datoriei, perseverența, dorința de cunoaștere, ambiția, devotamentul, dârzenia de a duce lucrurile începute la bun sfârșit și de a face totul bine de prima dată și de fiecare dată, abilitatea de a conduce, exigența, autocontrolul, simțul datoriei și dăruirea mea. Apoi L-am rugat să-l facă ca El și i-a dat puterea nemărginită și necondiționată de a asculta și de a-i iubi pe cei din jur și dorința de a ajuta și oferi tot ce are mai bun, de a se sacrifica pentru binele altora. În cele din urmă, L-am rugat să-l facă fericit și Dumnezeu mi-a îndeplinit și aceasta dorință și te-a adus pe tine, Alina, în viața lui. Și este atât de fericit încât radiază fericirea din toată ființa lui. Și pentru că și tu ești la fel de valoroasă ca și el și vă completați unul pe altul, de aceea îți mulțumesc în sinea mea deopotrivă ca lui Dumnezeu că există în viața lui și că-l faci atât de fericit...

Vezi tu, tocmai din această cauză, trebuie să vă urmați drumul împreună. Nu cred că are nimeni și nimic dreptul să strice toată această muncă și trudă a lui Dumnezeu și a mea de-al face ceea ce este, cine este el acum. El nu poate fi așa cum este fără tine!

MAMA

Manciu Daria Maria
Clasa a II-a C, Școala nr. 79
Înv: Surdan Alina

Cum un ghiocel, din nea,
Scoate capul și zâmbește,
Așa este mama mea,
Orice fac, ea mă iubește!

Cu ea totu-i o poveste,
Veșnic este primăvară,
Și, fără să prind de veste
Viața mea e mai ușoară!

La mulți ani, e ziua ta!
Să fii veșnic fericită!
Și în dar, inima mea,
Ți-o ofer, să fii iubită!

ÎMPĂRATUL CU MINTEA ÎNCURCATĂ

Prof. Geabău Marilena
Școala Gimnazială Specială nr.4, București

A fost odată un împărat care se temea că îi vor lua tronul unii dintre supușii săi. Zi de zi, împăratul îi bagateliza pe aceștia în fața celorlalți supuși, acuzându-i că mint ori fură. Din cauza fricii că -i vor lua tronul, el îi teroriza și-i umilea pe supușii mai capabili în fața celorlalți.

Sfetnicii ticăloși care-i strecuraseră îndoiala în suflet erau foarte mulțumiți și mândri că sunt în grațiile împăratului. Unii dintre supuși plecau din regat, alții erau omorâți după ce împăratul îi acuza de tot felul de păcate inventate de el, ca să-i facă de ocară în fața celorlalți supuși care așa cum

se aștepta împăratul, îi luau frica și deveneau foarte servili. Unii supuși au fost torturați cu vorbe de ocară și defăimări până s-au îmbolnăvit de inimă rea și au murit.

Într-o zi au sosit soli de la o împărăție vecină, care-i cerea să dea împăratului vecin, o parte din pământul țării, ca să nu fie copleșit cu totul de vecini. Împăratul își căută sfetnicii să vadă ce crede ei că trebuie să facă. Sfetnicii îl sfătuiră să adune oastea ca să pornească războiul de apărare la nevoie. Împăratul n-a ținut seama de sfaturile consilierilor lui și a trimis vorbă vecinilor că pot să ia partea din țară pe care o vor.

Solul împăratului cu mintea încurcată a fost prins pe drumul către împărăția vecină și a fost închis de către sfetnicii care-și iubeau țara, iar scrisoarea pentru împărăția vecină a fost distrusă fără știrea împăratului. Acești sfetnici au organizat armata și au așteptat pe împăratul vecin cu oastea lui la hotare, zdrobindu-i fără știrea împăratului. La întoarcerea de la luptă, oștenii au trimis vorbă împăratului că împăratul vecin îl așteaptă cu un document în care să scrie clar că îi dă acea parte din țară de bunăvoie. Împăratul cel cu mintea încurcată a crezut vorbele oștenilor și a scris că dă o parte din țară împăratului vecin, de bunăvoie.

Oștenii au luat actul și l-au arătat norodului, citindu-l în Piața Poporului, pentru a vedea ce împărat ticălos au. Poporul s-a adunat în fața palatului și a strigat că nu-l mai vor pe împăratul care le vinde țara.

Rolul factorilor educativi în evoluția copilului preșcolar

Prof. Badea Nicoleta Andreea, Școala Primară Căpșunik, București

Abordarea copilului preșcolar în vederea făuririi unor interacțiuni se realizează apelând la un limbaj accesibil și o atitudine solidară care-l face să capete încredere în sine și în interlocutor/i. Pentru a iniția și stabili relații cu semenii lor, preșcolarii trebuie abordați cu încredere, susținuți și încurajați să comunice. Autonomia personală și socială a copiilor preșcolari se realizează treptat, fapt pentru care integrarea lor are nevoie de suportul material și afectiv al adulților din familie și grădiniță într-un efort concertat.

Cooperarea bazată pe încredere asigură integrarea socială a copiilor. Educatorul trebuie să recunoască rolul părinților în educație și se pot ajuta prin colaborare cu aceștia pentru integrarea cu succes a preșcolarilor în grădiniță și mai apoi în școală. Școala și familia sunt stâlpii de rezistență ai edificiului educațional, la care se adaugă comunitatea în care trăiesc, a cărei resurse trebuie valorificate. Mediile educaționale trebuie să se completeze și să conlucreze pentru a construi personalitatea armonioasă a fiecărui copil care este obiect și subiect al educației în egală măsură. Adaptarea copilului la mediul grădiniței va fi valorificată și în alte contexte. El va încerca să preia sarcinile adulților, să le fie de folos, va imita comportamentele adulților și va participa la activitățile care fac obiectul interesului său.

Copilul trebuie ascultat și înțeles cu interes, trebuie să i se explice cu blândețe și să i se ceară cu entuziasm și să se participe alături de el în demonstrație pentru a fi siguri că a înțeles și poate face

ceea ce e necesar pentru ca el să devină autonom. Cuvântul ca și fapta, reprezintă o cheie cu care se deschid porțile sentimentelor copilului. Dacă-l blămăm mereu sau îi interzicem continuu, copilul ne va urî, dacă-l încurajăm și repetăm mereu cum ar trebui să facă, se va dezvolta emoțional. Comunicarea e un liant cosmic în construirea pârgghiilor și punților către cunoaștere și în stabilizarea pilonilor de rezistență a structurii afective. Copilul preșcolar își extinde orizonturile cunoașterii prin curiozitatea sa nativă, prin ocaziile educaționale sau sociale pe care le trăiește.

Educația în familie și în grădiniță îl ajută să trăiască experiențe noi care-l stimulează în formarea priceperilor și deprinderilor, îl determină să afle sensurile cuvintelor și să le utilizeze tot mai mult, să și formeze atitudini și să descopere ce aptitudini are. Înțelegerea valorii faptelor prin conștientizarea consecințelor faptelor și asumarea lor duce la structurarea reprezentărilor morale, la diferențierea între bine și rău, regulile fiind înțelese ca principii, nu ca ziduri în fața dezvoltării copiilor.

Preșcolarii mari ajung oarecum să înțeleagă diferența între voința individuală și voința grupului de copii, să înțeleagă valoarea faptelor dacă se integrează ușor.

Limitele pe care părinții le impun în educația copilului mic, crează acestuia propriile sale bariere, reacții de apărare, mijloace de securizare și impunerea propriului punct de vedere care îi satisface ego-ul. De la educarea controlului sfîncterian și până la construirea autocontrolului în comunicare e un drum lung în care se afirmă voința copilului mic. Mediul preșcolar ridică solicitările privind autocontrolul la noi standarde cum ar fi: autocontrolul mișcărilor, a pornirilor de a vorbi neîntrebați sau neanunțați cu mâna sus, reprimarea furiei, exprimarea părerii proprii. Pentru aceasta ar trebui să construim la grupă un regulament de ordine interioară pe care să-l împărtășim părinților. Voința copilului mic e foarte greu de educat, având în vedere modul în care se manifestă fiecare din cei cu care copilul interacționează și stilul comportamental al copilului derivând dintr-un EGO unic. El poate deveni stăpân pe el dacă-și înțelege rolul, dar poate deveni capricios, îndărătnic ori servil dacă cei din jur se poartă cu el neadecvat.